

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times Çoksatam

her gün

david levithan

Her gün farklı bedende.
Her gün farklı hayatta.
Her gün aynı kıza âşık.

PEGASUS

Pegasus Yayınları: 1124

Gençlik: 202

her gün

david levithan

Özgün Adı: every day

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Çiçek Eriş

Düzeltili: Begüm Berkman Padar

Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Temmuz 2015 - Ciltli

ISBN: 978-605-343-609-6

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2015

Copyright © David Levithan, 2012

Bu kitabın Türkçe yayın hakları

William Morris Endeavor Entertainment'tan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

david levithan

her gün

İngilizceden Çeviren:

Derya İmer Aydınlık

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

PEGASUS YAYINLARI

New York Times çöksatını
School Library Journal, 2012'nin En İyi Gençlik Kitabı
Kirkus Reviews, 2012'nin En İyi Gençlik Kitabı
Booklist, 2012'nin En İyi Gençlik Kitabı
Amazon, 2012'nin En İyi Kitabı
Barnes & Noble, 2012'nin En İyi Kitabı
2012 Cybils Genç Blogger'ların Edebiyat Ödülü Finalisti
YALSA, 2013'ün En İyi Gençlik Kitapları Seçkisi
Amerikan Kütüphaneler Birliği, 2013'ün En İyi Gençlik Kitabı
2013 Lambda Edebiyat Ödülü Finalisti

• • •

"Levithan'ın bilinçli, analitik üslubu, kurguyla bire bir örtüşüyor. Okuyucular, yazının şiirsel kelime oyunları ve ahenkli üslubuyla tazeleneceler."

Kirkus Reviews

"Levithan, aile içi dinamikleri, ilişkileri, önyargıları ve cinselliği cesurca ele almış."

VOYA

"Levithan'ın empati yeteneğini gözler önüne serdiği gibi, mutluluk ve gerçek aşka dair iyimserlik dolu kısımlar keyifle okunuyor."

New York Times Book Review

"Heyecanlı ve düşündürücü... A'yı bırakmaya hazır değiliz."

Boston Globe

"Öykünün her adımı okurlara gerçek gelecek ve güçlü duygular hissettirecek. Özellikle de aşkın doğasına dair konuşuracağı kesin..."

School Library Journal

"Bir avarenin gezi günlüğü gibi başlayan bu sürükleyici kitap, uzanıp empatiye kollarını doluyor ve felsefeyle çınlayan bir romana dönüşüyor."

Virginia Euwer Wolff, National Book Award ödüllü yazar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Bilgelik dolu, çılgınca özgün."

Entertainment Weekly

Paige'e

(Her gün mutlu olasin)

5994. Gün

Uyandım.

Anında kim olduğumu anlamam gerekti. Mesele sadece bedenim de değil... gözlerimi açtığımda kolumun renginin açık mı koyu mu olduğu, saçımın uzun mu kısa mı olduğu, şişman mı zayıf mı olduğum, kız mı erkek mi olduğum, yara bere içinde mi yoksa pürüzsüz mü olduğum... Her sabah farklı bir bedende uyanıyorsanız, vücut en kolay alışılan şey. Kavraması güç olabilen ise bedenin önceden yaşamış olduğu hayat.

Her gün başka biriyim. Ben, kendimim; kendim olduğumu biliyorum ama ayrıca başka biriyim de.

Hep böyle olageldi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bilgi elimin altında. Uyandım, gözlerimi açtım, yeni bir gün olduğunu, yeni bir yerde olduğumu anladım. Zihnimin bana ait olmayan parçasından bir karşılama hediyesi olarak bir biyografi bilgisi anında devreye girdi. Bugün Justin'dim. Bir şekilde biliyordum ki

adım Justin'di... ve aynı zamanda gerçekten Justin olmadığını da biliyordum, onun hayatını bugünlük ödünç almıştım sadece. Etrafıma baktığımda odasında olduğumu anladım. Burası onun eviydi. Yedi dakika içinde saatin alarmı çalacaktı.

Asla iki kez aynı kişi olmuyordum ama kesinlikle daha önce bu tipte biri olmuşum. Kıyafetler her yerdeydi. Kitaptan çok daha fazla video oyunu vardı. *Boxer* şortuyla uyuyordu. Ağzındaki tattan anladığım kadanyla sigara içiyordu. Ancak sabah kalkar kalkmaz içecek kadar bağımlısı değildi.

"Günaydın Justin," dedim. Sesini kontrol ettim. Kısıktı. Kafadaki ses her zaman bambaşka olurdu.

Justin kendine pek iyi bakmıyordu. Kafası kaşınıyordu. Gözleri açılmak istemiyordu. Uykusuzluk çekiyordu.

Şimdiden bugünün hoşuma gitmeyeceğini biliyordum.

Hoşlanmadığınız birinin bedeninde olmak zordur çünkü ona her şeye rağmen saygı göstermek zorunda kalırsınız. Geçmişte insanların hayatına zarar verdim ve ne zaman hata yapsam bunu aklımdan çıkaramadığımı biliyorum. Bu nedenle dikkatli olmaya çalışıyorum.

Anlayabildiğim kadanyla ele geçirdiğim herkes akranım. Ben on altı yaşındayken bir anda altmış yaşında olmuyorum. Şimdilik sadece on altı yaşındakilerle oluyor. Nasıl işlediğini bilmiyorum. Ya da nedenini. Anlamaya çalışmaktan uzun bir süre önce vazgeçtim. Nasıl normal bir insan kendi varoluşunu kavrayamıyorsa, ben de bunu asla anlayamayacağım. Bir süre sonra kendinizi olduğunuz gibi kabul etmek zorunda kalıyorsunuz. Sebebini anlamamanın yolu yok. Teoriler üretebilirsiniz ama asla kanıtlayamazsınız.

Bilgilere erişebiliyorum ama hislere değil. Burasının Justin'in odası olduğunu biliyordum ama odasını sevip sevmediği hakkında hiçbir

fikrim yoktu. Yan odadaki ebeveynlerini öldürmek istiyor muydu? Annesi gelip, uyanmış mı diye bakmazsa yolunu kaybetmiş gibi hisseder miydi? Bilmek imkânsızdı. Sanki benim bir parçam, içine girdiğim insandaki aynı parçayla yer değiştiriyordu. Kendi düşüncelerime sahip olmaktan memnun olsam da arada bir, diğer kişinin ne düşündüğü hakkında ipuçları elde etmek faydalı olurdu. Hepimiz gizemlerle doluyuz, özellikle de içeriden bakıldığında.

Saatin alarmı çaldı. Uzanıp bir gömlek ile bir kot aldım ama bir şekilde Justin'in dün de aynı gömleği giydiğini anladım. Farklı bir gömlek seçtim. Kıyafetleri banyoya götürdüm; duştan sonra giyinecektim. Ebeveynleri artık mutfaktaydı. Bir şeylerin farklı olduğuyla ilgili en ufak bir fikirleri yoktu.

On altı yılda bolca pratik yapılabilir. Genellikle hata yapmam. Artık yapmıyorum.

Ebeveynlerini kolayca çözdüm: Justin, sabahları onlarla pek konuşmuyordu, yani ben de onlarla konuşmak zorunda değildim. Diğer insanlardaki beklentiye ya da beklentisizliği anlayacak duruma gelmiştim. Biraz mısır gevreği yedim, kâseyi yıkamadan lavaboda bıraktım, Justin'in anahtarlarını alıp evden çıktım.

Dün, arabayla iki saatte varılacağını tahmin ettiğim bir kasabada yaşayan bir kızdım. Ondan önceki gün de üç saatte varılacak bir kasabada yaşayan bir erkek. Detaylarını unutmaya başlamıştım bile. Unutmak zorundaydım yoksa gerçekte kim olduğumu hatırlamam mümkün değildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Justin sabahı atlatmak için, yüksek sesle konuşan iğrenç DJ'lerin yüksek sesle iğrenç espriler yaptığı, yüksek sesli iğrenç bir radyo istasyonunda, yüksek sesli iğrenç müzikler dinliyordu. Justin hakkında bilmem gereken şeylerin tümü de buydu, gerçekten. Bana okulun

yolunu, nereye park edeceğimi, hangi dolaba gideceğimi göstereyin diye hafızasına eriştim. Şifre kombinasyonunu da orada buldum. Koridorlarda gördüğü insanların adlarını da.

Bazen bunları yapamıyordum. Okula gidip günü orada geçirmek gelmiyordu içimden. Hastayım diyor, yatakta kalıp birkaç kitap okuyordum. Fakat bu bile bir zaman sonra yorucu oluyordu ve kendimi yeni okulla, yeni arkadaşlarla yüzleşmeye hazırlanmış halde buluyordum. Bir günlüğüne.

Justin'in kitaplarını dolabından çıkartırken göz ucuyla birilerinin tepemde dikildiğini gördüm. Döndüğümde karşımda duran kız duygularını bire bir yansıtıyordu; çekingen ve beklenti doluydu, gergindi ve Justin'e tapıyordu. Kız arkadaşı olduğunu anlamak için Justin'e danışmam gerekmedi. Başka kimse onun karşısında her an dağılacak gibi durmaz, bu tepkiyi göstermezdi. Kız güzeldi ama bunun farkında değildi. Saçlarının arkasında saklanıyordu, beni gördüğü için aynı anda hem mutlu hem de mutsuzdu.

Adı, Rhiannon'dı. Ve hafif bir kalp atışı gibi kısa bir anlığına, evet, diye düşündüm, bu isim ona uyuyor. Nedenini bilmiyordum. Onu tanııyordum. Fakat bana uygun gelmişti.

Bunu Justin düşünmedi. Ben düşündüm. Umursamamaya çalıştım. Konuşmak istediği kişi ben değildim.

"Selam," dedim son derece rahat tavırlarla.

"Selam," diye mırıldanarak karşılık verdi.

Yere, boyadığı Converse'lerine bakıyordu. Ayakkabının lastiğine şehirler, göğe değen silüetler çizmişti. Justin'le arasında bir şeyler geçmişti ve ben ne olduğunu bilmiyordum. Muhtemelen Justin'in bile yaşarken farkına varamadığı bir şeyler olmuştu.

"İyi misin?" diye sordum.

Yüzündeki şaşkınlığı, saklamaya çalışmasına rağmen görebildim. Bu, Justin'in normalde soracağı türden bir şey değildi.

Garip olan şu ki cevabı öğrenmek istiyordum. Justin umursamadığı için öğrenmeyi daha da çok istemiştim.

“Tabii,” dedi ama kulağa hiç de öyle gelmiyordu.

Ona bakmakta zorlanıyordum. Sıradan duran her kızın sakladığı bir sır olduğunu deneyimlerime dayanarak biliyordum. Sırtını saklıyor ama aynı zamanda keşfetmemi de istiyordu. Yani, Justin’in keşfetmesini istiyordu. Ve işte orada, uzanamayacağım bir yerde duruyordu. Kelimelere dökülmeyi bekleyen bir sestten ibaretti.

Hüznüne öyle kapılmıştı ki dışarıya ne kadar yansıttığının farkında değildi. Sanırım onu anlayabiliyordum –bir anlığına onu anladığımı varsayıyordum– ama sonra hüznünden sıyrılıp beni kısa bir kararlılık anıyla şaşırttı. Hatta buna cesaret bile denilebilirdi.

Bakışlarını yerden kaldırıp gözlerimle buluşarak, “Bana kızdın mı?” diye sordu.

Ona kızmak için herhangi bir sebep düşünemiyordum. Kızmam gerekirse, ona kendini böylesine önemsiz hissettirdiği için Justin’e kızardım. Bu, vücut diline yansıyor. Justin’in yanındayken kendini küçücük hissediyordu.

“Hayır,” dedim. “Sana hiç kızmadım.”

Ona duymak istediği şeyi söylüyordum ama aldanmıyordu. Ona doğru kelimeleri sunuyordum ama gafil avlanacağından korkuyordu.

Benim sorunum değildi; bu kadarını biliyordum. Ben, sadece bir günlüğüne vardım. Kimsenin erkek arkadaşıyla ilgili sorunlarını çözemezdim. Kimsenin hayatını değiştiremezdim.

Ona sırtımı döndüm, kitaplarımı çıkarıp dolabın kapağını kapadım. Kötü bir ilişkinin derinden hissedilen, umutsuzluk dolu yalnızlığına demir atarak aynı noktada durdu.

“Yine de öğle yemeği yemek istiyor musun?” diye sordu.

Hayır demek kolay olurdu. Genellikle bunu yapıyordum: Diğer kişinin hayatının beni içine çektiğini hissediyor ve diğer yöne doğru koşuyordum.

Fakat ondaki bir şeyler; ayakkabılarındaki şehirler, anlık cesaret gösterisi, gereksiz hüznün, kelimenin ses olmaktan vazgeçtiğinde alacağı hali merak etmeme neden oldu. Yıllarımı insanları gerçekten tanımadan geçirmiştım ve bu sabah, burada, bu kızla, bilmek isteme arzusunun hafif çekimine kapılmışımdım. Zayıflık ya da cesaret olarak görülebilecek bir anda kendimi kaptırmaya karar verdim; daha fazlasını keşfetmeye.

“Kesinlikle,” dedim. “Harika olur.”

Yine hislerini okudum: Fazlasıyla hevesli konuşmuştım. Justin, asla hevesli davranmazdı.

“İyi olur,” diye ekledim.

Rahatladı. Ya da en azından kendine izin verebileceği ölçüde rahatladı ki rahatlığın oldukça üstü kapalı bir haliydi. Bilgilere ulaştığımda Justin’le bir seneden fazladır birlikte olduklarımı öğrendim. Ancak bu kadar vardı. Justin, tam tarihi hatırlamıyordu.

Uzanıp elimi tuttu. Ne kadar iyi hissettirdiğine şaşırdım.

“Bana kızmadığına sevindim,” dedi. “Sadece aramızdaki her şeyin yolunda olmasını istiyorum.”

Başımı onayladım. Öğrendiğim bir şey varsa, o da şu: Hepimiz, her şeyin yolunda olmasını istiyoruz. Muhteşem ya da müthiş ya da sıradışı olmasını ummuyoruz bile. Normali mutlulukla kabul ederiz çünkü genellikle normal yeterlidir.

İlk zil çaldı. “Sonra görüşürüz,” dedim.

Ne kadar da basit bir sözdü. Fakat Rhiannon’a dünyaları verdi.

Başlarda her günü devamı gelecek bağlantılar kurmadan, hayatı değiştirecek etkiler yaratmadan geçirmek zor geliyordu. Daha gençken arkadaşlık ve yakınlık özlemi çekiyordum. Hızla ve sonsuza dek kopacağını hesaba katmadan bağlar kuruyordum. Diğer insanların hayatlarını kişisel olarak algılıyordum; arkadaşlarının arkadaşlarını olacağını, ebeveynlerinin ebeveynlerini olacağını hissediyordum. Ancak bir süre sonra durmam gerekti. Bu kadar ayrılığa katlanmak kalbimi fazlasıyla kuruyordu.

Daldan dala konan biriyim ve bu kendimi ne kadar yalnız hissettirir de olağanüstü derecede özgürleştiricidir. Asla kendimi başkalarının gözüyle tanımlamayacağım. Asla arkadaşlarımdan gözüne girmek için didinmeyecek ya da ailevi beklentilerin yükünü omuzlarımda hissetmeyeceğim. Herkesi bir bütünün parçaları olarak görebiliyorum ve parçalara değil bütüne yoğunlaşıyorum. Nasıl gözlem yapılacağını öğrendim, çoğu insanın gözlemlediğinden çok daha iyi bir şekilde. Geçmiş, gözlerimi köreltmiyor ve geleceğe yönelik bir amacım da yok. Şimdiye odaklanıyorum çünkü böyle yaşamak kaderimde var.

Öğreniyorum. Bazen derslerde bana defalarca öğretilen bir şeyi tekrar öğretiyorlar. Bazen tamamıyla yeni bir şey öğretiyorlar. Sahip olunan bilgilere ulaşmak için vücuda, zihne erişmem gerekiyor. İşte böylece öğreniyorum. Bilgi, giderken yanımda götürdüğüm tek şey oluyor.

Justin'in bilmediği, asla bilmeyeceği birçok şeyi biliyordum. Matematik dersinde oturdum, defterini açtım ve hiç duymadığı sözler yazdım. Shakespeare, Kerouac ve Dickinson. Yarın ya da yarından sonraki bir gün ya da belki hiçbir zaman kendi el yazısıyla yazılmış bu kelimeleri görecektim ve nereden geldiğiyle, hatta ne olduklarıyla ilgili hiçbir fikri olmayacak.

İşte müdahale etmek için kendime bu kadar alan tanıyorum.

Diğer her şeyiyse dikkatle yapmalıyım.

Rhiannon aklımda kaldı. Detayları. Justin'in hafızasına kazınanlar. Ufak şeyler, saçlarının omuzlarına nasıl döküldüğü, tınaklarını nasıl yediği, sesindeki karar ve pes ediş. Rastgele şeyler. Justin'in büyükbabasıyla dans ettiğini gördüm çünkü adam güzel bir kızla dans etmek istediğini söylemişti. Korkunç bir filmde gözlerini kapadığını gördüm, parmaklarının arasından bakıyor, korkusunun keyfini çıkarıyordu. Bunlar güzel anılardı. Diğerlerine bakmadım.

Sabah onu sadece bir kez gördüm, birinci dersle ikincisi arasında kısaca koridordan geçti. Yaklaştığında kendimi gülümserken yakaladım ve o da bana gülümsedi. İşte bu kadar basitti. Basit ve kaşık, gerçek şeylerin çoğu gibi. İkinci dersten sonra kendimi onu ararken buldum ve üçüncü, dördüncü derslerden sonra da. Kontrolüm dâhilinde olduğunu bile hissetmiyordum. Onu görmek istiyordum. Basit. Kaşık.

Öğle yemeğine gittiğimizde yorgunluktan bitap düşmüştüm. Justin'in vücudu, çok az uyuduğu için bitkindi ve ben de bu vücudun içinde telaştan ve fazlasıyla düşünmekten bitkindim.

Onu, Justin'in dolabının önünde bekledim. İlk zil çaldı. İkinci zil çaldı. Rhiannon ortada yoktu. Belki de onunla başka bir yerde görüşmem gerekiyordu. Belki de Justin her zaman görüştükleri yeri unutmuştu.

Durum buysa, o da Justin'in unutkanlığına alışkındı. Tam pes etmek üzereyken beni buldu. Koridorlar neredeyse boştu, kalabalık dağılmıştı. Hiç yaklaşmadığı kadar yaklaştı.

"Selam," dedim.

"Selam," dedi.

Bana baktı. İlk adımı atan Justin'di. Her şeyi anlayan Justin'di. Ne yapacaklarını söyleyen Justin'di.

Bu, beni derinden üzdü.

Daha önce de birçok kez görmüştüm; bu anlamsız tapınma halini. Yalnız kalma korkusuyla baş edilemediği için yanlış insanla birlikte olma korkusuna katlanmak. Şüpheyile lekelenmiş umut, umutla lekelenmiş şüphe. Ne zaman birinin yüzünde görsem, beni yıkıyor. Rhiannon'un yüzünde hayal kırıklığından daha fazlası vardı. Yumuşacık bakışları da vardı. Justin'in asla kıymetini bilmeyeceği bir yumuşaklık. Bunu hemen gördüm ama başka kimse görmüyordu.

Tüm kitaplarımı kaldırıp dolaba koydum. Yanına gidip elimi usulca koluna attım.

Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim, bunu yaptığımı.

"Haydi, bir yerlere gidelim," dedim. "Nereye gitmek istersin?"

Artık gözlerinin mavi olduğunu görebilecek kadar yakınındaydım. Artık kimsenin, gözlerinin ne kadar mavi olduğunu görebilecek kadar ona yaklaşmadığını bilecek kadar yakınındaydım.

"Bilmiyorum," diye karşılık verdi.

Elini tuttum.

"Haydi," dedim.

Artık buna huzursuzluk demek mümkün değildi... Bu pervasızlıktı. İlk başlarda el ele yürüdük. Sonra el ele koştuk. Birbirimize ayak uydurmaya çalışırken, okulda hızla dolanırken, kendimiz hariç hiçbir şeyi önemsemezken hissettiğimiz o heyecan dalgası. Kahkaha atıyor, eğleniyorduk. Kitaplarını dolabına bırakıp binadan çıktık, havaya, gerçek havaya, güneş ışığına ve ağaçlara ve omuzlarımızı daha az yük bindiren dünyaya adanmıştık. Okuldan çıkarken kuralları yıkıyordum. Justin'in arabasına bindiğimizde kuralları yıkıyordum. Anahtarı kontağa takıp çevirdiğimde kuralları yıkıyordum.

Yine, "Nereye gitmek istiyorsun?" diye sordum. "Gerçekten söyle, nereye gitmek isterdin?"

İlk başta ne kadar çok şeyin onun vereceği cevaba bağlı olduğunu fark etmemiştim. *Haydi, alışveriş merkezine gidelim*, deseydi o andan kopacaktım. *Beni evine götür*, deseydi kopacaktım. *Aslında altıncı dersi kaçırmak istemiyorum*, deseydi kopacaktım. Ve kopmalıydım da. Bunu yapmamalıydım.

Ancak, "Okyanus kenarına gitmek istiyorum. Beni okyanus kenarına götürmeni istiyorum," dedi.

Ve bağlandığımı hissettim.

Bir saatte vardık. Maryland'de eylül ayının sonundaydık. Yapraklar henüz renk değiştirmeye başlamamıştı ama bunu düşündüklerini anlayabiliyordunuz. Yeşiller mat, solgundu. Renk, köşe başında bekliyordu.

Radyonun kontrolünü Rhiannon'a verdim. Şaşırdı ama umursamadım. Yüksek sesli ve iğrenç şeylerden bıkmıştım ve onun da bıktığını hissediyordum. Arabaya melodi getirdi. Bildiğim bir şarkı çalınca eşlik ettim.

Keşke yapabilseydim, Tanrı'yla bir anlaşma...

Artık Rhiannon şaşkın değil şüpheliydi. Justin, asla şarkılara eşlik etmezdi.

"Sana neler oluyor böyle?" diye sordu.

Ona, "Müzik," dedim.

"Hah."

"Hayır, cidden."

Uzun bir süre bana baktı. Sonra gülümsedi. PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"O halde," dedi, bir başka şarkı bulmak için düşünmeye bastı.

Kısa süre sonra bağıra çağıra şarkı söylemeye başladık. Sabun köpüğü kadar önemsiz bir pop şarkısıydı ama söylediğimizde bizi yine de uçurdu.

Sanki bizi çevreleyen zaman bile yatışıyordu. O, ne kadar sıradışı bir durum olduğunu düşünmeyi bıraktı. Bir parçası olmak için kendine müsaade etti.

Ona güzel bir gün yaşatmak istiyordum. Tek bir güzel gün. Uzun süredir belirli bir amacım olmadan dolanıyordum ve şimdi bana bu geçici amaç verilmişti... verildiğini hissediyordum. Ona sunacak tek bir günüm vardı, neden güzel bir gün olmasındı ki? Neden paylaştığımız bir gün olmasındı? Neden anın müziğine kapılıp daha ne kadar böyle gideceğine bakmıyordum? Kurallar silinebilirdi. Bunu yapabilirdim. Bunu ona verebilirdim.

Şarkı bitince penceresini açıp elini havaya uzatarak arabayı yeni bir tür müzikle tanıştırdı. Diğer tüm camları açıp daha hızlı sürdüm, böylece rüzgâr devreye girdi, saçlarımızı her bir yana dağıttı ve araba ortadan kalkmış da sürat bizmişiz, hız bizmişiz gibi hissettirdi. Sonra güzel bir şarkı daha çalınca bu sefer elini tutarak pencereleri kapadım. Kilometrelerce bu şekilde sürüp ona sorular sordum. Mesela anne babası nasıldı? Ablası üniversiteye gidince işler değişmiş miydi? Bu sene okulun farklı olup olmadığını düşünüyor muydu?

Zorlanıyordu. Her bir cümlesine *bilmiyorum* diyerek başlıyordu. Fakat ona cevap vermesi için süre ve alan tanıdığımda genellikle biliyordu. Annesinin niyeti iyiydi; babası o kadar da iyi değildi. Ablası evi arayıp sormuyordu ama Rhiannon bunu anlayışla karşılıyordu. Okul, okul gibiydi... Bitmesini istiyor ama bitmesinden de korkuyordu çünkü o zaman sonrasında olacakları düşünmek zorunda kalacaktı.

Bana ne düşündüğümü sorunca ben de ona, "Dürüst olmak gerekirse, sadece günü gününe yaşamaya çalışıyorum," dedim.

Yeterli değildi ama idare ederdi. Ağaçları, gökyüzünü, levhaları, yolu izliyorduk. Birbirimizi hissediyorduk. Dünya sadece ikimizden ibaretti. Şarkılara eşlik etmeyi sürdürdük. Aynı rahatlıkla söyledik, detone olmayı ya da sözleri tutturmayı çok önemsemedik. Şarkı

söylerken birbirimize bakıyorduk; iki ayrı solo değil, kendini hiç ciddiye almayan bir düetti bu. Kendi içinde bir tür sohbetti... İnsanlar hakkında birçok şeyi, anlattıkları hikâyelerden öğrenmek mümkün ama onları tanımak için şarkılara eşlik etme şekillerine, pencereleri açık mı kapalı mı tuttuklarına, haritaya göre mi dünyaya göre mi yaşadıklarına, okyanusun çekimini hissedip hissetmediklerine de bakılabilir.

Bana arabayı nereye sürmem gerektiğini söyledi. Otobandan dışarı. Boş, tali yollara. Yaz değil, hafta sonu değildi. Bir pazartesisinin ortasındaydık ve bizden başka kimse kumsala gitmiyordu.

Rhiannon, "Edebiyat dersinde olmalıydım," dedi.

Justin'in ders programına erişip, "Biyoloji dersinde olmalıyım," dedim.

Gitmeye devam ettik. Onu ilk gördüğümde kıydan köşeden düşecek gibi duruyordu. Artık zemin daha düz, daha elverişliydi.

Tehlikeli olduğunu biliyordum. Justin ona iyi davranmıyordu. Bunun farkındaydım. Kötü anılara erişirsem gözyaşlarını, kavgaları ve öylesine bir birlikteliğin izlerini görürdüm. O, hep Justin'in yanındaydı ve bu Justin'in hoşuna gidiyor olmalıydı. Arkadaşları ondan hoşlanıyordu ve bu da Justin'in hoşuna gidiyor olmalıydı. Fakat bu, aşkın yerini tutmazdı. O kadar uzun süredir Justin'den ümitliydi ki artık umut edilecek bir şey kalmadığını fark edemiyordu. Birlikte sessiz kalamıyorlardı; birlikte gürültü içindeydiler. Genellikle de Justin'in gürültüsü. Deneseydim, tartışmalarının derinine inebilirdim. Onu paramparça ettiği anlarda biriken parçaları bulabilirdim. Ben gerçek-
ten Justin olsaydım, onda bir kusur bulurdum. Hemen şimdi. Ona söylerdim. Bağırırdım. Moralini bozardım. Ona haddini bildirirdim.

Fakat bunu yapamazdım. Ben Justin değildim. O bunu bilnese de. "Şu anın keyfini çıkaralım," dedim.

“Tamam,” diye karşılık verdi. “İyi olur. Uzun süredir kaçıp gitmeyi düşünüyordum... Sonunda gerçekten kaçabilmek güzel. Bir günlüğüne. Pencereden dışarı bakmak yerine pencerenin öbür tarafında olmak güzel. Bunu yeterince sık yapmıyorum.”

İçinde bilmek istediğim o kadar çok şey vardı ki... Aynı zamanda, konuştuğumuz her kelimeyle, içinde halihazırda bildiğim bir şeyler olabileceğini hissediyordum. Oraya vardığında birbirimizi tanıyacaktık. Bunu başaracaktık.

Arabayı park ettim ve okyanusa doğru yürüdük. Ayakkabılarımızı çıkarıp arabadaki koltuklarımızın altına bırakmıştık. Kumlara vardığımızda eğilip kotumun paçalarını katladım. Ben bunu yaparken Rhiannon koşup gitti. Tekrar baktığımda kumsalda dolaşiyor, kumları tekmeleyiyor, bana sesleniyordu. O anda her şey hafifti. O kadar neşeliydi ki bir an durup izlemekten kendimi alamadım. Tanıklık etmekten. Kendime, hatırla, demekten.

“Haydi!” diye bağırıyordu. “Buraya gel!”

Ben düşündüğün kişi değilim, demek istiyordum ona. Fakat imkânsızdı. Tabii ki imkânsızdı.

Kumsal bizimdi, okyanus bizimdi. O benimdi. Ben de ona aittim.

Çocukluğun, bir çocukça olan kısmı vardır, bir de kutsal olan. Biz ansızın kutsal olana dokunmuştuk... Kıyıya koştuk, bileklerimizde ilk soğuk dalgayı hissettik, parmaklarımızın arasından kaçıp gitmeden önce deniz kabuklarını yakalamak için akıntıya uzandık. Parıldamayı başaran bir dünyaya geri dönmüştük ve derinliklerine dalyorduk. Kollarımızı, rüzgârı bağrımıza basarcasına ardına kadar açtık. Üstüme su sıçratarak yaramazlık yapıyordu, ben de karşı saldırıya geçiyordum. Pantolonlarımız, gömleklerimiz ıslanıyordu ama kaygılanmıyorduk. Kaygısızdık.

Kumdan kale yapmak için ona yardım etmemi istedi ve ben yardım ederken de kız kardeşiyle birlikte asla kumdan kale yapmadıklarını anlattı... Hep bir yarışmamış, kız kardeşi olabilecek en büyük dağları yaratmaya çalışırken Rhiannon detaylara dikkat eder, her kalenin, asla sahip olamadığı oyuncak eve benzemesini istemiş. Bu detayın yansımalarını avcundan çıkarttığı kulelerde görebiliyordum şimdi. Benim kumdan kalelerle ilgili hiçbir anım yoktu ama hafızamda bir şeyler kalmış olmalıydı çünkü nasıl yapılacağını, nasıl şekillendirileceğini bildiğimi hissediyordum.

Bitirdiğimizde ellerimizi yıkamak için tekrar suya gittik. Geri dönüp baktığımda ayak izlerimizin birbirine girerek tek bir yol oluşturduğunu gördüm.

Arkaya baktığımı görünce, ifademde bir şeyler fark edince, "Ne oldu?" diye sordu.

Bunu nasıl açıklayabilirdim ki? Tek bildiğim şekli "teşekkür ederim" demekti.

Sanki daha önce bu cümleyi hiç duymamış gibi bana bakıyordu. "Ne için?" diye sordu.

"Bunun için," dedim. "Bunların hepsi için."

Bu kaçamak. Su. Dalgalar. O. Sanki zamanın dışına çıkmıştık. Öyle bir yer olmasa da.

Hâlâ bir yanı ani bir değişimi, tüm keyfin bıçak gibi saplanıp acıya dönüşeceği anı bekliyordu.

Ona, "Merak etme," dedim. "Mutlu olmaktan çekinme."

Gözleri doldu. Onu kollarımın arasına aldım. Yanlış bir hamleydi. Ancak doğru bir hamleydi de. Kendimi denlemem gerekiyordu. Mutluluk, çok nadir söylediğim bir kelimedir çünkü benim için geçicidir.

"Mutluyum," dedi. "Gerçekten."

Justin ona kahkahalarla gülerdi. Justin, ne isterse yapabilmek için onu kumlara iterdi. Justin buraya asla gelmezdi.

Hissetmemekten bıkmıştım. Bağlanmamaktan bıkmıştım. Burada onunla olmak istiyordum. Onun umutlarını boşa çıkarmayan kişi olmak istiyordum, sadece bana tanınan süre içinde olsa bile.

Okyanus kendi müziğini çalıyordu; rüzgâr kendi dansını ediyordu. Tutunduk. Başlarda birbirimize tutunuyorduk ama sonra sanki daha büyük bir şeylere tutunuyormuşuz gibi geldi. Daha değerli.

Rhiannon, “Neler oluyor?” dedi.

“Şişt,” dedim. “Sorgulama.”

Beni öptü. Senelerdir kimseyi öpmemiştim. Senelerdir kimseyi öpmek için kendime müsaade etmemiştim. Dudakları, gül yaprakları gibi yumuşak ama yoğundu. Yavaştan aldım, her anın bir diğerine akmasını sağladım. Tenini, nefesini hissettim. Bağlantımızın buğusunu tattım, sıcaklığında oyalandım. Onun gözleri kapalıydı, benimkiler açık. Heyecandan daha fazlası olduğunu hatırlamak istiyordum. Bir bütün olarak hatırlamak istiyordum.

Öpüşmekten fazlasını yapmadık. Öpüşmekten azını da yapmadık. Bazen ilerletmek için harekete geçiyordu ama benim buna ihtiyacım yoktu. Sırtımı keşfederken ben de omuzlarını keşfettim. Boynunu öptüm. Kulağımın altını öptü. Ne zaman dursak birbirimize gülümsedik. Heyecan dolu inançsızlık, heyecan dolu inanç. Edebiyat dersinde olmalıydı. Ben de biyoloji dersinde olmalıydım. Bugün okyanusa yaklaşmamamız gerekiyordu. Bize sunulan günü reddetmiştik.

Güneş gökte batarken kumsalda el ele yürüdük. Geçmişi düşünmüyordum. Geleceği düşünmüyordum. Güneşe, suya, ayaklarımın kumlara değişine, elini tutan elimin hissettirdiklerine öyle minnettardım ki...

“Bunu her pazartesi yapmalıyız,” dedi. “Ve salı. Ve çarşamba. Ve perşembe. Ve cuma.”

Ona, “Bıkardık,” dedim. “Sadece bir kere yaşamak en iyisi.”

“Bir daha asla olmayacak mı?” Dediklerim hoşuna gitmemişti.

“Eh, asla, asla dememek lazım.”

Bana, “Asla, asla demezdim,” dedi.

Artık kumsalda birkaç insan vardı; çoğunlukla akşamüstü yürüyüşüne çıkmış yaşça büyük kadınlar ve erkekler. Yanlarından geçerken bize kafalarını sallıyorlardı ve bazen de merhaba diyorlardı. Biz de başımızı sallıyor, merhaba diyerek karşılık veriyorduk. Kimse neden burada olduğumuzu sorgulamıyordu. Kimse hiçbir şeyi sorgulamıyordu. Biz anın bir parçasıydık, tıpkı diğer her şey gibi.

Güneş iyice battı. Peşi sıra sıcaklık da düştü. Rhiannon titriyordu, elini tutmayı bırakıp kolumu omzuna doladım. Arabaya dönüp bagajdan “oynaşma” battaniyesini çıkarmamızı önerdi. Battaniyeyi, boş bira şişelerinin, dolanmış kabloların ve diğer erkek çerçöpünün altına gömülmüş bulduk. Rhiannon ile Justin’in oynama battaniyesini bu amaçla ne kadar sık kullanıldığını merak ediyordum ama anılara erişmeye çalışmadım. Bunun yerine battaniyeyi kumsala götürüp yere serdim. Uzanıp yüzümü göğe çevirdim ve Rhiannon da yanıma uzanıp aynısını yaptı. Gözlerimizi bulutlara diktik, aramızda bir nefeslik mesafe vardı, hepsini içimize çektik.

Rhiannon, “Bu, yaşadığım en güzel günlerden biri olmalı,” dedi.

Başımı çevirmeden elimle elini buldum.

“Bana buna benzer diğer günlerden bahset,” dedim.

“Bilmiyorum...”

“Sadece bir tane. Aklına önce hangisi gelirse.”

Bir an düşündü. Sonra başını sağa sola salladı. “Aptalca.”

“Söyle.”

Bana dönüp elini göğsümde gezdirdi. Tembelce daireler çizdi.

“Nedense aklıma ilk gelen, anne-kız moda gösterisi. Kahkahalarla gülmeyeceğine söz veriyor musun?”

Söz verdim.

Beni gözlemledi. Samimiyetimden emin olunca devam etti.

“Dördüncü sınıf falandı. Renwick’s, kasırga kazazedeleri için bağış topluyordu ve sınıftan gönüllü istemişlerdi. Anneme falan sormadım... Öylece imzaladım. Ve bu haberi eve getirdiğimde... Eh, annemin nasıl olduğunu bilirsin. Ödü patladı. Onu süpermarkete kadar çıkarmak bile derttir. Bir moda gösterisi, hem de yabancıların önünde... *Playboy*’a poz vermesini istesem de olurdu yani. Tanrım, ne korkutucu bir fikir.”

Eli artık göğsümde duruyordu. Göğe bakıyordu.

“Fakat olay şu: Hayır demedi. Sanırım ona yaşattıklarını yeni yeni anlıyorum. Öğretmene gidip sözümü geri almamı istemedi. O gün geldiğinde arabayla Renwick’s’e, oradan da bizi nereye gönderdilerse gittik. Bizi bir örnek giydireceklerini sanmıştım ama öyle olmadı. Bunun yerine, dükkândan ne istersek giyebileceğimizi söylediler. Biz de her şeyi denedik. Ben elbiselere saldırdım tabii ki... O zamanlar tam kız gibiydim. Sonunda açık mavi bir elbise buldum... Her yanı kat kattı. Çok sofistike olduğunu düşünmüştüm.”

“Klas olduğuna eminim,” dedim.

Bana vurdu. “Kapa çeneni. Hikâye anlatıyorum burada.”

Elini göğsümde tuttum. Hızla uzanıp onu öptüm.

“Devam et,” dedim. Buna bayılmıştım. Hiçbir zaman insanlara hikâyelerini anlatırmam. Genellikle onları kendim çözerim. Çünkü insanlar hikâye anlattıklarında hatırlanmasını beklerler. Ben de bunun garantisini veremezdim. Ben gittikten sonra hikâyenin kalacağını bilmenin bir yolu yoktu. Hem bir insana sırlarını açıp da sırlarının yok olduğunu öğrenmek kim bilir ne kadar yıkıcı olur. Bunun sorumlusu olmak istemiyordum.

Fakat Rhiannon söz konusu olunca karşı koyamıyordum.

Devam etti. “Böylece, balo özentisi elbiseyi giydim. Sonra sıra annemdeydi. Beni şaşırttı çünkü o da elbiselere bakıyordu. Daha

önce hiç elbise giydiğini görmemiştim. Ve sanırım benim için en müthiş şey de buydu: Kükredisi olan ben değildim. Oydu.

“Kıyafetleri seçince bize makyaj falan yaparlar. Annemin kızacağın sanıyordum ama hoşuna gitmişti. Ona pek bir şey yapmadılar... Sadece yüzüne biraz renk kattılar. Ve bu yeterli oldu. Güzeldi. Düşününce inanması zor, biliyorum. Ama o gün film yıldızı gibiydi. Diğer tüm anneler ona iltifatlar yağıyorlardı. Gösteri vakti geldiğinde insanlar alkışladılar. İkimiz de gülümsüyorduk ve bu gerçekten oldu, anlatabiliyor muyum?”

“Elbiseler bizde kalmadı. Ama eve dönüş yolunda annemin ne kadar harika olduğumu söyleyip durduğunu hatırlıyorum. Eve döndüğümüzde babam bize uzaylıymışız gibi baktı ama en güzeli, o da oyuna katıldı. Garip şeyler söylemek yerine bize süper modelleri olduğumuzu söyleyip durdu ve salonda ona gösteri yapmamızı istedi, biz de yaptık. Kahkahadan kırılıyorduk. Öyle işte. Gün öyle bitti. O günden sonra annemin makyaj yaptığından emin değilim. Ben de süper modele dönüşmedim gerçi. Ama o gün, bana bugünü hatırlıyor. Çünkü hayata bir mola verdik, değil mi?”

Ona, “Kulağa öyle geliyor,” dedim

“Sana bunu anlattığıma inanamıyorum.”

“Neden?”

“Çünkü. Bilmiyorum. Kulağa çok aptalca geliyor.”

“Hayır, kulağa güzel bir gün geçirmişsin gibi geliyor.”

“Peki ya sen.” diye sordu.

“Ben hiç anne-kız moda gösterisine katılmadım,” diye şaka yaptım. Aslına bakılırsa, birkaç sefer katılmışım.

Omzuma hafifçe vurdu. “Hayır. Bana bugüne benzer bir gününü anlat.”

Justin’in anılarına erişip kasabaya on iki yaşındayken geldiğini öğrendim. Yani, ondan öncesi sorun olmayacaktı çünkü henüz Rhi-

annon ortalıkta yoktu. Paylaşmak için anılarından birini bulmaya çalıştım ama bunu yapmak da istemiyordum. Rhiannon'a bana ait bir şey vermek istiyordum.

"On bir yaşıyındaydım." O sırada içinde bulunduğum vücudun sahibinin adını hatırlamaya çalıştım ama unutmuştum. "Arkadaşlarımla saklambaç oynuyordum. Demek istediğim, vahşi, tekme tokat oynanan bir tür saklambaç. Ormandaydık ve nedense bir ağaca tırmanmam gerektiğine karar vermiştim. Daha önce hiç ağaca tırmandığımı sanmıyorum. Ama orada alçak dalları olan bir ağaç buldum. İyice yukarı çıktım. Yürümek kadar doğaldı. Sanki ağaç yüzlerce metre uzunluğundaymış gibi geliyor şimdi. Binlerce. Bir noktada diğer ağaçların ulaştığı noktayı aştım. Tırmanmaya devam ettim ama etrafta başka ağaç yoktu. Tek başıma, yerden çok yüksekte o ağacın gövdesine tutunuyordum."

Şimdi gözümün önünde hayal meyal canlanmıştı. O yükseklik. Altımda kalan kasaba.

"Sihirli gibiydi," dedim. "Bunu anlatacak başka kelime yok. Oyun ilerledikçe arkadaşlarımla yakalanıp bağırıldıklarını duyabiliyordum. Ama ben tamamıyla başka bir yerdeydim. Dünyayı yukarıdan görüyordum ki ilk kez olduğunda fevkalade bir şey. Daha önce hiç uçağa binmemiştim. Yüksek bir binada bulunduğumdan bile emin değilim. Orada, bildiğim her şeyin tepesinde duruyordum. Gözümde özel bir yere dönüşmüşü ve orayı tek başıma bulmuştum. Kimse bana göstermemişti. Kimse bana nasıl ulaşacağımı söylememişti. Tırmandım, tırmandım, tırmandım ve ödülüm buydu. Dünyayı tepeden izlemek ve kendimle baş başa kalmak. Fark ettim ki ihtiyacım olan şeymiş."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Rhiannon bana yaslandı. "Muhteşem," diye fısıldadı.

"Evet, öyleydi."

"Minnesota'da mıydı?"

Gerçekte Kuzey Carolina'daydı. Ancak Justin'e eriştim, o bunu Minnesota'da yaşamış olurdu. Ben de başımla onayladım.

Rhiannon iyice sokularak, "Bunun gibi bir başka günü daha öğrenmek ister misin?" diye sordu.

Kolumu kıpırdatıp ikimizi de rahat bir konuma soktum. "Tabii ki."
"İkinci buluşmamız."

Fakat bu benüz ilk buluşmamız, diye düşündüm. Gülünçtü.

"Gerçekten mi?" diye sordum.

"Hatırladın mı?"

Justin ikinci buluşmalarını hatırlıyor mu diye kontrol ettim.
Hatırlamıyordu.

"Dack'in partisinde?" diye üsteledi.

Hâlâ tık yoktu.

"Evet," diye atıldım.

"Bilmiyorum... Belki buluşmadan sayılmazdı. Ama ikinci kez bir araya geliyorduk. Ve bilmiyorum, sen çok... tatlı davranıyordun. Kızma, tamam mı?"

Bu işin sonu nereye varacak, diye merak ettim.

Ona, "Beni şu anda hiçbir şey kızdıramaz, söz," dedim. Kanıtlamak için kalbimin üzerinde haç bile çıkarttım.

Gülümsedi. "Pekâlâ. Eh, son zamanlarda... hep acelen varmış gibi. Mesela seks yapıyoruz ama gerçekten... içli dışlı değiliz. Ve kafama takmıyorum. Yani, eğlenceli. Ama ara sıra böyle olmak da güzel. Ve Dack'in partisindeyken... böyleydi. Sanki sonsuz vaktin vardı ve birlikte geçirmemizi istiyordun. Buna bayılmıştım. O zamanlar gerçekten bana bakıyordun. Şey gibi... sanki o ağaca çıkmış ve tepede

beni bulmuşsun gibi. Ve orası bizimdi. Birilerinin arka bahçesinde olsak da. Bir noktada... hatırlıyor musun... ay ışığı üzerime vursun diye biraz kenara kaymamı söylemiştin. 'Tenini ısldatıyor,' demiştin.

Ve ben de öyle hissetmiştim. Parıldıyordum. Çünkü ayın yanı sıra sen de beni izliyordun.”

Şu anda tam gündüz olmayan hava, tam gece olmayan havaya dönüşürken ufuktan yayılan ılık turuncuyla aydınlandığının farkında mıydı? Uzanıp o gölgeye büründüm. Onu bir kez öptüm, sonra birbirimize sokulduk, gözlerimizi kapayıp uykuya daldık. Ve bu sırada daha önce hiç hissetmediğim bir şey hissettim. Sadece fiziksel olmayan bir yakınlık. Henüz tanıştığımız gerçeğine meydan okuyan bir bağlantı. Sadece hislerin en coşkulusundan gelebilecek bir heyecan: Aidiyet.

Âşık olunan an nasıl bir şeydir? Bu kadar kısacık bir an nasıl bu kadar devasa bir şeyi kapsayabiliyor? Aniden insanların neden dejavuya, eski hayatlar yaşadıklarına inandığını anladım çünkü bu dünyada geçirdiğim yılların, hissettiklerimi anlatmasına imkân yoktu. Âşık olunan anın ardında yüzyıllar varmış gibi geliyordu, kuşaklar varmış gibi... Sanki hepsi kendini ayarlamıştı ki bu kusursuz, kıymetli an yaşanabilsin. Ne kadar aptalca olduğunu bilerseniz de her şeyin sizi buraya getirdiğini, tüm gizli okların burayı işaret ettiğini, evrenin ve zamanın bunu uzun bir süre önce yarattığını ve bunu henüz fark ettiğinizi, hep olmanız gereken yere henüz vardığınızı kalbinizde, kemiklerinizde hissediyordunuz.

Bir saat sonra telefonu çalınca uyandık.

Gözlerimi açmadım. Homurdandığımı duydum. Annesine yakında evde olacağını söylediğini de.

Su kararmış, gök mürekkep mavisi olmuştu. Serin hava, battaniyeyi toplayıp yeni ayak izleri oluşturduğumuzda üstümüze vuruyordu.

O yolu tarif etti, ben arabayı sürdüm. O konuştu, ben dinledim. Birkaç şarkı daha söyledik. Sonra omzuma yaslandı, ben de orada durup biraz daha uyumasına, biraz daha rüya görmesine müsaade ettim.

Sonrasında olabilecekleri düşünmemeye çalıştım.

Sonunu düşünmemeye çalıştım.

İnsanları uyurken hiç göremiyordum. Böyle olmuyordu. Onunla ilk tanıştığımda olduğundan tamamıyla farklıydı. İncinmeye müsaitti ama güvendeydi. İnip kalkan vücudunu, kıpırdanışını ve dinlenişini izledim. Sadece nereye gideceğimi söylemesi gerektiğinde onu uyandırardım.

Son on dakikamız boyunca ertesi gün ne yapacağımızdan bahsetti. Cevap vermekte güçlük çektim.

“Bunu yapamayacak olsak da seninle öğle yemeğinde görüşürüz, değil mi?” diye sordu.

Başımınla onayladım.

“Ve belki okuldan sonra da bir şeyler yaparız?”

“Sanırım. Yani, başka ne çıkar bilemiyorum. Şu anda aklım pek orada değil.”

Bu ona mantıklı geldi. “Pekâlâ. Yarın, yarındır. Haydi, bugünü güzelce sonlandıralım.”

Kasabaya girer girmez ona sormadan evine gittim fakat yine de kaybolmak istiyordum. Bunu uzatmak. Bundan kaçmak.

Rhiannon, garaj yoluna vardığımızda, “İşte geldik,” dedi. Arabayı durdurdum. Kapıların kilidini açtım.

Uzanıp beni öptü. Algılarım, tadını, kokusunu, yarattığı hissi, nefesinin sesini, vücudunu benden çekerkenki görüntüsünü alınca uyandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Günü güzelce sonlandırdık,” dedi. Ben daha başka bir şey diyemedim çıkıp gitti.

Hoşça kal deme şansım olmadı.

...

Justin'in ebeveyninin, onun haber vermemesine ve akşam yemeğini kaçırmasına alışkın olduklarını tahmin etmişim. Ona bağurmaya çalışıyorlardı ama aslında âdet yerini bulsun diye yaptıklarını anlayabiliyordunuz ve Justin kasırga gibi odasına daldığında bütün sahne eski bir dizinin tekrarıymış gibi geliyordu.

Justin'in ev ödevlerini yapmalıydım –böyle şeylere daima dikkat ederim, tabii elimden geldiğince ama aklım Rhiannon'a kayıp duruyordu. Onu evinde hayal ediyordum. Günün güzel olaylarının içinden akıp giderken hayal ediyordum. Her şeyin değiştiğine, Justin'in bir şekilde değiştiğine inandığını hayal ediyordum.

Bunu yapmamalıydım. Yapmamam gerektiğini biliyordum. Evren bana yapmam gerektiğini söylemiş gibi gelse de.

Bu nedenle saatlerce kıvrandım. Olanları değiştiremezdim. Yok edemezdim.

Bir kere âşık olmuşum ya da en azından bugüne kadar öyle sanıyordum. Adı Brennan'dı ve sadece kelimelerden ibaret olsa da çok gerçekçi gelmişti. Yoğun, kalpte hissedilen kelimelerdi. Onunla birlikte bir geleceğim olacağı ihtimaline aptalca inanmışım. Fakat gelecek diye bir şey yoktu. Yön vermeye çalışmış ama yapamamışım.

Buna kıyasla basitti. Âşık olmak başka şey, birinin size âşık olduğunu ve o aşka karşılık bir sorumluluğunuz olduğunu hissetmek başka.

Bu vücutta kalabilmemin imkânı yoktu. Uyumasam da değişim gerçekleşecekti. Eskiden tüm gece uyanık durursam, olduğum yerde kalacağımı düşünürdüm. Fakat bunun yerine içinde bulunduğum vücuttan sökülüp alınırdım. Ve koparılmak, tam da bir vücuttan

koparılanın hissettireceğini hayal ettiğiniz şekilde oluyordu; her bir sınır, koparılanın verdiği acıyı ve başka birine aktarılanın verdiği acıyı deneyimlemişti. Karşı koymanın bir anlamı yoktu.

Onu aramam gerektiğini fark ettim. Numarası, hemen elimin altında, Justin'in telefonundaydı. Ertesi günün de bugün gibi geçeceğini düşünmesine müsaade edemezdim.

Telefonu, "Selam," diyerek açtı.

"Selam," dedim.

"Bugün için tekrar teşekkür ederim."

"Ne demek."

Bunu yapmak istemiyordum. Bunu mahvetmek istemiyordum. Ancak yapmak zorundaydım, değil mi?

Devam ettim: "Bugün aslında..."

"Her gün okulu ekemeyeceğimizi mi söyleyeceksin bana? Hiç sana yakışmıyor."

Hiç bana yakışmıyordu.

"Evet," dedim, "ama bilirsin, her günün de bugün gibi olacağını düşünmeni istemiyorum. Çünkü öyle olmayacak, tamam mı? Olamaz da."

Bir sessizlik oldu. Bir şeylerin ters gittiğini anladı.

Dikkatle, "Biliyorum," dedi. "Ama belki her şey yine de daha iyi olur. Olabileceğini biliyorum."

Ona, "Ben bilmiyorum," dedim. "Tek demek istediğim buydu. Bilmiyorum. Bugün, bir şeyler oldu ama her şey demek de değildi."

"Biliyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Tamam."

"Tamam."

İç çektim.

Justin'e bir şeyler bulaştırmış olmam mümkündü. Hayatının... onun gerçekten değişmiş olması mümkündü. Ancak bunu bilmemin imkânı yoktu. Bıraktıktan sonra bir bedeni nadiren görürdüm. O zaman bile aylar ya da yıllar sonra olurdu. Tabii görünce tanıyabilirsem.

Justin'in ona daha iyi davranmasını istiyordum. Fakat Rhiannon'un bunu ummasına izin veremezdim.

Ona, "Hepsi bu," dedim. Sanki Justin'in diyeceği bir şey gibi gelmişti.

"Eh, yarın görüşürüz."

"Evet, görüşürüz."

"Bugün için tekrar teşekkür ederim. Yarın başımız ne kadar derde girerse girsin buna değerdin."

"Evet."

"Seni seviyorum," dedi.

Söylemek istiyordum. Ben de *seni seviyorum* demek istiyordum. Şu anda, tam da şu anda her zerremle samimi olurdum. Fakat bu sadece birkaç saat daha sürebilirdi.

Ona, "İyi uykular," dedim. Sonra telefonu kapadım.

Masasında bir defter vardı.

El yazısıyla, *Rhiannon'u sevdiğini unutma*, yazdım. Bunu yazdığını hatırlayacağından şüpheliydim.

Bilgisayarına gittim. E-posta hesabımı açtım, sonra Rhiannon'un adını, telefon numarasını, e-posta adresini yazdım, aynı şekilde Justin'in e-posta adresini ve şifresini de. Bugün hakkında yazdım. Kendime gönderdim.

İşim biter bitmez Justin'in tarayıcı geçmişini temizledim.

her gün

• • •

Bu, benim için zordu.

Ne olduğuma, hayatımın işleyişine alışmıştım.

Asla kalmak istemezdim. Hep gitmeye hazırdım.

Fakat bu gece öyle değildi.

Bu gece, yarın burada olmayacaktım ama Justin'in burada olacağı gerçeği beni rahatsız ediyordu.

Kalmak istedim. Kalmak için dua ettim.

Gözlerimi kapayıp kalmayı diledim.

5995. Gün

Önceki günü düşünerek uyandım. Hatırlamak keyifliydi; önceki gün olup bittiğini bilmekse acı verici.

Orada değildim. Justin'in yatağında, Justin'in bedeninde değildim.

Bu sefer Leslie Wong'dum. Saatin alarmı çaldığı halde uyumuştum ve kızın annesi deliye dönmüştü.

Yeni bedenimi sarsarak, "Kalk!" diye bağırdı. "Owen'ı gitmeden yakalamak için yirmi dakikan var!"

Homurdanarak, "Tamam anne," dedim.

"Anne mi! Annen burada olsaydı ne derdi kim bilir!"

Hızla Leslie'nin zihnine eriştim. Büyükannesiydi o halde. Annesi çoktan işe gitmişti.

Dušta durup kendime hızlı olmam gerektiğini hatırlatırken bir anlığına Rhiannon'u düşünerek kendimi kaybettim. Onu rüyanda gördüğümünden emindim. Justin'in vücudundayken rüya görmeye başlasaydım, o rüya görmeye devam eder miydi acaba? Uyandığında onun hakkında tatlı şeyler düşünür müydü?

Ya da bu benim açımdan bir diğer rüya türü müydü?

“Leslie! Haydi!”

Duştan çıkıp kurulandım ve hızla giyindim. Leslie, anladığım kadıyla popüler bir kız değildi. Odanın sağında solundaki, arkadaşlarıyla çekildiği birkaç karede gönülsüz çıkmıştı ve kıyafet tercihi on altı yaşa değil, on üç yaşa uygundu.

Mutfığa girdiğimde büyükannesi öfkeyle bana bakıyordu.

“Klarnetini unutma,” diyerek beni uyardı.

“Unutmam,” diye mırıldandım.

Masada oturan bir çocuk bana şeytani bakışlar atıyordu. Leslie’nin ağabeyi olduğunu tahmin ettim... Sonra bilgiye eriştim: Owen. Son sınıftaydı. Okula beni götürecek kişiydi.

Birçok sabahın birçok evde birebir aynı geçtiği gerçeğine çok alıştım. Yataktan zorla kalkmak. Zorla duşa girmek. Kahvaltı masasında mırıldanmak. Ya da ebeveynler hâlâ uyuyorsa evde parmak uçlarında yürümek. İlginçleştirmenin tek yolu ufak farkları bulmaktır.

Bu sabah ufak farkı arabaya bindiğimiz anda esrarlı sigarasını yakan Owen sağladı. Sabah rutininin bir parçası olduğunu varsayıp Leslie’nin aslında benim kadar şaşkın görünmemesini sağladım.

Yine de Owen üç dakika sonra, “Tek kelime etme,” uyarısını yaptı. Pencereden dışarı baktım. İki dakika sonra, “Bak, yargılamaya başlama şimdi, tamam mı?” dedi. Esrarlı sigarası bitti ama onu hiç rahatlatmadı.

Tek çocuk olmayı tercih ediyorum. Uzun vadede kardeşlerin hayatımızda faydalı olacağını anlayabiliyorum...
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://karakay.org>
Anne sınırları paylaşacak, hafızanın sizi yanıltıp yanıltmadığını bilecek kendi kuşağınızdan birisinin, sizi sekiz, on sekiz ve kırk sekiz yaşındayken görüp bunu umursamayacak birisinin olmasını... Bunu anlayabiliyorum. Fakat

kısa vadede kardeşler, en iyi ihtimalle sorun çıkarır, en kötü ihtimalle de terör yaratır. Sıradışı olduğunu kabullendiğim hayatımda en çok acıyı erkek ve kız kardeşlerin elinden çektim, en saldırganları açık ara ağabeyler ve ablalardır. İlk başlarda saftım, erkek ve kız kardeşlerin doğal müttefikim, yandaşım olduğuna düşünüyordum. Bazen içinde bulunduğum duruma göre öyle olabiliyor... Mesela ailecek bir geziye çıkmışsak ya da eğlenmek için kardeşimle oynamaktan başka seçeneğimin olmadığı tembellikle geçen bir pazar gününde. Ancak sıradan günlerde kural rekabet etmektir, birlik olmak değil. Bazen erkek ve kız kardeşlerin, içinde bulunduğum kişiyle ilgili bir şeylerin yolunda gitmediğini sezen ve çıkar sağlamak için harekete geçen kişiler olduğuna düşündüğüm oluyor. Sekiz yaşındayken, bir ablam bana birlikte kaçacağımızı söylemişti... Sonra tren istasyonuna vardığımızda "birlikte" kısmını yok sayıp beni orada saatlerce tek başıma bırakmıştı. Yardım istemekten korkmuştum... Bunu fark edip, oyunu bitirdiğim için beni haşlar diye korkmuştum. Erkek çocuk olduğumda benimle güreşen, bana vuran, tekme atan, ısırان, ittiren ve sayamayacağım kadar çok isim takan erkek kardeşlerim ve ağabeylerim oldu...

En büyük umudum sessiz sakin bir kardeşimin olmasıdır. İlk başlarda Owen'ın öyle olduğuna düşünmüştüm. Arabada, yanıldığımı fark ettim. Fakat okula vardığımızda görünen o ki yine haklı çıkmıştım. Etrafta diğer çocuklar varken aralarında görünmez oldu, içeri girerken başını eğdi, beni tamamen arkada bıraktı. Hoşça kal ya da iyi günler demedi. Sadece arabayı kilitlemeden önce kapım kapalı mı diye hızla dönüp baktı.

Okula tek başına girmesini isterken PSÖK'tan Asim'in tuttuğu seriaden biri, "Neye bakıyorsun öyle?" diye sordu.

Döndüğümde zihnin derinlerine eriştim.

Carrie. Dördüncü sınıftan beri en iyi arkadaşımı.

“Ağabeyime işte.”

“Neden? Yer ziyanından başka bir şey değil.”

Garip olan şuydu: Ben de aynı şeyi düşünüyordum ama kelimeler Carrie'nin ağzından çıktığında savunmaya geçtiğimi hissettim.

“Haydi ama,” dedim.

“Haydi ama mı? Dalga mı geçiyorsun?”

Şimdiyse şöyle düşünüyordum: *Benim bilmediğim bir şey biliyor.* Çenemi kapalı tutmaya karar verdim.

Konuyu değiştirirken rahatlamış gibi, “Dün gece ne yaptın?” diye sordu.

Rhiannon'un görüntüleri zihnime hücum etti. Bastırmaya çalışıyordum ama bir yerlere hapsetmesi kolay olmuyordu. Devasa bir şey tecrübe ettiğinizde nereye bakarsanız o oradadır ve dediğiniz her kelime olmak ister.

Leslie'ye erişmekle uğraşmayıp, “Pek bir şey yapmadım,” diye öne sürdüm. Bu cevap, soru ne olursa olsun hep işe yarardı. “Sen?”

“Mesajımı almadın mı yani?”

Telefonumun şarjının bitmesiyle ilgili bir şeyler mırıldandım.

“Bu hâlâ bana neden sormadığını açıklıyor! Ne oldu bil bakalım. Corey, bana internetten mesaj attı! Resmen bir saat boyunca konuştuk.”

“Vay be.”

“Evet, müthiş değil mi?” Carrie mutlu mesut içini çekti. “Bunca zamandan sonra. Messenger'daki takma ismimi bildiğini bile bilmiyordum. Ona sen söylemedin, değil mi?”

Biraz daha erişim. Bu, başıma bela olabilecek türden bir soruydu. Belki hemen olmazdı. Fakat gelecekte olurdu. Leslie, Corey'ye söyleyen kişi olmadığını söyler ve Carrie aslında söylediğini öğrenirse arkadaşlıklarının dengesi tamamen bozulurdu. Ya da Leslie söyleyen kişi olduğunu itiraf eder ve Carrie tam tersini öğrenirse...

Corey, Carrie'nin en az üç haftadır vurgun olduğu, birinci sınıfa giden Corey Handlemann'dı. Leslie onu pek iyi tanııyordu ve ben de hafızasında ona herhangi bir takma isim söylediğini bulamıyordum.

Başını sağa sola sallayıp, "Hayır," dedim. "Söylemedim."

"Eh, bulmak için çok uğraşmış o halde," dedi. (*Ya da, diye düşündüm, Facebook profilinde görmüştür.*)

Sivri düşüncelerimden ötürü anında kendimi kötü hissettim. Hiçbir bağ hissetmediğim dostlara sahip olmanın kötü tarafı da bu... Böyle durumlarda haklı olduklarını farz edemiyorum.

Carrie, Corey konusunda çok heyecanlıydı, ben de onun adına çok heyecanlıymışım gibi yaptım. Sadece ilk derste ayrıldıktan sonra içimi yiyen, kontrol altına aldığımı düşündüğüm bir hisle karşılaştım: Kıskançlık. Kendime kelimelere dökerek açıklamasam da ben hiçbir zaman Rhiannon'a sahip olamayacakken Carrie'nin Corey'ye sahip olabilmesini kıskandığımı hissediyordum.

Gülünç, diyerek kendimi azarladım. *Saçmalıyorsun.*

Benim gibi bir hayatınız varsa kıskançlığa kapılamazsınız. Kapılırsanız, sizi paramparça eder.

Üçüncü ders müzikti. Dolabımda olsa da öğretmene klarnetimi evde unuttuğumu söyledim. Leslie'nin notu düşürüldü ve dersi tekrar alması gerekecekti ama umurumda değildi.

Klarnet çalmayı bilmiyordum.

Carrie ile Corey haberi dilden dile dolaşıyordu. Tüm arkadaşlarımız bundan bahsediyordu ve çoğunda memnunnardı. *Çocukları.org* kemmel bir çift olacaklarından dolayı mı yoksa artık Carrie çenesini kapatacak diye mi memnunnardı, bilmiyordum.

Öğle yemeğinde Corey'yi gördüğümde ne kadar da sıradan olduğuna şaşırmadım. İnsanlar, onlara âşık olanların gözündeki kadar

çekici olmuyor genelde. Sanırım böyle olması da gerekiyor. Aradaki bağın, algıyı oluşturmada diğer tüm etkenler kadar etkili olduğunu bilmek neredeyse cesaret verici.

Corey selam vermek için öğle yemeğinde yanımıza geldi ama masada yer açsak da bizimle oturmadı. Carrie bunu fark etmemiş gibi görünüyordu; sırf uğradığı, tüm o internette sohbet olayını hayal etmediği ve artık yazmak yerine konuşmaya geçtikleri için heyecandan yerinde duramıyordu... Sonraki adımın ne olacağını kim bilebilirdi? Tahmin ettiğim gibi Leslie, hızlı yaşayan insanlarla takılmıyordu. Bu kızlar öpüşmeyi düşünüyorlardı, seks yapmayı değil. Arzularına açılan kapı, dudaklardı.

Yine kaçıp gitmek, günün geri kalanını atlatmak istiyordum.

Ancak Rhiannon yanımda olmadan doğru olmazdı.

Sanki vaktimi boşa harcıyormuşum gibi geliyordu. Yani durum hep böyle. Hayatta hiçbir şeye ulaşamıyorum.

Tek bir akşamüstü hariç.

Dün, bambaşka bir dünyaydı. Oraya geri dönmek istiyordum.

Altıncı dersin başında, öğle yemeğinden hemen sonra ağabeyim müdürün odasına çağrıldı.

İlk başta yanlış duyduğumu düşündüm. Fakat sonrasında sı-
nıftaki insanların, Carrie dâhil olmak üzere bana acıyan gözlerle
baktıklarını gördüm. Yani, doğru duymuş olmalıydım.

Parıklemedim. Gerçekten kötü bir şey olsaydı, ikimizi de çağı-
rılardı diye düşünüyordum. Ailemde kimse ölmedi. Evimiz yanmadı.

Bu, Owen'ın meselesi, benim değil.

Carrie bana bir not yolladı. *Ne oldu?*

Omuz silktim. Ne olduğunu nereden bilebilirdim ki?

Sadece beni eve götürecek arabadan olmadığımı umuyordum.

...

Altıncı ders bitti ve kitaplarımı toplayıp edebiyat dersine yürümeye başladım. İşleyeceğimiz kitap *Beowulf*tu, yani tamamıyla hazırlıktıydım. Bu konuyu birçok kez işlemiştim.

Sınıfta aramda on adım kalmışken biri beni yakaladı.

Döndüğümde karşımda Owen duruyordu.

Kanlar içindeki Owen.

“Hişt,” dedi. “Benimle gel.”

“Ne oldu?” diye sordum.

“Sadece sessiz ol, tamam mı?”

Sanki takip ediliyormuş gibi etrafa bakıyordu. Peşine takılmaya karar verdim. Sonuçta bu, *Beowulf*tan daha heyecan vericiydi.

Bir temizlik malzemesi dolabına yaklaştık. İçeri girmemi işaret etti. “Dalga mı geçiyorsun?” dedim.

“Leslie.”

Tartışmaya yer bırakmadı. Onu takip ettim. Kolayca elektrik anahtarının yerini buldum.

Hızla nefes alıyordu. Bir anlığına hiçbir şey söylemedi.

“Bana ne olduğunu anlat,” dedim.

“Sanırım başım belada.”

“Yok canım. Müdürün odasına çağrıldığını duydum. Neden gitmedin?”

“Gittim. Yani, duyuru yapılmadan önce. Ama sonra... odadan çıktım.”

“Müdürün odasından mı kaçtın?”

“Evet. Ee, bekleme odasından yani. Dolabımı kontrol etmeye gittiler. Eminim.”

Gözünün üstündeki bir kesikten kan akıyordu.

“Sana kim vurdu?” diye sordum.

“Önemli değil. Sadece çeneni kapa da dinle, tamam mı?”

“Dinliyorum ama hiçbir şey söylemiyorsun!”

Leslie’nin genellikle ağabeyine cevap yetiştirdiğini sanıyordum. Fakat umurumda değildi. Zaten bana pek dikkat etmiyordu.

“Evi telefonla arayacaklar, tamam mı? Beni koruman lazım.” Bana anahtarlarını verdi. “Okuldan sonra eve git ve ortamı kontrol et. Ben seni ararım.”

Neyse ki araba kullanmayı biliyordum. Leslie’nin ehliyetinin olup olmadığını ise henüz belirsizdi.

Tartışmadığımda rıza gösterdiğimi düşündü.

Bana, “Teşekkürler,” dedi.

Ona, “Şimdi müdürün odasına mı gidiyorsun?” diye sordum.

Cevap vermeden çekip gitti.

Günün sonunda haber Carrie’ye ulaştı. Doğru olup olmamasının gerçekten bir önemi yoktu. Haber dilden dile dolaşıyordu ve o da bana aktarmaya hevesliydi.

“Dün, öğle yemeği sırasında ağabeyinle Josh Wolf saha kenarında kavgaya tutuşmuşlar. Uyuşturucuyla ilgili olduğunu ve ağabeyinin satıcı falan olduğunu söylüyorlar. Yani, esrara düşkün olduğunu biliyordum ama *sattığını* hiç bilmiyordum. Josh’la müdürün odasına gönderilmişler ama Owen kaçmaya karar vermiş. Buna inanabiliyor musun? Geri dönmesi için çağrı yapıyorlardı. Ama ben döndüğünü sanmıyorum.”

“Kimden duydu bunları?” diye sordum. Heyecandan yerinde duramıyordu.

“Corey’den! Yanlarında değilmiş ama takıldığı çocuklardan biri kavgayı falan görmüş.”

Corey'nin ona söylemesinin asıl büyük haber olduğunu şimdi fark ediyordum. Ağabeyimin başı beladayken onu tebrik etmemi isteyecek kadar bencil değildi. Ancak önceliği neye verdiği besbelli ortadaydı.

“Eve kadar arabayı ben kullanmak zorundayım,” dedim. Yedinci derste cüzdanımı kontrol ettiğimde bir ehliyet görünce çok sevinmiştim.

Carrie, “Seninle gelmemi ister misin?” diye sordu. “Eve tek başına girmeni istemiyorum.”

Bir anlığına aklımı çeldi. Fakat sonra, olanları Corey'ye adım adım anlatacağım düşününce bu konuda yanılıyor olsam dahi onu yanımda istemediğimi fark ettim.

“Sorun değil,” dedim. “Bir şey olsa bile en fazla iyi evlat konumuna düşerim.”

Carrie kahkaha attı ama komik bulduğundan değil, desteklediğindendi.

Dolabımı kapattığımda şakasına, “Corey'ye selam söyle,” dedim. Tekrar kahkaha attı. Bu sefer mutluluktandı.

“Nerede o?”

Daha mutfak kapısından içeri girmeden soruşturma başlamıştı.

Leslie'nin annesi, babası ve büyükannesi mutfaktaydılar ve öğle vakti saat üçte bunun sıradışı bir durum olduğunu anlamak için zihnine erişmem gerekmiyordu.

“Hiçbir fikrim yok,” dedim. Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org> Bana söylemediğine sevinmiyordum, böylelikle yalan söylemem gerekmiyordu.

Babam, “Ne demek hiçbir fikrin yok?” diye sordu. Ailede soruşturmalara o bakıyordu.

“Demek istediğim, hiçbir fikrimin olmadığı. Bana arabanın anahtarlarını verdi ama ne olduğunu söylemedi.”

“Sen de öylece gitmesine izin mi verdin?”

“Ardından kovalayan polis görmedim,” dedim. Sonra, acaba gerçekten polis peşinde midir, diye düşündüm.

Büyükannem tiksintiyle homurdandı.

Babam ruhsuz bir sesle, “Hep onun tarafını tutuyorsun,” dedi. “Ama bu sefer olmaz. Bu sefer bize her şeyi anlatacaksın.”

Böylece bana yardım ettiğini bilmiyordu. Artık Leslie’nin hep Owen’in tarafını tuttuğunu öğrenmiştim. Yani içgüdülerim haklıydı.

“Muhtemelen benden daha fazlasını biliyorsunuzdur,” dedim.

Annem gerçekten şaşkınlık içinde, “Ağabeyin neden Josh Wolf’la kavga etsin ki?” diye sordu. “Gayet yakın arkadaşlar!”

Zihnimdeki Josh Wolf’un on yaşındaki hali, bir dönem ağabeyimle yakın arkadaş olduklarına inanmamı sağladı. Fakat artık değillerdi.

Babam mutfaktaki bir sandalyeyi işaret ederek, “Otur,” diye emretti.

Oturdum.

“Şimdi... Nerede o?”

“Gerçekten bilmiyorum.”

Annem, “Doğru söylüyor,” dedi. “Yalan söylediğinde anlayabiliyorum.”

Kontrolü elimde bulundurmakla ilgili çok fazla sorunum olduğu için uyuşturucu kullanmasam da neden Owen’in uçmak istediğini anlamaya başlamıştım.

Babam, “Eh, o halde şöyle sorayım,” diye devam etti. “Ağabeyin uyuşturucu mu satıyor?”

Bu gayet iyi bir soruydu. İçimdeki ses *hayır* diyordu. Ancak birçok şey sahada Josh Wolf’la ne yaşadıklarına bağlıydı.

Ben de cevap vermedim. Sadece baktım.

Babam, "Josh Wolf, ceketindeki uyuşturucuları ona ağabeyinin sattığını söylüyor," diye belirtti. "Öyle olmadığını mı söylüyorsun?"

"Owen'in üstünde uyuşturucu bulmuşlar mı?" diye sordum.

Annem, "Hayır," diye cevap verdi.

"Peki ya dolabında? Dolabını aramışlar mı?"

Annem başımı iki yana salladı.

"Peki ya odasında? Siz odasına baktınız mı?"

Annem resmen şaşırmış gibiydi.

"Odasını aradığınızı *biliyorum*," dedim.

Babam, "Hiçbir şey bulmadık," diye cevap verdi. "Henüz. Ve o arabaya da bir göz atmamız gerekiyor. Lütfen bana şu anahtarları ver de..."

Owen'im arabayı temizleyecek kadar zeki olduğunu umuyordum. Her iki şekilde de yapabileceğim bir şey yoktu. Anahtarları verdim.

İnanılmaz geliyordu ama benim odamı da aramışlardı.

Artık gözleri dolan annem koridordan, "Üzgünüm," dedi. "Uyuşturucuları senin odana saklayabileceğini düşündük. Senden habersiz."

"Sorun değil," dedim ama daha çok, odadan çıkmasını sağlamak içindi. "Ben şimdi odayı düzenlerim."

Ancak yeterince hızlı değildim. Telefonum çaldı. Annem Owen'in numarasını göremesin diye ekranı elimle kapadım.

"Alo Carrie," dedim.

Owen, en azından duyulmasın diye kısık sesle konuşacak kadar zekiymi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

"Kızdılar mı?" diye fısıldadı.

Kahkaha atmak istiyordum. "Sence?"

"O kadar mı kötü?"

“Odasını altüst etmişler ama hiçbir şey bulamamışlar. Şimdi de arabasına bakıyorlar!”

Annem, “Ona bundan bahsetme!” dedi. “Telefonu kapat.”

“Üzgünüm... Annem burada ve sana bunları anlatmam hoşuna gitmiyor. Neredesin? Evde misin? Seni sonra arasam olur mu?”

“Ne yapсам bilemiyorum.”

“Evet, gerçekten de sonunda eve gelmek zorunda, değil mi?”

“Dinle... Benimle yarım saat içinde oyun parkında buluş, tamam mı?”

“Gerçekten kapatmam gerek. Ama evet, bunu yaparım.”

Telefonu kapattım. Annem hâlâ bana bakıyordu.

Ona, “Kızdığın kişi ben değilim!” diye hatırlattım.

Zavallı Leslie yarın sabah odasındaki dağınıklığı toplamak zorunda kalacaktı... Her şeyin nereye yerleştirileceğini düşünecek değildim. Çok fazla erişime geçmem gerekirdi ve öncelik sırası, Owen’ın hangi oyun parkından bahsettiğini bulmaktaydı. Evden dört sokak ötedeki ilköğretim okulunda bir tane vardı. Orası olduğunu varsaydım.

Evden sessizce çıkmak kolay değildi. Üçünün tekrar etrafı yerle bir etmek için Owen’ın odasına dönmesini bekledim, sonra arka kapıdan sıvıştım. Riskli bir hamle olduğunu biliyordum... Gittiğimi anladıkları anda cehennem gazabıyla karşılaşacaktım. Fakat Owen benimle birlikte eve gelirse, her şey unutulmuş olacaktı.

Elimdeki konuya odaklanmam gerektiğini biliyordum ama Rhiannon’u düşünmeden duramıyordum. Onun da dersleri bitmişti. Justin’le birlikte mi takılıyordu? Oyleyse, Justin ona iyi davranıyormuydu? Dün yaşananlar onu hiç etkilemiş miydi?

Umuyordum ama asla beklenti içine girmiyordum.

• • •

Owen hiçbir yerde görünmüyordu, ben de salıncaklara gidip bir süreliğine sallandım. Sonunda kaldırımda görünüp yanıma geldi.

Yanımdaki salıncağa oturup, “Hep o salıncağı tercih ediyorsun,” dedi.

“Öyle mi yapıyorum?” dedim.

“Evet.”

Başka bir şeyler söylemesini bekledim. Söylemedi.

Sonunda, “Owen,” dedim. “Neler oldu?”

Başını sağa sola salladı. Bana anlatmayacaktı.

Sallanmayı bırakıp ayaklarımı yere koydum.

“Çok aptalca, Owen. Bana neler olduğunu anlatmak için beş saniyen var yoksa hemen eve geri dönüyorum ve sen de artık ne olacaksa tek başına katlanırsın.”

Owen şaşırdı. Fakat içinde bulunulan durumun Leslie’nin öfkesini açıklayacağını düşünüyordum.

“Ne dememi istiyorsun ki? Esrarı Josh Wolf’tan alıyorum. Bugün bu nedenle kavga ettik... Ona borcum olduğunu söylüyor ama yok. Beni itmeye başladı, ben de onu ittim. Ve birbirimize girdik. Uyuşturucu ondaydı, bu nedenle ona sattığımı söyledi. Muhteşem bir hamle. Tamamen yanlış olduğunu söyledim ama o ileri seviye ders falan alıyor, yani sence kime inanacaklar?”

Gerçekten böyle olduğuna tamamıyla ikna olmuştu. Ancak ne kadarı doğrudu, bilemiyordum.

“Eh,” dedim, “eve gelmen gerekiyor. Baham’odanın altın üs-
tüne getirmiş ama henüz uyuşturucu bulamamışlar. Dolabında da bulunmamış ve tahminlerime göre arabada da bulamadılar yoksa kulağıma gelirdi. Yani, şu anda sorun yok.”

"Odasını altüst etmişler ama hiçbir şey bulamamışlar. Şimdi de arabasına bakıyorlar!"

Annem, "Ona bundan bahsetme!" dedi. "Telefonu kapat."

"Üzgünüm... Annem burada ve sana bunları anlatmam hoşuna gitmiyor. Neredesin? Evde misin? Seni sonra arasam olur mu?"

"Ne yapсам bilemiyorum."

"Evet, gerçekten de sonunda eve gelmek zorunda, değil mi?"

"Dinle... Benimle yarım saat içinde oyun parkında buluş, tamam mı?"

"Gerçekten kapatmam gerek. Ama evet, bunu yaparım."

Telefonu kapattım. Annem hâlâ bana bakıyordu.

Ona, "Kızdığın kişi ben değilim!" diye hatırlattım.

Zavallı Leslie yarın sabah odasındaki dağınıklığı toplamak zorunda kalacaktı... Her şeyin nereye yerleştirileceğini düşünecek değildim. Çok fazla erişime geçmem gerekirdi ve öncelik sırası, Owen'ın hangi oyun parkından bahsettiğini bulmaktaydı. Evden dört sokak ötedeki ilköğretim okulunda bir tane vardı. Orası olduğunu varsaydım.

Evden sessizce çıkmak kolay değildi. Üçünün tekrar etrafı yerle bir etmek için Owen'ın odasına dönmesini bekledim, sonra arka kapıdan sıvıştım. Riskli bir hamle olduğunu biliyordum... Gittiğimi anladıkları anda cehennem gazabıyla karşılaşacaktım. Fakat Owen benimle birlikte eve gelirse, her şey unutulmuş olacaktı.

Elimdeki konuya odaklanmam gerektiğini biliyordum ama Rhiannon'u düşünmeden duramıyordum. Onun da dersleri bitmişti. Justin'le birlikte mi takılıyordu? Öyleyse, Justin ona iyi davranıyormuydu? Dün yaşananlar onu hiç etkilemiş miydi?

Umutluyordum ama asla beklenti içine girmiyordum.

...

Owen hiçbir yerde görünmüyordu, ben de salıncaklara gidip bir süreliğine sallandım. Sonunda kaldırımda görünüp yanıma geldi.

Yanımdaki salıncağa oturup, "Hep o salıncağı tercih ediyorsun," dedi.

"Öyle mi yapıyorum?" dedim.

"Evet."

Başka bir şeyler söylemesini bekledim. Söylemedi.

Sonunda, "Owen," dedim. "Neler oldu?"

Başını sağa sola salladı. Bana anlatmayacaktı.

Sallanmayı bırakıp ayaklarımı yere koydum.

"Çok aptalca, Owen. Bana neler olduğunu anlatmak için beş saniyen var yoksa hemen eve geri dönüyorum ve sen de artık ne olacaksın tek başına katlanırsın."

Owen şaşırды. Fakat içinde bulunulan durumun Leslie'nin öfkesini açıklayacağını düşünüyordum.

"Ne dememi istiyorsun ki? Esrarı Josh Wolf'tan alıyorum. Bugün bu nedenle kavga ettik... Ona borcum olduğunu söylüyor ama yok. Beni itmeye başladı, ben de onu ittim. Ve birbirimize girdik. Uyuşturucu ondaydı, bu nedenle ona sattığımı söyledim. Muhteşem bir hamle. Tamamen yanlış olduğunu söyledim ama o ileri seviye ders falan alıyor, yani sence kime inanacaklar?"

Gerçekten böyle olduğuna tamamıyla ikna olmuştu. Ancak ne kadarı doğruydı, bilemiyordum.

"Eh," dedim, "eve gelmen gerekiyor. Babam odanın altını üstüne getirmiş ama henüz uyuşturucu bulamamışlar. Dolabında da bulunmamış ve tahminlerime göre arabada da bulamadılar yoksa kulağıma gelirdi. Yani, şu anda sorun yok."

“Sana uyuşturucu yok diyorum. Esrarı bu sabah içip bitirdim. Bu nedenle Josh’tan almam gerekiyordu.”

“Eski en iyi arkadaşın Josh.”

“Sen neden bahsediyorsun? Onunla en son sekiz yaşındayken falan arkadaşlık.”

Owen’in en son o yaşlarda bir yakın arkadaşı olduğunu hissediyordum.

Ona, “Haydi, gidelim,” dedim. “Dünyanın sonu değil ya.”

“Söylemesi kolay.”

Babamın Owen’a vuracağını hiç tahmin etmemiştim. Ancak onu evde görür görmez üstüne atladı.

Sanırım gerçekten çok geçiren tek kişiydim.

Babam, “Ne yaptın?” diye bağırıyordu. “Nasıl böyle aptalca bir şey yapabildin?”

Annemle birlikte aralarına girmek için harekete geçtik. Büyükanнем, hafif keyiflenerek kenardan izliyordu sadece.

Owen, “Hiçbir şey yapmadım!” diye karşı çıktı.

“Bu nedenle mi kaçıp gittin? Bu nedenle mi okuldan kovuluyorsun? Hiçbir şey yapmadığın için mi?”

Doğruluğundan büyük oranda emin olarak, “Olayı onun ağzından da duymadan onu kovmazlar,” diye belirttim.

Babam, “Sen bu işe karışma!” diye uyardı.

Annem, “Neden oturup bu konuyu konuşmuyoruz?” diye önerdi.

Öfke, babamın üzerinden alev gibi dalga dalga yayılıyordu. Dağıldığımı hissediyordum ki Leslie’nin, ailesiyle birlikteyken böyle hissetmesinin sıradışı sayılmayacağını tahmin ediyordum.

İşte böyle anlarda, günün getireceği çirkinliklerden habersizce uyandığım, sabahın ilk anına dönüp nostalji yaşıyordum.

Bu sefer oturduk. Ya da Owen ve annemizle birlikte oturdum diyelim... Owen'la koltuktaydık, annem ise yakındaki bir sandalyede. Babamız tepemizde dikiliyordu. Büyükannemiz sanki dışarıyı gözetliyormuş gibi eşikte kalmıştı.

Babamız, "Sen bir *uyuşturucu satıcısı*sın!" diye bağırdı.

Owen, "Uyuşturucu satıcısı *değilim*," diye karşılık verdi. "Bir kere, uyuşturucu satıcısı olsaydım çok param olurdu. Ve şimdiye kadar uyuşturucu stokumu bulurdunuz."

Bence Owen çenesini kapatmalıydı.

"Uyuşturucu satıcısı olan Josh Wolf'muş," diye öne sürdüm. "Owen değil."

"O halde, ağabeyin ne yapıyordu... Ondan satın mı alıyordu?"

Belki de çenesini kapaması gereken bendim.

Owen, "Kavgamızın uyuşturucuyla bir alakası yoktu," dedi. "Sadece kavgadan sonra onun üstünde buldular."

Sanki bu iki genç serserinin kavga etmesi olabilecek en inanılmaz şeymiş gibi annem, "O halde Josh'la neden kavga ediyordunuz?" diye sordu.

Owen, "Kız meselesi," dedi. "Bir kız yüzünden kavga ediyorduk."

Owen bunu önceden mi düşünmüştü yoksa o anda mı aklına gelmişti, merak ediyordum. Durum ne olursa olsun, muhtemelen ebeveynlerimizi bir anlığına... *mutlu* demek abartılı olurdu ancak *memnun* edebilecek tek şeyi söylemişti. Oğullarının uyuşturucu alıp satmasını, birilerinin ona zorbalık yapmasını ya da zorba olmasını istemiyorlardı. Fakat bir kız için kavga etmek mi? Bu kesinlikle kabul edilebilirdi. Özellikle de sanırım Owen onlara daha önce bir kızdan hiç bahsetmediği için.

Owen elinin güzelleştiğini anladı. İş ilerletti. *Kız öğrendiyse...*
Ah Tanrım, öğrenmemeli. Onlar için kavga edince bazı kızların hoşuna gittiğini biliyorum ama onun kesinlikle gitmez."

Annem onaylayarak başını salladı.

Babam, "Adı ne?" diye sordu.

"Söylemek zorunda mıyım?"

"Evet."

"Natasha. Natasha Lee."

Vay be, kızı bir de Çinli yapıvermişti. Müthiş.

Babam bana, "Sen kızı tanıyor musun?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Harika biri." Sonra Owen'a dönüp hayali hançerler fırlattım. "Ama bizim Romeo bana hiç ondan hoşlandığını söylememiştir. Gerçi şimdi deyince aklıma yattı. Son zamanlarda gayet tuhaf davranıyordu."

Annem tekrar başıyla onayladı. "Öyle."

Gözleri kan çanağı gibi, demek istiyordum. Sürekli Cheetos yiyor. Gözlerini başluğa dikeyyor. Biraz daha Cheetos yiyor. Bu aşk olmalı. Başka ne olabilir ki?

Ebeveynlerimiz müdüre, özellikle de Owen'ın kaçıp gitmesiyle ilgili ne denileceğine dair strateji üretmeye başladığı için ortam tam bir savaş konseyine dönüşmüştü. Owen'ın adına, Natasha Lee'nin gerçekten lisede bir öğrenci olduğunu umuyordum, ona abayı yakmış olsun ya da olmasın. Onunla ilgili hiçbir anıya erişemiyordum. Adı kulağıma hiç tanıdık gelmiyordu.

Babamız artık onurumuzu kurtarabilmenin bir yolunu bulduğundan neredeyse sevimliydi. Owen'ın büyük cezası ise yemekten önce gidip odasını toplaması oldu.

Bir erkek için başka bir kızla dövüşmüş olsaydın aynı tepki almazdım. Fakat bugünkü mesele bu değildi.

Owen'ın peşinden odasına gittim. Sağ salım içeri girip kapıyı kapadığımızda, etrafımızda ebeveynler yokken ona, "Çok akıllıcaydı," dedim.

Bana gizlemediği bir öfkeyle bakıp, "Neden bahsettiğini bilmiyorum. Odamdan çık git," dedi.

İşte bu nedenle tek çocuk olmayı tercih ediyordum.

Leslie'nin konunun üzerine düşmeyeceğini hissediyordum. Ben de öyle yaptım. Kendim için koyduğum kural buydu... Yaşadığın hayatı bozma. Elinden geldiğince olduğu gibi bırak.

Fakat sinirliydim. Bu nedenle kuralı biraz bozdum. Garip bir şekilde Rhiannon'un da böyle yapmamı isteyeceğini düşündüm. Owen ya da Leslie'nin kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmasa da. Ya da benim kim olduğum hakkında.

"Bana bak," dedim, "küçük, yalancı, müptela pislik. Bana karşı kibar olacaksın, tamam mı? Sırf arkam kolluyorum diye değil, şu anda dünyada sana doğru dürüst davranan tek kişi olduğum için. Anlaşıldı mı?"

Şoka giren ve belki de biraz pişman olan Owen mınıldanarak onayladı.

"İyi," diyerek raflarındaki bazı şeyleri devirdim. "Şimdi sana iyi temizlemeler."

Akşam yemeğinde kimse konuşmadı.

Bunun sıradışı olduğunu düşünmedim.

Bilgisayarın başına gitmeden önce herkesin uyumasını bekledim. Kendi e-posta hesabımdan Justin'in e-posta adresini ve şifresini buldum, sonra onun hesabına bağlandım.

Rhiannon'dan akşam saat onda bir e-posta gelmişti.

J—

anlayamıyorum. bir şey mi yaptım? dün çok mükemmeldi ve bugün yine bana kızıyorsun. bir şey yaptıysam, lütfen söyle de düzelteyim. birlikte olmamızı istiyorum. tüm günlerimizin güzelce sonlanması istiyorum. bu akşamki gibi değil.

tüm kalbimle.

r

Sandalyemde döndüm. Cevaplamak için tuşa basmak, her şeyin düzeleceğine onu ikna etmek istiyordum... Ama yapamazdım. Kendime, *sen artık o değilsin*, diye hatırlatmak zorunda kaldım. *Orada değilsin*.

Sonra düşündüm: *Ben ne yaptım böyle?*

Owen'in odasında dolandığını duydum. Kanıtları mı saklıyordu? Yoksa onu uyanık tutan şey korku muydu?

Yann paçasını kurtarabilecek mi diye merak ediyordum.

Bunu bilmemin imkânı yoktu.

Ona geri dönmek istiyordum. Düne geri dönmek istiyordum.

5996. Gün

Elimdeki tek Şey yarındı.

Uykuya dalarken bir fikre kapıldım. Ancak uyanırken fikrin solup yok olduğunu fark ettim.

Bu sefer erkektim. Skylar Smith. Futbolcuydu ama yıldız bir futbolcu değildi. Oda temizdi ama tam anlamıyla değildi. Odasında video oyun konsolu vardı. Uyanmaya hazırđı. Ebeveynleri uykudaydı.

Rhiannon'un yaşadığı yere arabayla dört saatlik bir kasabada yaşıyordu.

Hiç de yakın değildi.

Çoğunlukla olduğu gibi olaysız bir gündü. Tek heyecan, bir Şeylere hızlıca erişip erişemeyeceğimi görmekten geçiyordu.

Futbol antrenmanı en zor kısımdı. Koç, insanlara seslenip duyuyordu ve ben de kimin kim olduğunu anlayabilmek için deli gibi erişime geçmeye çalışıyordum. Bu, Skylar'ın antrenmanda geçirdiği en iyi gün değildi ama kendini utandırmıyordu.

Çoğu sporu biliyordum ama sınırlarımı da öğrenmiştim. On bir yaşındayken bunu zor yoldan keşfetmiştim. Kayak yapmaya gitmiş bir çocuğun bedeninde uyanmışım. Hey, kayak yapmak hep eğlenceli görünmüştür, diye düşünmüştüm. Böylece denemeye karar vermiştim. Yaparken öğrenecektim. Ne kadar zor olabilirdi ki?

Çocuk tümseklerde kaymayı öğrenmişti ama ben daha tümseğin ne olduğunu bile bilmiyordum. Kayağın, kızak gibi olduğunu düşünmüştüm... Tek bir tepeden aşağı kayılan bir tür kızak gibi.

Çocuğun bacağına üç farklı bölgesini kırmışım.

Acı, epey kötüydü. Ertesi sabah uyandığımda yeni bir bedende olsam da kınlan bacağın acısını duyacak mıyım diye cidden düşünmüştüm. Fakat acı yerine yeterince kötü olan başka bir şey hissetmişim... Dehşete düşüren suçluluk duygusunun keskin ağırlığını. Sanki ona arabayla çarpmışım gibi, bir yabancı benim yüzümden hastanede yatıyor diye kahrolmuştum.

Ya ölseydi... ben de ölür müydüm, diye merak etmişim. Bunu bilmemin imkanı yoktu. Tek bildiğim, bir şekilde bir öneminin olmadığıydı. Ölsem de bir sonraki sabah hiçbir şey olmamış gibi uyansam da ölüm gerçeği beni yerle bir ederdi.

Artık dikkatliyim. Futbol, beyzbol, hokey, Amerikan futbolu, basketbol, yüzme, koşma... Bunlar iyi hoş fakat daha önce bir buz hokeycisinin, bir eskrimcinin, atla gösteri yapan birinin ve yakın geçmişte bir kere de bir jimnastikçinin bedeninde uyandığım da oldu.

Bunları ise yapmayıp kenarda oturdum.

İyi olduğum bir Şey varsa, o da video oyunlarıdır. Tüm dünyada var olan bir Şey, televizyon ya da internet gibi. Nerede olursam olayım, genellikle böyle Şeylere eriŐimim oluyor ve özellikle video oyunları, kafamı dağıtmamı sağlıyor.

Futbol antrenmanından sonra Skylar'ın arkadaşları, *World of War-craft* oynamak için geldiler. Okuldan, kızlardan bahsettik (erkeklerden bahseden arkadaşları Chris ile David hariç). Vakti boşa harcamanın en iyi yolunun bu olduğunu çok önce keşfettim çünkü gerçekten boşa harcanmıŐ olmuyor... Etrafta abur cuburlar ve ekranda bir Şeyler varken arkadaşlarla takılmak, saçma sapan Şeylerden bahsetmek ve bazen de gerçekten konuşmak.

Kendimi olmak istediğim yerden uzaklaŐtırabilseydim eğlenebilirdim bile.

5997. Gün

Ertesi gün, neredeyse tüyler ürpertici derecede iyi geçti.

Erkenden kalktım... Sabahın altısında.

Bir kız olarak uyandım.

Arabası olan bir kız. Bir de ehliyeti.

Rhiannon'a sadece bir saat uzaklıktaki bir kasabada.

Uyandıktan yarım saat sonra arabayla evinden uzaklaşırken Amy Tran'den özür diledim. Yaptığım Şey, hiç Őüphesiz garip bir kaçırma vakasıydı.

Amy Tran'in  nemseyeceğini pek sanmıyordum. Bu sabah giyinirken seçenekler siyah, siyah ya da... siyahtı. Gotik değil –siyah Şeylerin hiçbiri dantelli eldiven değildi– ama daha çok *rock 'n' roll* tarzında. Arabasındaki müzik  alarda Janis Joplin, Brian Eno ve Death Cab for Cutie art arda  alıyor ve bir Şekilde kulağa iyi geliyordu.

Bu noktada Amy'nin hafızasına güvenemezdim... Daha önce hiç gitmediği bir yere gidiyorduk. Ben de duş aldıktan sonra Google haritalarına girip Rhiannon'un okul adresini yazdım ve önümde belirmesini izledim. Bu kadar basitti. Çıktısını aldım, sonra da tarayıcı geçmişini temizledim.

Geçmiş temizlemek konusunda artık gayet iyiydim.

Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. Yaraya tuz bastığımı, iyileştirmediğimi biliyordum. Rhiannon'la dolu bir geleceğin imkânsız olduğunu biliyordum.

Tek yaptığım, geçmiş bir gün daha uzatmaktı.

Normal insanlar, neyin hatırlamaya değer olacağına karar vermek zorunda değiller. Elllerinde bir hiyerarşi, devamlılığı olan karakterler, tekrarlanan olaylar, beklenti ve uzun bir geçmişin sabit hatırası vardır. Fakat ben, her bir anının önemli olup olmadığına karar vermek zorundayım. Sadece bir avuç insanı hatırlıyorum ve bunu yapmak için de onlara sıkıca tutunmalıyım çünkü tek tekrarlama imkânı; onları tekrar görmemin tek yolu onları zihnimde canlandırmaktır.

Neyi hatırlayacağımı seçebiliyorum ve bu sefer Rhiannon'u seçtim. Tekrar ve tekrar onu seçip zihnimde canlandırdım çünkü bir anlığına boş verirsem yok olmasına izin vermiş olurum.

Justin'in arabasında duyduğumuz şarkı çalıyordu... *Keşke yapabilseydim, Tanrı'yla bir anlaşma...*

Evrenin bana bir şeyler anlattığını hissediyordum. Doğru olup olmamasının da bir önemi yoktu. Önemli olan onu hissetmem, ona inanmamdı.

İçim içime sığmıyordu.

Evren, şarkılara kafasını sallayarak eşlik ediyordu.

• • •

Sıradan ve gündelik anılara tutunmamaya çalışıyorum. Elle tutulabilir gerçekleri silmiyorum tabii ki. Okuduğum kitapları ya da ihtiyacım olan bilgileri de. Futbol kurallarını mesela. *Romeo ve Juliet*'in olay kurgusunu. Acil bir durumda aranacak telefon numarasını. Bunları hatırlıyorum.

Peki ya her insanın sahip olduğu binlerce gündelik anı, binlerce gündelik hatırlatıcı? Anahtarların konduğu yer. Annenin doğum günü. İlk evcil hayvanın adı. Şu anki evcil hayvanın adı. Dolabın şifre kombinasyonu. Çatal kaşıkların konduğu çekmece. MTV'nin kaçınıcı kanalda olduğu. En iyi arkadaşın soyadı.

Böyle şeylere ihtiyacım olmuyor. Zamanla zihnim de kendini yeniliyor, yani tüm bilgiler ertesi sabaha kadar yok oluyor.

İşte bu nedenle Rhiannon'un dolabının yerini hatırlamam kayda değerdi... Fakat şaşırtıcı değildi.

Hikâyem hazırdu: Birileri sorarsa, ailem bu kasabaya taşınabileceği için okulu gözden geçiriyordum.

Okuldaki görevlilerden birinin hikâyemi öğrenmek isteyeceğini sanmıyordum. Onlar hep okula gelen yetişkinleri kontrol eder ama nadiren çocuklara bakarlar, banliyöde böyle şeyler olmaz.

Arabaların özellikle belirtilmiş bir alana park edileceğiyle ilgili bir şey hatırlamıyordum, yine de okula varmadan park ettim. Sonra öylece içeri girdim. Koridorlardaki sıradan, herhangi bir kızdım... Üçüncü sınıftakiler, son sınıfta olduğumu düşüneceklerdi ve son sınıftakiler de üçüncü sınıfta olduğumu. Yanımda Amy'nin okul çantası vardı... Burada pek işe yaramayacak kitaplarla ağızına kadar

dolu, anime detayları olan siyah bir çantaydı. Gidecek bir yerim varmış gibi görünüyordum. Ve vardı da.

Evren bunun olmasını istiyorsa, Rhiannon dolabının başında olurdu.

Kendime böyle söylüyordum ve işte oradaydı. Tam önümde.

Bazen hafızanız size oyun oynar. Bazen, en güzel olan, uzakta olandır. Ancak buradan, on metre öteden bile gerçeğinin, hafızamdaki haliyle örtüşeceğini biliyordum.

Beş metre ötede.

Kalabalık koridorda bile bir yanı bana uzanıyordu.

Üç.

Günü bir şekilde geçiriyordu ve bu, kolay bir şey değildi.

Bir.

Orada öylece durabilirdim ve kim olduğum hakkında hiçbir fikri olmazdı. Öylece durup onu izleyebilirdim. Hüzünün geri döndüğünü görebiliyordum. Bu güzel bir hüznün de değildi... Güzel hüznün bir efsanedir. Hüzün, yüz ifademizi kile döndürür, porselene değil. O da zorla yürüyordu.

"Selam," dedim, sesim incecik, buranın yabancıları gibi.

İlk başlarda onunla konuştuğumu anlamadı. Sonra fark etti.

"Selam," diye karşılık verdi.

Çoğu insanın yabancıları karşı içgüdüsel olarak sert davran-
dığını fark ettim. Her adımın saldırı, her sorunun sorgu olmasını
bekliyorlar. Ancak Rhiannon öyle değildi. Kim olduğum hakkında
hiçbir fikri yoktu ama bunu bana karşı kullanmayacaktı. Aklına en
kötüsünü getirmeyecekti.

Hızlıca, "Endişelenme... Beni tanımıyorsun," dedim. "Sadece...
Sadece burada ilk günüm. Okulu gözden geçiriyorum. Ve eteğinle
çantayı gerçekten çok beğendim. Ee, bilirsin işte, selam vereyim dedim.
Çünkü dürüst olmak gerekirse, şu anda tamamen bir başımayım."

Bazı insanlar bundan da korkar. Ancak Rhiannon öyle değildi. Elini uzattı, tokalaştığımızda kendini tanıttı ve neden kimsenin bana etrafı göstermediğini sordu.

“Bilmiyorum,” dedim.

“Ee, seni müdürün odasına götüreyim mi? Eminim bir şeyler ayarlayacaklardır.”

Panikledim. Aniden, “Hayır!” dedim. Sonra toparlanmaya, onunla geçirdiğim süreyi uzatmaya çalıştım. “Şey... Ben, resmi olarak burada bulunmuyorum. Aslında annemle babam bunu yaptığımdan habersiz. Bana sadece buraya taşınacağımızı söylediler ve ben de... korkmam gerekip gerekmediğine karar vermek için gelip görmek istedim.”

Rhiannon başıyla onayladı. “Mantıklı. Yani, okula göz atmak için okulu mu asıyorsun?”

“Kesinlikle.”

“Kaçınıcı senen?”

“Üç.”

“Benim de. Bu işin üstesinden gelebilecek miyiz, bir bakalım. Bugün benimle dolaşmak ister misin?”

“Çok isterim.”

Sadece kibar davrandığını biliyordum. Mantıksız olsa da beni bir şekilde tanımasını istiyordum. Bu bedenin ardını, içinde olduğumu görebilmesini, kumsalda öğleden sonrasını geçirdiği kişi olduğumu bilmesini istiyordum.

Onu takip ettim. Yolda beni birkaç arkadaşıyla tanıştırdı ve ben de her biriyle tanışırken, hayatında Justin'den başka insanlar da olduğunu öğrenirken rahatladım. Beni olaya dâhil etmesi, tamamıyla yabancı birini alıp bu dünyanın bir parçası haline getirmesi, onu daha da çok önemsememe neden oldu. Erkek arkadaşınızla takılırken sevilesi biri olmak başkadır, tanımadığınız bir kıza karşı aynı şekilde davrandığınızda sevilesi olmaksızın bambaşka. Artık sadece

kibar davranmadığını biliyordum. Nazik davranıyordu. Bu da salt kibarlığa kıyasla, karakteri daha çok ele veren bir özelliktir. Nezaket, kim olduğunuzla ilişkidir, kibarlık ise nasıl görünmek istediğinizle.

Justin kendini ilk kez ikinci ile üçüncü ders arasında gösterdi. Koridorda yanından geçtik; Rhiannon'a şöyle bir baktı ve beni tamamıyla görmezden geldi. Durmadı bile, sadece kafasını salladı. Rhiannon'un canı yandı -bunu görebiliyordum- ama bu konuda bana hiçbir şey söylemedi.

Matematik dersine, dördüncü derse vardığımızda gün, işkencenin incelikli bir türüne dönüştü. Tam onun yanında duruyordum ama hiçbir şey yapamıyordum. Öğretmen bize teoremleri anlatırken sessiz kalmam gerekiyordu. Sırf omuzuna dokunabilmek, aramızda birkaç kelime geçmesini sağlayabilmek için ona bir not yazdım. Ancak önemsiz şeylerdi. Bir misafirin yazdığı kelimelerdi.

Onu değiştirip değiştirmediğimi bilmek istiyordum. O günün, onu değiştirip değiştirmediğini bilmek istiyordum, sadece bir günlüğüne olsa da.

Beni görmesini istiyordum, göremeyeceğini bilsem de.

Justin öğle yemeğinde bize katıldı.

Rhiannon'u tekrar görmek ve hafızamdaki haliyle gayet örtüş-tüğünü bilmek garipti ama sadece üç gün önce içinde yaşadığım bedenın sahibi olan pıslığı görmek daha da garipti. Aynadaki görüntü bu hissi yaratmazdı asla. Düşündüğümde daha çekiciydi ama daha çirkindi. Hatları çekiciydi ama onlarla yaptığı şeyler değildi. Aşağılık kompleksini zar zor gizlemeyi başarabilen birinin üstünlük taslayan asık suratına sahipti. Gözlerinde gelişigüzel bir öfke, duruşunda savunmaya geçmiş kabadayı havası vardı.

Onu tanınmaz hale getirmiş olmalıydım.

Rhiannon, ona kim olduğumu ve nereden geldiğimi açıkladı. Justin ise hiç umurunda olmadığını açıkça belli etti. Cüzdanını evde unuttuğunu söyledi, Rhiannon da kalkıp ona yiyecek almaya gitti. Masaya döndüğünde ise teşekkür etti, neredeyse bunu dediği için hayal kırıklığına uğrayacaktım. Çünkü bu teşekkürü kızın zihninde uzun süre kalacaktı.

Üç gün önce olanları, Justin'in ne kadarım hatırladığını bilmek istiyordum.

Rhiannon'a, "Okyanus ne kadar uzakta?" diye sordum.

Bana, "Bunu sorman çok komik," dedi. "Biz de geçen gün oradaydık. Arabayla bir saat kadar sürdü."

Justin'e baktım, yine bir tepki bekliyordum. Fakat o sadece yemeğine devam etti.

Ona, "Eğlendiniz mi?" diye sordum.

Rhiannon cevap verdi. "Harikaydı."

Hâlâ Justin'den bir ses yoktu.

Tekrar denedim. "Arabayı sen mi sürdün?"

Gerçekten aptalca sorular soruyormuşum gibi bana baktı ki sanırım sormuştum.

Bana tek dediği, "Evet, ben sürdüm," oldu.

Rhiannon, "Çok güzel vakit geçirdik," diye devam etti. Bu onu mutlu ediyordu... Anısı onu mutlu ediyordu. Bu da beni daha çok üzdü.

Buraya gelmemem gerekirdi. Bunu denememeliydim. Gitmem gerekiyordu.

Fakat gidemedim. Onun yanındaydım. Önemli olan da buymuş gibi yaptım.

Oyuna devam ettim.

Onu sevmek istemiyordum. Aşk olmak istemiyordum.

İnsanlar, aşkın sürekli var olacağını sanırlar, tıpkı bedenlerinin sürekli var olacağını sandıkları gibi. Aşkla ilgili en güzel şeyin, şimdiki zamandaki varlığı olduğunu fark etmezler. Bir kere buna sahip olduysanız, hayatınıza fazladan değer katar. Fakat varlığını sürekli hissedemiyorsanız, elinizde sizi destekleyecek sadece temeli kalır.

Yarı başımda oturuyordu. Parmağımı kolunda gezdirmek istiyordum. Boyununu öpmek istiyordum. Kulağına gerçekleri fısıldamak istiyordum.

Fakat bunun yerine, fil çekimlerine çalışmasını izledim. Gelişigüzel patlamalar halinde konuşulan yabancı dil havaya yayılırken dinledim. Defterime onun resmini çizmeye çalıştım ama ressam değildim ve elimden sadece yanlış şekiller, yanlış çizgiler çıktı. Elime ona ait olan hiçbir şey geçmiyordu.

Son zil çaldı. Bana arabamı nereye park ettiğimi sorduğunda her şeyin bittiğini biliyordum. Bir kâğıda e-posta adresini yazıp bana verdi. İşte veda. Amy Tran'in ebeveynleri polisi aramış olabilirdi. Arabayla bir saatlik mesafede arama çalışmaları başlamış olabilirdi. Gaddarlık ediyordum ama umurumda değildi. Rhiannon'un beni bir filme davet etmesini, evine çağırmasını, kumsala gitmeyi önermesini istiyordum. Fakat sonra Justin ortaya çıktı. Bekledi. Sabırsızdı. Ne yapacaklarını bilmiyordum ama içimde kötü bir his vardı. İşin içinde seks olmasaydı, bu kadar ısrarcı davranmazdı.

"Bana arabama kadar eşlik eder misin?" diye sordum.

İzin almak için Justin'e baktı.

Justin, "Arabamı getireyim," dedi.

Otoparkın kapladığı alan kadar vaktimiz vardı. Ondaki bir şeye ihtiyaç duyduğumu biliyordum ama bu neydi, emin olamıyordum.

“Bana kendinle ilgili, kimsenin bilmediği bir şey söyle,” dedim.

Bana garip bir bakış attı. “Ne?”

“İnsanlara hep bunu sorarım... Bana kendinle ilgili kimsenin bilmediği bir şey söyle. Önemli bir şey olmasına gerek yok. Herhangi bir şey olabilir.”

Artık anladığı için, meydan okuyan bu soru hoşuna gitti ve hoşuna gittiği için ondan daha çok hoşlandım.

“Pekâlâ,” dedi. “On yaşındayken dikiş iğnesiyle kendi kulağımı delmeye kalktım. Yarıya kadar geldim, sonra da düşüp bayıldım. Evde kimse yoktu, yani kimse beni bulmadı. Öylece, kulağımda yarıya kadar sokulmuş iğneyle, gömleğim kan içinde uyandım. İğneyi çıkarttım, temizlendim ve bir daha asla denemedim. On dört yaşına gelip de annemle alışveriş merkezinde kulaklarımı gerçekten deldirene kadar. Onun hiçbir fikri yoktu. Peki ya sen?”

Aralarından seçim yapabileceğim birçok hayat vardı, gerçi çoğunu hatırlamıyordum.

Amy Tran’in kulaklarının delik olup olmadığını da hatırlamıyordum, yani kulak delmeyle ilgili bir anı olmayacaktı.

“Sekiz yaşındayken kız kardeşimden Judy Blume’un *Forever* isimli kitabım çalmıştım,” dedim. “*Superfudge*’ın yazarı olduğu için o kitabın da iyi olacağını düşünmüştüm. Eh, kısa zaman sonra neden yatağının altında sakladığını anladım. Hepsini anladığımdan emin değilim ama oğlan, şeyine, organına isim takarken kızın takmamasının adil olmadığını düşünmüştüm. Böylece ben de kendiminkine bir isim taktım.”

Rhiannon kahkaha attı. “İsmi neydi?”

“*Helena*. O akşam yemekte onu herkesle tanıştırdım. Gerçekten çok iyi geçmişti.”

Arabama vardık. Rhiannon arabamın bu olduğunu bilmiyordu ama en uzaktaki araba buydu, yani yürümeye devam edemeyecektik.

“Seninle tanıştığıma sevindim,” dedi. “Umarım gelecek sene görüşürüz.”

“Evet,” dedim, “ben de seninle tanıştığıma sevindim.”

Ona beş farklı şekilde teşekkür ettim. Sonra Justin arabasıyla gelip komaya bastı.

Vaktimiz dolmuştu.

Amy Tran’in anne babası polisi aramamıştı. Henüz evde bile degillerdi. Ev telefonunun telesekreterini kontrol ettim ama okuldan da aramamışlardı.

Tüm günün tek talihli tarafı buydu.

5998. Gün

Ertesi sabah uyanır uyanmaz ortada yanlış giden bir şey olduğunu hissettim. Kimyasal bir şey.

Sabah olduğu söylenemezdi. Bu beden öğlene kadar uyumuştu. Çünkü bu beden, geceyi uçarak geçirmişti. şimdi ise tekrar uçmak istiyordu. Derhal.

Daha önce esrarkeşlerin bedeninde bulunmuştum. Akşamdan kalma uyandığım da olmuştu. Ancak bu daha beterd . Çok daha beter.

Bugün bana okul yoktu. Beni kaldıran ebeveynler yoktu. Tek başımaydım, kirli bir odada, çocuğun tekinden çalınmış gibi duran bir battaniyeyle, kirli bir yatağın üstüne yayılmıştum. Evin diğer odalarında bağıran insanları duyabiliyordum.

Bazen beden, hayatı ele geçirir. Bazen beden n arzuları, beden n ihtiyaçları hayata yön verir. Anahtar  bedene verdiğinizden haberiniz olmaz. Fakat eline tutuşturursunuz ve kontrol onun eline geçer. Kabloları kurcalarsanız, kablolar işi devralır.

Daha önce böyle bir şeyi sadece ucundan görmüştüm. Şimdiyse gerçekten hissediyordum. Zihnimin anında bedenimle savaşa tutuştuğunu hissedebiliyordum. Ancak kolay olmuyordu. Zevki tatmam mümkün değildi. Anısına tutunmak zorundaydım. Sadece bir günlüğüne burada olduğum bilgisine tutunmak ve günü atlatmak zorundaydım.

Tekrar uyumaya çalıştım ama beden bana izin vermiyordu. Bu beden artık uyanıktı ve ne istediğini biliyordu.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum, gerçekten neler olduğunu bilmesem de. Daha önce hiç bu duruma düşmesem de bedene karşı geldiğim durumlar olmuştu. Hastalanmıştım, ciddi anlamda hasta olmuştum ve tek yapılabilecek şey zorla günü geçirmektir. İlk başlarda tek bir gün içinde yapacağım bir şeyin, her şeyi daha iyi kılabilceğini düşünürdüm. Fakat çok kısa süre sonra sınırlarımı öğrendim. Bedenler bir günde değiştirilemiyor, özellikle de kontrol eden gerçek zihin değilse.

Odadan çıkmak istemiyordum. Bunu yaparsam karşıma herkes ve her şey çıkabilirdi. Umutsuzca bana yardımı dokunacak bir şeyler arardım. Yıkık dökük bir kitaplıkta eski kitaplar vardı. Bunların beni kurtaracağına karar verdim. Eski bir gerilim romanı açıp ilk cümleye odaklandım. *Karanlık, Manassas, Virginia'ya çökmüştü...*

Beden, okumak istemiyordu. Beden, elektrikli tellere gerilmiş gibi canlıydı. Beden, bana bunu düzeltmenin, acıyı dindirmenin, daha iyi hissetmenin tek yolunu söylüyordu. Beden dinlemezsem beni öldürecekti. Beden çığlıklar atıyordu. Beden kendi mantığını öne sürüyordu.

Bir sonraki cümleyi okudum.

Kapıyı kilitledim.

Üçüncü cümleyi okudum.

Beden karşı saldırıya geçti. Elim titriyordu. Gözüm kararıyordu.

Buna karşı koyacak gücüm olduğundan emin değildim.

Kendimi, Rhiannon'un diğer tarafta olduğuna inandırmak zorundaydım. Kendimi, bunun amaçsız bir hayat olmadığına inandırmak zorundaydım, beden bana öyle olduğunu söylese bile.

Beden, tartışmayı kazanmak için anılarını yok etmişti. Erişebileceğim pek bir şey yoktu. Kendi anılarıma, bununla alakası olmayan anılarıma güvenmek zorundaydım.

Kendimi bu işe bulaştırmamalıydım.

Bir sonraki cümleyi, ardından da bir sonraki cümleyi okudum. Hikâyeyi umursamıyordum bile. Kelime kelime ilerliyordum, bedenle kelime kelime savaşıyordum.

İşe yaramıyordu. Beden dışkılamak ve kusmak istiyordu. Önce bilindik yoldan. Sonra ağızımdan dışkılamak ve diğer taraftan da kusmak istediğimi hissettim. Her şey birbirine giriyordu. Duvarları tırmalamak istiyordum. Çıglık atmak istiyordum. Kendime art arda yumruk atmak istiyordum.

Zihnimin fiziksel ve bedeni kontrol edebilecek bir şey olduğunu hayal etmek zorundaydım. Zihnimin, bedeni zapt ettiğini gözümün önünde canlandırmak zorundaydım.

Bir cümle daha okudum.

Sonra bir cümle daha.

Kapıya vuruldu. Bağırarak kitap okuduğumu söyledim.

Beni yalnız bıraktılar.

Bu odada, bende onların istediği bir şey yoktu.

Bu odanın dışında, onlarda ise benim istediğim şey vardı.

Bu odadan çıkmamalıydım.

Bu bedeni bu odadan çıkartmamalıydım.

Rhiannon'un koridorlarda yürüdüğünü hayal ettim. Yanıma oturduğunu hayal ettim. Gözlerinin, gözlerimle buluştuğunu hayal ettim. Sonra Justin'in arabasına bindiğini hayal ettim ve durdum.

Bu beden, beni zehirliyordu. Sinirleniyordum. Buradayım diye sinirleniyordum. Hayatım böyle diye sinirleniyordum. Birçok şey imkânsız diye sinirleniyordum.

Kendime sinirleniyordum.

Beden, *bitmesini istemiyor musun*, diye soruyordu.

Kendimi bedenden olabildiğince uzağa taşımalıyım.

İçinde olsam da.

Tuvalete gitmem gerekiyordu. Gerçekten tuvalete gitmem gerekiyordu.

Sonunda bir kola şişesine işedim. Her tarafa sıçradı.

Fakat bu odadan çıkmaktan daha iyiydi.

Odadan çıkarsam, bedenin istediğini almasına engel olamazdım.

Kitabın doksan sayfasını bitirmiştım. Hiçbirini hatırlayamıyordum.

Kelime kelime.

Mücadele bedeni yoruyordu.

Kazanıyordum.

Bedeni kabuk olarak düşünmek hatadır. Herhangi bir zihin ya da ruh kadar etkindir. Kendinizi ona ne kadar kaptırırsanız hayatınız o kadar zorlaşır. Kendini aç bırakanların, bilerek kusanların, oburların ve bağımlıların bedenlerinde bulundum. Hepsi de davranışlarının, hayatlarını güzelleştirdiğini düşünüyorlar. Ancak sonunda beden onları hep yeniyor.

Sadece yenilginin ben içerideyken gerçekleşmediğinden emin olmam gerekiyordu.

Günbatımına kadar dayandım. İki yüz elli sayfa bitti. Pis battaniyenin altında titriyordum. Odanın havasından mı yoksa benden mi kaynaklandığını bilmiyordum.

Neredeyse bitti, dedim kendime.

Bedense bana, *bundan kurtulmanın tek bir yolu var*, dedi.

Bu noktada uyuşturucuyu mu kastediyordu yoksa ölümü mü, bilmiyordum.

Bedenin bu noktada umurunda bile olmayabilirdi.

Sonunda beden, uyumak istedi.

İzin verdim.

5999. Gün

Zihnim gerçekten çok yorgundu ama Nathan Daldry'nin dün gece güzelce uyuduğunu hissedebiliyordum.

Nathan iyi bir çocuktur. Odasındaki her şey derli topluydu. Cumartesi sabahı olmasına rağmen hafta sonu ödevini şimdiden bitirmişti. Günün ziyan olmasını istemediğinden saatini sekize kurmuştu. Muhtemelen önceki akşam saat onda yatağındaydı.

Bilgisayarına gidip e-postamı kontrol ettim, son birkaç günü hatırlayabilmek için kendime bazı notlar yazmayı ihmal etmedim. Sonra Justin'in e-posta hesabına girip bu gece Steve Mason'ın evinde bir parti olduğunu öğrendim. Steve'in adresi ise bir Google aramasına bakıyordu. Nathan'ın eviyle Steve'in evi arasındaki uzaklığı haritada bulduğumda arabayla sadece doksan dakika süreceğini öğrendim.

Görünüşe göre Nathan bu gece bir partiye gidecekti.

...

Önce annesiyle babasını ikna etmem gerekiyordu.

Kendi e-posta hesabıma dönmüş, Rhiannon'la geçirdiğim gün hakkında yazdıklarımı tekrar okurken Nathan'ın annesi yanıma geldi. Hızlıca pencereyi kapayıp bugünün bilgisayar günü olmadığını ve alt kata kahvaltıya inmem gerektiğini söylediğinde ona itaat ettim.

Nathan'ın ebeveyninin, kibar davranışlarına meydan okunmaması gerektiğini açıkça ortaya koyan çok kibar bir çift olduğunu çok hızlı bir şekilde öğrendim.

"Arabayı ödünç alabilir miyim?" diye sordum. "Okulun müzikali bu gece ve ben de gidip izlemek istiyorum."

"Ev ödevini yaptın mı?"

Başım la onayladım.

"Günlük işlerini?"

"Yapacağım."

"Geceyarısına kadar da dönecek misin?"

Başım la onayladım. Onlara, geceyarısına kadar dönmezsem şu anda içinde bulunduğum bedenden sökülüp alınacağımdan bahsetmemeye karar verdim. Güven verici bulacaklarını sanmıyordum.

Bu gece arabaya ihtiyaçları olmayacağı bence gayet açıktı. Sosyal hayata inanmayan türden ebeveynlerdendiler. Bunun yerine bir televizyonları vardı.

Günün çoğunu iş yaparak geçirdim. Bitirip ailemle akşam yemeği de yediğimde, gitmeye hazırdım.

Partinin saat yedide başlaması gerekiyordu, yani ortaya çıkmadan önce dokuza kadar beklemem lazımdı ki etrafta varlığımı gizleyebilecek insanlar olsun. Oraya vardığımda ortada sadece bir düzine kadar çocuk olursa, arkamı dönüp gitmek zorunda kalırdım. Fakat bu, bana pek Justin'e göre bir partiymiş gibi gelmiyordu.

Nathan'a göre parti ise sanırım masada oynanan oyunlar ve gazozlu içecekleri kapsıyordu. Rhiannon'un kasabasına doğru giderken anılarından bazılarına eriştim. Genç ya da yaşlı her insanın anlatacak en az bir tane güzel hikâyesi olduğuna sonuna kadar inanırım. Diğer yandan Nathan'inkini bulmak epey zordu. Hayatında bulabildiğim tek duygu kırıntısı, dokuz yaşındayken köpeği April'in ölmesiyle ilgiliydi. O günden beri onu pek bir şey rahatsız etmemiş gibiydi. Anıların çoğu ev ödevlerini kapsıyordu. Arkadaşları vardı ama okul dışında pek bir şey yapmıyorlardı. Küçükler Ligi bitince spordan vazgeçmişti. Anladığım kadıyla biradan daha sert hiçbir şey içmemişti ki o bile amcasının zoruyla Babalar Günü'nde mangal yapıldığındaydı.

Normalde bunları parametre olarak görürdüm. Normalde Nathan'ın rahatını bozacak alanlara girmezdim.

Bugün hariç. Rhiannon'u tekrar görme şansım varken olmazdı.

Dünü ve beni karanlıktan çıkaran yolun nasıl da bir şekilde onunla bağlantılı olduğunu hatırlıyordum. Sanki, birini sevdiğinde sebebin oluyorlar. Belki de bende tam tersi olmuştu, belki de sırf bir sebebe ihtiyacım var diye kendimi ona âşık olurken bulmuştum. Fakat öyle olduğunu sanmıyordum. Bence onunla tanışmasaydım, farkında olmadan öylece devam ederdim.

Artık hayatımın, diğer hayatları bir günlüğüne ele geçirmesine müsaade ediyordum. Parametrelere bağlı kalmıyordum. Tehlikeli olsa bile.

Saat sekizde Steve Mason'ın evindeydim ama Justin'in arabası görünürlerde yoktu. İşin aslı, evin önünde de pek fazla araba yoktu. Ben de durup izledim. Bir süre sonra insanlar gelmeye başladı. Okul-

larında bir buçuk gün geçirmiş olsam da hiçbirini tanımıyordum. Hepsi önemsizdi.

Sonunda, dokuz buçuktan sonra Justin'in arabası yanaştı. Rhiannon, umduğum gibi yanındaydı. İçeri girerlerken Justin biraz önde yürüyor, onu biraz geride bırakıyordu. Arabamdan çıkıp peşleri sıra içeri girdim.

Kapıda birileri olacak diye endişe ediyordum ama parti şimdiden kendi kaos ortamını yaratmıştı. İlk gelenler çoktan zil zurna sarhoş olmuştu ve herkes hızla onlara yetişmeye çalışıyordu. Uyumsuz göründüğümü biliyordum... Nathan'ın dolabındaki kıyafetler, cumartesi gecesi verilen ev partisinden çok, bir münazaraya uygundu. Ancak kimsenin gerçekten umurunda değildi; aralarındaki ineği fark edemeyecek kadar birbirlerine ya da kendilerine dikkat kesilmişlerdi.

Işık loştu, müzik yüksek sesliydi ve Rhiannon'u bulmak güçtü. Fakat onunla aynı ortamda bulunmak bile beni germeye yetiyordu.

Justin mutfakta birkaç çocukla konuşuyordu. Rahat görünüyordu, havasındaydı. Bir birayı bitirince derhal diğerine uzandı.

Yanımdan geçtim, itip kakarak oturma odasında ilerleyip kendimi salonda buldum. Odaya girdiğim anda onun orada olduğunu anladım. Müzik, birkaç hoparlör bağlanmış bir dizüstü bilgisayardan yükselse de CD koleksiyonunun başında durmuş, kapakları yokluyordu. Yankılarda iki kız sohbet ediyordu ve içimden bir ses, onun da bir ara o muhabbete dâhil olduğunu ama sonra vazgeçtiğini söylüyordu.

Yanına gittiğimde baktığı CD'lerden birinde araba yolculuğunda dinlediğimiz bir şarkı olduğunu gördüm.

CD'yi işaret edip, "Onları gerçekten seviyorum," dedim. "Ya sen?"

Sanki sessiz bir odaymış ve ben de aniden ses çıkarmışım gibi irkildi. *Seni fark ettim*, demek istedim. *Kimse yapmadığında bile fark ediyorum. Edeceğim.*

"Evet," dedi. "Ben de onları seviyorum."

Şarkıyı söylemeye başladım, şu arabada çalanı. Sonra, "Özellikle bunu seviyorum," dedim.

"Seni tanıyor muyum?" diye sordu.

"Adım Nathan," dedim ki bu hayır ya da evet sayılmazdı.

"Rhiannon," dedi.

"Güzel bir isim."

"Teşekkürler. Eskiden nefret ederdim ama artık o kadar da etmiyorum."

"Neden?"

"Telaffuzu çok zor." Bana dikkatlice baktı. "Octavian'da mı okuyorsun?"

"Hayır. Buraya sadece hafta sonu için geldim. Kuzenimi ziyaret ediyorum."

"Kuzenin kim?"

"Steve."

Tehlikeli bir yalandı çünkü çocuklardan hangisinin Steve olduğunu bilmiyordum ve bu bilgiye erişmemin yolu yoktu.

"Ah, anladım."

Benden uzaklaşıyordu, tıpkı yanımızda oturan kızlardan uzaklaştığı gibi.

"Kuzenimden nefret ediyorum," dedim.

Dikkatini çekti.

"Kızlara karşı davranışından nefret ediyorum. Böyle partiler vererek tüm arkadaşlarını avcunun içine alabileceğini sanmasından nefret ediyorum. Sadece bir şeye ihtiyacı olduğunda seninle konuşmasından nefret ediyorum. Sevme kapasitesi yokmuş gibi görünmesinden nefret ediyorum."

Artık Steve'den değil, Justin'den bahsettiğimi fark ettim.

Rhiannon, "O halde neden buradasın?" diye sordu.

“Çünkü her şeyin elinde patladığını görmek istiyorum. Çünkü bu partinin basılmasına şahit olmak istiyorum. Tabii ki güvenli bir mesafeden. Bu gürültü devam ederse *basılacağı* kesin.”

“Ve Stephanie'yi sevmek için kapasitesi olmadığını mı söylüyorsun? Bir seneden fazladır birlikteler.”

İçimden Stephanie ile Steve'den özür dileyerek, “Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz, değil mi? Yani, bir seneden fazla bir süre biriyle birlikte olmak onu sevdiğini gösterebilir... ama sıkışıp kaldığın anlamına da gelebilir,” dedim.

İlk başta fazla ileri gittiğimi düşündüm. Rhiannon'un dediklerini idrak ettiğini hissedebiliyordum ama tam ne düşündüğünü bilmiyordum. Kelimelerin söylendikleri zaman çıkardığı ses, duyulduğu halinden hep farklıdır çünkü konuşan kişi sesin bir kısmını da içinden duyar.

Sonunda, “Deneyimlere dayanarak mı konuşuyorsun?” dedi.

Nathan'ın –anlayabildiğim kadarıyla sekizinci sınıftan beri hiç kimseyle çıkmamıştı– deneyimlerine dayanarak konuşmasını düşünmek gülünçtü. Ancak Rhiannon, Nathan'ı tanımıyordu ki bu da daha çok kendim gibi davranabileceğim anlamına geliyordu. Ben de deneyimlere dayanarak konuşmuyordum gerçi. Sadece gözlemlerime dayanıyordum.

“Bir ilişkiyi sürdürmenin birçok sebebi vardır,” dedim. “Yalnız kalma korkusu. Hayatın düzenini bozma korkusu. Eline daha iyisi geçeceğini bilemediğinden elindekiyle yetinme kararı. Ya da erkeğin değişmeyeceğini bilsen de işlerin düzeleceğine olan, akla mantığa sığmayan inanç.”

“Erkeğin mi?”

“Evet.”

“Anladım.”

İlk başlarda ne anladığını anlamadım... Ondan bahsettiğim ortadaydı. Sonra kelimenin ona ne anlattığını fark ettim.

Eşcinsel olursa Nathan daha az tehlikeli görünür diye düşünüp, "Sorun yok ya?" diye sordum.

"Tabii ki yok."

"Ya sen?" diye sordum. "Birileriyle görüşüyor musun?"

"Evet," dedi ve net bir şekilde ekledi: "Bir seneden fazladır."

"Peki, neden hâlâ birliktesiniz? Yalnız kalma korkusu mu? Hayatın düzenini bozma korkusu mu? Onun değişeceğine dair akla mantığa sığmayan inanç mı?"

"Evet. Evet. Ve evet."

"Yani..."

"Ama inanılmaz derece tatlı da olabiliyor. Ve biliyorum ki derinlerde bir yerlerde onun için dünyalar kadar değerliyim."

"Derinlerde bir yerlerde mi? Bana elindekiyle yetiniyormuşsun gibi geldi. Aşka ulaşmak için derinlere dalıp bakmana gerek kalmamalı."

"Konuyu değiştirelim, olur mu? Partilere uygun bir konu değil. Bana şarkı söylemen daha çok hoşuma gitmişti."

Araba yolculuğunda duyduğumuz bir diğer şarkıya gönderme yapmak üzereyken -bir şekilde onu geri getirir diye ummuştum- omuzumun üstünden Justin'in, "Ee, bu kim?" diye soran sesini duydum. Onu mutfakta gördüğümde sakın olsa da, artık sinirliydi.

Rhiannon, "Endişelenme Justin," dedi. "Eşcinselmış."

"Evet, giyinme tarzından anlayabiliyorum. Burada ne yapıyorsun?"

"Nathan, bu Justin, erkek arkadaşım. Justin, bu Nathan."

Selam verdim. Cevap vermedi.

Rhiannon'a, "Stephanie'yi gördün mü?" diye sordu. "Steve onu arıyor. Sanırım yine birbirlerine girdiler."

"Belki de bodruma inmiştir."

"Yok. Bodrumda dans ediyorlar."

Rhiannon bunu duyduğuna memnun olmuş gibiydi.

Justine, "Aşağı inip dans etmek ister misin?" diye sordu.

"Tabii ki hayır! Ben buraya dans etmeye gelmedim. Buraya içmeye geldim."

Rhiannon, "Büyüleyici," dedi, sanırım bu durum ondan çok bana yaramıştı. "Gidip Nathan'la dans etmem senin için sorun olur mu?"

"Eşcinsel olduğuna eminsin ya?"

"Kanıtlamamı istersen sana dizi şarkıları söyleyebilirim," diye önerdim.

Justin sırtına vurdu. "Hayır ahbap, öyle bir şey yapma, tamam mı? Gidip dans et."

Böylece Rhiannon, beni Steve Mason'ın bodrumuna götürdü. Merdivene vardığımızda ayaklarımızın altında gümleyen müziği duyabiliyorduk. Burada farklı bir müzik çalıyordu... Nabız ve kalp atışı karışımı. Sadece birkaç kırmızı ışık yanıyordu, yani tek görebildiğimiz birbirlerinde eriyip giden bedenlerin silüetleriydi.

Rhiannon, "Hey Steve!" diye seslendi. "Kuzenini sevdim!"

Steve olması gereken bir çocuk ona bakıp başıyla onayladı. Ne dediğini mi duyamıyordu yoksa uçmuş muydu, bilmiyordum.

"Stephanie'yi gördün mü?" diye seslendi.

Rhiannon, "Hayır!" diye bağırarak karşılık verdi.

Sonrasında dans edenlerin arasındaydık. Acı gerçek şu ki dans pistinde ancak Nathan kadar deneyimliydim. Kendimi müziğe kaptırmaya çalıştım ama işe yaramıyordu. Bunun yerine kendimi Rhiannon'a kaptırmam gerekiyordu. Kendimi tamamen ona vermeliydim... Onun gölgesi, tamamlayıcısı, bu vücutlardan oluşan muhabbette diğer yarısı olmalıydım. O hareket ederken ben de onunla birlikte hareket ettim. Sırtına, beline dokundum. Yaklaştı.

Kendimi ona kaptırarak onu kazanıyordum. Muhabbet işe yarıyordu. Ritmimizi bulmuştuk ve ona göre ilerliyorduk. Kendimi

şarkıya eşlik ederken, ona şarkı söylerken buldum ve o da buna bayıldı. Bir kez daha tasasız birine dönüşüyordu ve ben de tek tasası o olan birine dönüşüyordum.

Müziği bastırarak, "Kötü değilsin!" diye seslendi.

"Muhteşemsin!" diye bağırarak karşılık verdim.

Justin'in buraya gelmeyeceğini biliyordum. Kız arkadaşı, Steve Mason'ın eşcinsel kuzeniyle güvendeydi ve ben de bu ana kimsenin müdahale etmeyeceğini bildiğim için güvendeydim. Şarkılar, yekpare bir şarkıya dönüşüyordu... Sanki bir şarkıcı durunca diğeri devralıyor, hepsi bize bu anı sunmak için sıralanıyorlardı. Ses dalgaları bizi birbirimize itiyor, etrafımızı renk gibi kuşatıyordu. Dikkatimizi birbirimize ve bu devasa varlığa yönelttik. Odanın tavanı yoktu; odanın duvarı yoktu. Ortada sadece bir heyecan tarlası vardı ve biz de o tarlada kısa hareketlerle, ayaklarımız yerden kesilmeden koşuyorduk. Sanki saatlerce devam ettik ama sanki hiç vakit geçmemiş gibiydi. Müzik durana, birileri ışıkları yakana, partinin bittiğini, komşuların şikâyetçi olduğunu ve muhtemelen polisin geleceğini söyleyene dek devam ettik.

Hissettiğim hayal kırıklığı, Rhiannon'un yüzünden okunuyordu.

"Justin'i bulmam gerek," dedi. "Sen idare edebilecek misin?"

Hayır, demek istiyordum ona. Bundan sonra nereye gidersem sen de oraya benimle gelene dek idare edemeyeceğim.

Ona e-posta adresini sordum ve tek kaşını kaldırdığında ona yine endişe etmemesini, hâlâ eşcinsel olduğumu söyledim.

"Bu çok kötü," dedi. Daha fazlasını söylemesini istiyordum ama ardından bana e-posta adresini verdi, ben de ona karşılık olarak eve gider gitmez alacağım sahte e-posta adresini verdim.

İnsanlar evden kaçmaya başlamıştı. Uzaktan siren sesi geliyor, muhtemelen partinin uyandırdığı kadar insanı daha uyandırıyor. Rhiannon, arabayı kendisinin kullanacağı yönünde söz vererek Justin'i

bulmak için beni bıraktı. Arabama doğru koşarken onları görmedim. Saatin geç olduğunu biliyordum ama arabayı çalıştırıp saate bakana dek ne kadar geç olduğunu bilmiyordum.

11.15.

Oraya zamanında ulaşmamın imkânı yoktu.

Saatte yüz on kilometre.

Saatte yüz otuz kilometre.

Yüz kırk.

Elimden geldiğince hızlı sürüyordum ama yeterince hızlı değildi.

Saat 11.50'de yol kenarına çektim. Gözlerimi kapasaydım, geceyarısı olmadan önce uykuya dalabilirdim. Yaşamak zorunda olduklarımın iyi tarafı buydu... Dakikalar içinde uykuya dalabiliyordum.

Zavallı Nathan Daldry. Evinden bir saat uzakta, eyalet dışında uyanacaktı. Ne kadar korkacağını sadece tahmin edebiliyordum.

Bunu ona yaptığım için canavarın tekiydim. Ancak kendime göre bir sebebim vardı.

6000. Gün

Roger Wilson'ın kiliseye gitme vakti gelmişti.

Hızlıca onun ya da annesinin dün gece özellikle bıraktığı en iyi pazar günü kıyafetlerine büründüm. Sonra alt kata inip annesi ve    kız kardeşiyle kahvaltı ettim. G r n rlerde bir baba yoktu. En ufak kız doğduktan sonra evi terk ettiğini ve o günden beri annesinin çok zor bir şekilde yaşadığını öğrenmek için pek fazla erişime geçmeme gerek kalmadı.

Evde sadece bir bilgisayar vardı ve hızlıca açıp dün gece Rhiannon'a verdiğim e-posta adresini kurmak için, Roger'ın annesi kızları hazırlarken beklemek zorundaydım. Sadece henüz benimle iletişime geçmeye çalışmadığını umuyordum.

Roger'a seslenildi. Kilise vakti gelmişti. Hesabı kapayıp tarayıcı geçmişini temizledim ve arabada kız kardeşlerime katıldım. İsimlerini doğru tutturabilmem için birkaç dakika geçmesi gerekti. Pam on bir yaşındaydı, Lacey on ve Jenny de sekiz. Sadece Jenny kiliseye gittiği için heyecanlı görünüyordu.

Vardığımızda kızlar pazar okuluna gittiler, ben de vaaz için Roger'ın annesine eşlik ettim. Kendimi Baptist törenine hazırlıyor ve katıldığım diğer kilise törenlerinden farkını hatırlamaya çalışıyordum.

Seneler için de birçok dinî törene katıldım. Gittiğim her tören, dinlerin, itiraf etmek istediklerinden çok daha fazla ortak yönü olduğuna yönelik genel fikrimi destekliyor. İnançlar neredeyse hep aynı; sadece tarih farkı var. Herkes yüce bir güce inanmak istiyor. Herkes kendinden daha büyük bir şeye ait olmak istiyor ve herkes bunu yaparken yanında birileri olsun istiyor. Dünyada iyi bir gücün var olmasını ve o gücün bir parçası olmak için teşvik edilmeyi istiyorlar. İnançlarını ve aidiyetlerini, ritüellerle ve tapınarak kanıtlamak istiyorlar. Devasa varlığa dokunmak istiyorlar.

Sadece ince detaylarda durum karışık ve çekişmeli bir hal alıyor; hangi dine ya da cinsiyete veya ırka veya coğrafi kökene sahip olursak olalım, ortak paydamızın yüzde doksan sekiz olduğunu fark edememe durumu. Evet, erkek ve dişi arasındaki farklar biyolojik ama biyolojiyi orana vursanız, farklı olan o kadar çok şey kalmaz. İrk sadece sosyal bir yapı olarak fark barındırıyor, özünde farklı değil. Din ise... Tanrı'ya ya da Yahveh'e veya Allah'a veyahut başka bir şeye inansanız da muhtemelen kalbinizde aynı şeyi istiyorsunuz. Fakat nedense yüzde ikilik farka dikkat kesilmeyi seviyoruz ve dünyadaki anlaşmazlıkların çoğunun kaynağı da buydu.

Hayatımı idame ettirebilmemin tek yolu, her hayatın ortak paydasının yüzde doksan sekiz oluşudur.

Kilisede pazar sabahları yapılan ritüele katılırken bunları düşünüyordum. Roger'ın epey yorulmuş, epey tükenmiş annesine bakıp durdum. Ona, Tanrı'ya inandığım kadar inanıyordum... Evren yolumuza zorluklar çıkarıp dursa da insanlardaki azme inanırım. Rhiannon'da gördüğüm şeylerden biri de bu olabilirdi... Azmetme arzusu.

Kiliseden sonra pazar akşamı yemeği için Roger'ın büyükan-
nesinin evine gittik. Bilgisayar yoktu ve arabayla dört saatlik bir
mesafede olmasaydı bile Rhiannon'a ulaşmanın bir yolu olamazdı.
Ben de günü dinlenerek geçirdim. Kız kardeşlerimle oyun oynadım ve
sofrada dua etme vakti gelince ailenin diğer üyeleriyle el ele verdim.

Tek huzursuzluk, eve dönerken arka koltukta çıkan kavga oldu.
Kız kardeş oldukları için muhtemelen ortak payda oranları yüzde
doksan dokuzdu ama bunu fark edecek değillerdi. Bunun yerine, ne
tür bir hayvan edinecekleri hakkında kavga etmeyi tercih etmişlerdi...
Hem de annelerinden yakın gelecekte hayvan edineceklerine dair
herhangi bir sinyal alamamam da. Öylesine bir tartışmaydı bu.

Eve vardığımızda bilgisayarı kullanmak için izin istemeden önce
bekledim. Etrafı açık bir alandaydı ve e-postamı kontrol etmek için
herkesin başka bir odada olması gerekecekti. Kızlar etrafta koşuş-
tururken Roger'ın odasına geçip elimden gelen en iyi şekilde hafta
sonu ödevini yaptım. Roger'ın kız kardeşlerine kıyasla daha geç bir
saatte yatması gerektiğine güveniyordum ve bu konuda haklı çıktım.
Pazar akşamı yemeğinden sonra kızların bilgisayarla aynı odada
bulunan televizyonu bir saat izleme hakkı oluyordu. Sonra Roger'ın
annesi onlara yatma vakti geldiğini söyledi. Çok isyan edildi ama
bir işe yaramadı. Bu da bir tür ritüeldi ve anne hep kazanıyordu.

Roger'ın annesi onlara pijamalarını giydirip yarınki kıyafetlerini
çıkartırken kendi başıma geçireceğim birkaç dakikam oldu. Hızla
sabah açtığım e-posta hesabımı kontrol edip henüz Rhiannon'dan
mesaj gelmediğini gördüm. Girişimci olmaktan zarar gelmez diye
düşünerek adresini yazıp kendime engel olamadan e-postaya başladım.

Selam Rhiannon,

Sadece dün gece seninle tanışıp dans etmenin çok güzel
olduğunu söylemek istedim. Polis gelip bizi ayırdığı için

üzüldüm. Cinsel anlamda tipim olmasan da insanlık açısından kesinlikle benim tipimsin. Lütfen iletişimi koparmayalım.

N.

Bana yeterince güvenli geliyordu. Akılcıydı ama kendi zekâmla övünür düzeyde değildi. Samimiydi ama üzerine düşecek düzeyde değildi. Sadece birkaç cümleydi ama gönder tuşuna basmadan önce en az bir düzine kez okumuştum. Kelimeleri bıraktım ve karşılığında hangi kelimelerin geleceğini merak ettim. Tabii gelen olursa.

Uyku vaktine uyumaları zaman aldı; seslere bakılırsa, yüksek sesle okudukları kitabın hangi bölümünde kaldıklarıyla ilgili bir tartışma vardı... ben de kişisel e-posta hesabımı açtım.

Ne kadar da sıradan bir davranıştı. Tek bir klik ve aniden beliren gelen kutusu, hepsi bilinen sırasıyla oluyordu.

Ancak bu sefer bir odaya girmişim ve ortasında bir bomba bulmuşum gibi hissettim.

Bir kitabevinden gelen e-postanın altındaki mesaj, Nathan Dal-dry'den başkası tarafından yazılmamıştı.

Konu kısmında UYARI yazıyordu. Okudum:

Kim ya da ne olduğunu veya dün bana ne yaptığını bilmiyorum ama paçayı kurtaramayacağını bilmeni isterim. Beni ele geçirmene ya da hayatımı mahvetmene izin vermeyeceğim. Sessiz kalmayacağım. Neler olduğunu biliyorum ve bir şekilde bunun sorumlusu sen olmalısın. Beni rahat bırak. Ben, senin taşıyıcın değilim.

"İyi misin?"

Dönünce Roger'ın annesini eşikte buldum.

Ekranın önüne geçerek, "İyiyim," dedim.

“Pekâlâ. On dakikan daha var, sonra bulaşık makinasını boşalt-mama yardım etmeni ve yatağına gitmeni istiyorum. Önümüzde uzun bir hafta var.”

“Tamam anne. On dakika içinde oradayım.”

E-postaya geri döndüm. Nasıl cevap vereceğimi ya da cevap vermem gerekip gerekmediğini bilmiyordum. Bilgisayar başındayken Nathan'ın annesinin araya girdiğini hayal meyal hatırlıyordum... Tarayıcı geçmişini temizlemeden pencereyi kapamış olmalıydım. Böylece Nathan e-posta hesabını açtığında benim adresim çıkmıştı. Fakat şifremi bilmiyordu, yani hesap güvende olmalıydı. Gerçi yine de hızla şifremi değiştirip eski e-postalarımı taşımam gerektiğini biliyordum.

Sessiz kalmayacağım.

Bunun ne anlama geldiğini merak ediyordum.

Sahip olduğum on dakikada tüm eski e-postalarımı taşıyamayacağımı biliyordum ama bir kısmını hallettim.

“Roger!”

Roger'in annesi beni çağırıyordu ve gitmek zorunda olduğumu biliyordum. Ancak tarayıcı geçmişini silmek ve bilgisayarı kapamak düşüncelerimi susturmuyordu. Nathan'ın yolun kenarında uyanışını düşünüyordum. Nasıl hissettiğini hayal etmeye çalışıyordum. Fakat gerçek şu ki bilmiyordum. Tehlikeli bir işe bulaştığını mı düşün-müştü? Yoksa anında bir şeylerin yolunda olmadığını, kontrolün başka birinin elinde olduğunu mu anlamıştı? Bilgisayarına gidip de benim e-posta adresimi gördüğünde bundan emin mi olmuştu?

Kim olduğumu düşünüyordu?

Ne olduğumu düşünüyordu?

Mutfağa gittiğimde Roger'ın annesi bana tekrar endişeli bir bakış attı. Roger'la araları iyiydi, bunu anlayabiliyordum. Oğlunu çözümlayebiliyordu. Yıllar içinde birbirlerine destek olmuşlardı. Roger kız kardeşlerini büyütmeğe yardım etmişti. Annesi de onu büyütmişti.

Gerçekten Roger olsaydım, ona her şeyi söyleyebilirdim. Gerçekten Roger olsaydım, anlaması ne kadar zor olsaydı da benim tarafımı tutardı. Şiddetle. Karşılıksız.

Ancak gerçekte ben onun ya da başka birinin oğlu değildim. Roger'ı bugün neyin rahatsız ettiğini söyleyemezdim çünkü yarın olacağı insanla pek bir alakası yoktu. Bu yüzden annesinin endişesini geçiştirip ona mühim bir şey olmadığını söyledim, sonra da bulaşık makinasından bulaşıkları çıkarmasına yardım ettim. İş bitene, uyku çağırana dek birbirimize sessizce yoldaşlık ederek çalıştık.

Bir süreliğine uyuyamadım. Yatakta yatıp gözlerimi tavana diktim. İroni de buradaydı: Her sabah ayrı bir bedende uyansam da bir şekilde kontrolün elimde olduğunu hissediyordum.

Ancak şimdi kontrol hiç de elimdeymiş gibi değildi.

Artık işe başkaları da karışmıştı.

6001. Gün

Ertesi sabah, Rhiannon'dan daha da uzaktaydım.

Dört saatlik bir mesafedeydim ve Margaret Weiss'in bedenindeydim. Neyse ki Margaret, okula gitmeden önce göz atabileceğim bir dizüstü bilgisayara sahipti.

Rhiannon'dan gelen bir e-posta beni bekliyordu.

Nathan!

Bana e-posta gönderdiğine çok sevindim çünkü e-postanı yazdığın kağıdı kaybetmişim. Seninle konuşup dans etmek de harikaydı. Polis ne hakla bizi ayırır! İnsanlık açısından sen de benim tipimsin. İlişkilerin bir seneden uzun süreceğine inanmasan da. (Haksız olduğunu da söylemiyorum, bu arada. Jüri hâlâ karar aşamasında.)

Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama umarım Steve yakında bir parti daha verir. Sırf şeytanlıklarına tanıklık edebilesin diye.

Sevgiler,
Rhiannon

Bunu yazarken gülümsediğini hayal edebiliyordum, beni de gülümsetmişti.

Sonra diğer hesabımı açtım, Nathan'dan bir e-posta daha vardı.

Polise bu e-posta adresini verdim. Paçayı kurtarabileceğini düşünme.

Polise mi?

Bir arama motoruna hızla Nathan'ın adını yazdım. Bir haber çıktı, bu sabah yazılmıştı.

BUNU ONA ŞEYTAN YAPTIRDI

***Polisin, aracını durdurduğu bir çocuk,
bir iblisin kendisini ele geçirdiğini iddia ediyor***

Polis memurları, cumartesi gecesi Arden Yolu 22 Numara'da oturan Nathan Daldry'yi, 23. Otoban'da aracında uyurken buldu. Çoğu genç suçu alkole atardı ama Daldry öyle yapmadı. Oraya nasıl geldiği hakkında bilgisi olmadığını belirten genç, bir iblis tarafından ele geçirildiğini söyledi.

Crier'e, "Uykuda yürümek gibiydi," açıklaması yapan Daldry, "Tüm gün boyunca vücuduma sahipti. Benim ağzımdan aileme yalan söylettirdi ve beni arabayla, hayatımda hiç gitmediğim bir kasabadaki bir partiye götürdü. Detayları gerçekten hatırlayamıyorum. Sadece kendimde olmadığımı biliyorum," dedi.

Daldry'nin eve döndüğünde bilgisayarında başka birinin e-posta adresinin açık olduğunu söylemesi işleri daha da gizemli kılıyor.

"Kendimde değildim."

Eyalet polislerinden Lance Houston, alkol kullanımına dair bir iz bulunmadığından ve arabanın çalıntı olduğu bildirilmediğinden Daldry'nin tutuklanmadığını söylüyor.

Houston, "Böyle sözler söylemesinin kendince bir sebebi vardır. Tek diyebileceğim, yasadışı hiçbir şey yapmadığı," açıklamasında bulundu.

Ancak bu Daldry için yeterli olmadı.

"Bunu tecrübe eden birileri varsa, ortaya çıkmalarını istiyorum," diyen Daldry bunu deneyimleyen tek kişi olmadığından emin olduğunu söyledi.

Yerel bir gazetenin internet sitesiydi, endişelenecek pek bir şey yoktu. Polis de özellikle üstüne gidilecek bir durum olmadığını düşünüyor gibiydi. Ancak yine de endişelendim. Bunca senedir kimse bana bunu yapmamıştı.

Nasıl olduğunu hayal edemediğimden değil: Nathan, yol kenarında penceresine vuran polis memuru tarafından uyandırılmış olmalıydı. Belki karanlığı kırmızı-maviye boyayan sirenler bile vardı. Saniyeler içinde Nathan başının nasıl bir derde girdiğini anlamıştı... Saat geceyarısını çoktan geçmişti ve ebeveynleri onu öldürecekti. Kıyafetleri sigara ve alkol kokuyordu ama sarhoş olduğunu ya da uçtuğunu hatırlamıyordu. Zihni bomboştı... Uykusunda yürürken uyanan biri gibiydi. Sadece... beni hissediyordu. Kendinde olmadığını fark ettiren anısı buydu. Memur ona neler olduğunu sorduğunda bilmiyordu. Memur ona nereye gittiğini sorduğunda onu da bilmediğini söylemişti. Memur onu arabadan çıkartıp alkol testi yaptırmıştı. Nathan'ın ayık olduğu kanıtlanmıştı. Ancak memur yine de sorularına cevap istemişti, böylece Nathan da ona gerçeği anlatmıştı... Yani bedeninin ele geçirildiğini. Şeytan hariç başka birinin bedenleri ele geçirebileceğini düşünemiyordu. Hikâyesi bu olmalıydı. O, iyi bir çocuktu... Herkesin ona arka çıkacağını biliyordu. Ona inanacaklardı.

Memur onun sağ salim eve dönmesini istemişti. Belki de önce ebeveynlerini arayıp Nathan'a evine kadar eşlik etmişti. Nathan var-
dığında uyumuyorlardı. Öfkeli ve endişeliydiler. Hikâyesini onlara da

anlatmıştı. Neye inanacaklarını bilemiyorlardı. Bu arada bir gazeteci, memurun telsizde anlattıklarını duymuş ya da karakolda kulağına çalınmıştı. Gazeteci, pazar günü Daldry'lerin evini aramıştı ve Nathan da konuşmaya karar vermişti. Sonuçta bu, olayı daha da gerçekçi kılacaktı, değil mi?

Kendimi hem suçlu hem de savunmaya geçmiş hissediyordum. Suçluydum çünkü niyetim ne olursa olsun, bunu Nathan'a yapan bendim. Savunmaya geçtim çünkü onu bu şekilde tepki vermeye kesinlikle zorlamamıştım ki bu, durumu benim için değilse de onun için daha beter hale sokacaktı.

Milyonda bir ihtimalle Nathan, birilerini e-postalarımı araştırmaya ikna edebilirdi, yani artık insanların evlerinde bu hesabı kontrol edemeyecektim. Çünkü bunu yaparsa, iki üç senedir içinde bulunduğum evlerin çoğunun haritasını çıkarabilirdi... Bu da birçok akıl karıştırıcı konuşmaya neden olurdu.

Bir yanım ona cevap yazmak, açıklamak istiyordu. Fakat herhangi bir açıklamanın yeterli olacağından emin olamıyordum. Özellikle de cevapların çoğu elimde yokken. Nedenini düşünmeye uzun bir süre önce son vermiştim. Nathan'ın ise bu kadar kolay vazgeçeceğini sanmıyordum.

Margaret Weiss'in erkek arkadaşı Sam, onu öpmeyi seviyordu. Çok Topluluk içinde, baş başayken... Fark etmiyordu. Şansı olunca harekete geçiyordu.

O ruh halinde değildim.

Margaret aniden soğuk algınlığına yakalandı. Öpücükler durdu, üzerine titreme faslı başladı. Sam epey vurgundu ve Margaret'i aşkıyla sarıp sarmalıyordu. En son anılara göre Margaret'in genellikle aynı şekilde karşılık vermeye hevesli olduğunu anlayabiliyordum. Sam'le

birlikte olmak söz konusuysa, diğer her şey geri plana itiliyordu. Hâlâ arkadaşlarının olması bile bir mucizeydi.

Fen dersinde yazılı vardı. Eriştiğim bilgilere göre bu konuda Margaret'tan daha bilgiliydim. Bugün şanslı günüydü.

Okuldaki bilgisayarlardan birinin başına oturmak için ölüp bi-tiyordum ama önce Sam'den kurtulmam gerekiyordu. Dudaklarını kendimden ayırabilmiş olsam da görünüşe göre Sam'le Margaret'ı kalçalarından tutup ayıramıyordum. Öğle yemeğinde yemek yerken ellerinden birini kızın arka cebine atıyor, Margaret da aynısını yap-mayınca dudak büküyordu. Sonra birlikte ders çalışmaya gidiyorlardı ve tüm bu süreyi kızı okşayarak ve önceki gece izledikleri film-den bahsederek geçiriyordu.

Birlikte girmedikleri tek ders olan sekizinci derste bu fırsatı değerlendirmeye karar verdim. Sam onu sınıfın kapısında bırakır bırakmaz kızı öğretmeninin yanına götürdüm, hemşirenin yanına gi-deceğini söyledim ve hemen kütüphaneye yöneldim.

Öncelikle eski hesabımdaki e-postaları aktarma işini bitirdim. Geriye sadece Nathandan gelen iki e-postayı bıraktım; silmeye gönlüm razı gelmiyordu, tıpkı hesabı silmeye razı gelmediği gibi. Nedense benimle temasa geçebilmesini istiyordum. Kendimi o kadar sorumlu hissediyordum.

Rhiannon'a cevap yazma niyetiyle yeni e-posta hesabımı açtım. Bir başka e-posta attığını görünce çok şaşırdım. Heyecanla açtım.

Nathan,

Steve'in Nathan adında bir kuzeni olmadığını ve hiçbir kuzeninin de partiye gelmediğini öğrendim. Açıklamak ister misin?

Rhiannon

Üzerinde düşünmedim. Seçeneklerimi değerlendirmedim. Sadece yazıp göndermek için tuşa bastım.

Rhiannon,

Gerçekten de açıklayabilirim. Buluşabilir miyiz? Bu, yüz yüze yapılması gereken türden bir açıklama.

Sevgiler,

Nathan

Gerçekleri söylemeyi planladığımdan değildi. Sadece en iyi yalanı düşünebilmek için kendime zaman tanımak istiyordum.

Son zil çaldığında Sam'in yanında Margaret'ı arayacağını biliyordum. Onu dolabının başında bulduğumda birbirimizi haftalardır görmemişiz gibi davrandı. Onu öptüğümde Rhiannon için pratik yaptığımı varsayıyordum. Onu öptüğümde neredeyse Rhiannon'a ihanet etmişim gibi geliyordu. Onu öptüğümde aklım, çok uzaklarda, Rhiannon'laydı.

6002. Gün

Ertesi sabah g r n  e göre evren benim yanımdaydı       Me-
gan Powell'ın vücudunda, Rhiannon'a arabayla sadece bir saatlik
mesafede uyandım.

Sonrasında e-postamı kontrol ettiğimde ondan bir mesaj gel-
di ini gördüm.

Nathan,

Umanım iyi bir açıklamadır. Seninle 5'te Yonca Kitabevi'ndeki
kafede buluşalım.

Rhiannon

Buna da cevabım şöyle oldu:

Rhiannon,

Orada olacağım. Ancak bekleyeceğin şekilde olmayabilir.
Lütfen sabırla dinle beni.

A

Megan Powell o gün ponpon kız grubundaki antrenmanından biraz erken ayrılacaktı. Dolabını karıştırıp Rhiannon'un giyeceğine en yakın kıyafeti seçmiştim. İnsanların, onlar gibi giyinen kişilere güvendiğini keşfettim. Hem ne yaparsam yapayım, bir şekilde elde edebileceğim tüm güvene ihtiyacım olacaktı.

Tüm gün ona ne diyeceğimi ve onun ne diyeceğini düşündüm. Gerçekleri söylemek çok tehlikeli geliyordu. Daha önce hiç kimseye gerçekleri söylememiştim. Yanından bile geçmemiştim.

Fakat hiçbir yalan tam anlamıyla uygun değildi. Muhtemel yalanları ne kadar çok irdelersem, ona her şeyi anlatma yoluna o kadar girdiğimi fark ediyordum. Hayatın, gerçekliği başkası tarafından bilinene kadar gerçek olmadığını öğreniyordum ve hayatımın gerçek olmasını istiyordum.

Ben hayatıma alıştıysam, başka biri de alışabilir miydi?

Bana güvenirse, o devasa varlığı benim gibi hissedebilirse, buna da inanacaktı.

Bana güvenmezse, devasa varlığı hissetmezse, o halde sadece dünyaya salınmış herhangi bir deli gibi görünecektim.

Kaybedecek pek bir şey yoktu.

Ancak tabii ki her şeyi kaybetmişim gibi gelecekti.

...

Megan'a bir doktor randevusu uydurup saat dörtte Rhiannon'un kasabasına doğru yola koyuldum.

Biraz trafik vardı ve biraz da yolumu kaybetmiştim, yani kitabevine on dakika geç kaldım. Kafenin penceresine baktığımda orada oturup bir dergiyi karıştırdığını, ara sıra kapıya baktığını gördüm. Onu bu şekilde muhafaza etmek, bu anda tutmak istedim. Her şeyin değişmek üzere olduğunu biliyordum ve bir gün, her şey söylenmeden önceki bu anı özlemle anacağımı, geçmişe dönüp olacakları değiştirmek isteyeceğimi biliyordum.

Megan, tabii ki Rhiannon'un beklediği kişi değildi. Bu nedenle masasına gidip oturduğumda biraz irkildi.

"Üzgünüm... Orası dolu," dedi.

Ona, "Sorun değil," dedim. "Beni Nathan gönderdi."

"Seni mi gönderdi? Kendisi nerede?" Rhiannon, sanki Nathan bir yerlerde bir kitaplığın arkasında saklanıyormuş gibi etrafa baktı.

Ben de etrafa baktım. Yakınımızda insanlar vardı ama hiçbirini bizi duyacak mesafede değil gibiydi. Rhiannon'dan benimle yürüyüşe çıkmasını istemem gerektiğini biliyordum, böylece ona söylediğimde etrafta kimse olmazdı. Neden benimle çıkıp gitsindi ki? Muhtemelen sorarsam da korkacaktı. Ona burada söylemek zorundaydım.

"Rhiannon," dedim. Gözlerinin içine baktığımda tekrar hissettim. O bağlantıyı. Bizi aşan o hissi. O farkındalığı.

O da hissediyor muydu, bilmiyordum, emin olamıyordum ama olduğu yerde kaldı. Bakışıma karşılık verdi. Bağlantıyı korudu.

"Evet?" diye fısıldadı.

"Sana bir şey söylemem gerekiyor. Kulağa çok ama çok garip gelecek. Yapman gereken, tüm hikâyeyi dinlemek. Muhtemelen buradan gitmek isteyeceksin. Kahkaha atmak da isteyebilirsin. Ama bunu ciddiye alman gerekiyor. İnanılmaz geleceğini biliyorum ama gerçek bu. Anlıyor musun?"

Artık gözlerinden korku okunuyordu. Uzanıp elini tutmak istiyordum ama yapamayacağımı biliyordum. Henüz mümkün değildi.

Sesimi sakın tuttum. Sahici.

“Her sabah farklı bir bedende uyanıyorum. Doğduğumdan beri oluyor. Bu sabah tam, karşında gördüğün Megan Powell olarak uyan-dım. Üç gün önce, geçen cumartesi, Nathan Daldry’ydim. Ondan iki gün önce de okulunu ziyaret eden ve günü seninle geçiren Amy Tran’dım. Ve geçen pazartesi Justin’dim, erkek arkadaşın. Onunla okyanus kıyısına gittiğini sandın ama aslında o, bendim. Öyle tanıştık ve o günden beri seni unutamadım.”

Durdum.

Rhiannon, “Dalga geçiyorsun, değil mi?” dedi. “Dalga geçiyor olmalısın.”

Konunun üstüne gittim. “Kumsaldayken bana annenle birlikte katıldığınız anne-kız moda gösterisinden bahsettin ve onu muhtemelen son kez makyajlı gördüğünü söyledin. Amy senden kimseye anlatmadığın bir şeyi anlatmanı istediğinde ona, on yaşındayken kulağını kendi kendine delmeye çalıştığını söyledin ve o da sana Judy Blume’un *Forever*’ını okuduğunu anlattı. Nathan, sen CD’leri karıştırırken yanına geldi ve sana Justin’le okyanus kıyısına giderken söylediğiniz şarkıyı söyledi. Sana Steve’in kuzeni olduğunu söyledi ama aslında oraya seni görmeye gelmişti. Sana bir ilişkiyi bir seneden fazla sürdürmekten bahsetti, ona derinlerde bir yerlerde Justin’in seni çok önemseydiğini söyledin ve o da derinlerde bir yerlerde olmasının yeterince iyi olmadığını söyledi. Demek istediğim şu ki... tüm bu insanlar bendim. Bir günlüğüne. Ve şu anda da Megan Powell’ım ve tekrar değişmeden önce sana gerçekleri söylemek istedim. Çünkü bence sen olağandışı-sın. Çünkü seninle farklı insanlar olarak görüşmeye devam etmek istemiyorum. Seninle kendim olarak görüşmek istiyorum.”

Yüzünden okunan inançsızlığa bakıp ufak bir inanç kırıntısı aradım. Bulamadım.

“Seni Justin mi ayarladı?” dedi, sesinden tiksindiği belli oluyordu. “Gerçekten bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Hayır, komik değil,” dedim. “Gerçek. Hemen anlamayı beklemiyorum. Kulağa ne kadar çılgınca geldiğini biliyorum. Ama gerçek. Yemin ederim ki gerçek.”

“Bunu neden yaptığını anlamıyorum. Seni tanımıyorum bile!”

“Beni dinle. Lütfen. O gün yanındakinin Justin olmadığını biliyorsun. Kalbinde bunu biliyorsun. Justin gibi davranmıyordu. Justin’in yaptığı şeyleri yapmıyordu. Çünkü o bendim. Niyetim bu değildi. Sana âşık olmaya niyetlenmemiştim. Ama oldu işte. Ve bunu söylemem. Görmezden gelemem. Tüm hayatımı böyle geçirdim ve keşke artık sona erse dedirten sensin.”

Korku orada, yüzünde, vücudundaydı. “Ama neden ben? Hiç mantıklı gelmiyor.”

“Çünkü sen muhteşemsin. Çünkü sen okulunda öylece bitiveren sıradan bir kıza karşı nazıksın. Çünkü sen de pencerenin diğer tarafında olmak, hayatı düşünmek yerine yaşamak istiyorsun. Çünkü güzelsin. Çünkü seninle cumartesi gecesi Steve’in bodrumunda dans ettiğimde havai fişekler atılıyor gibi hissettim. Ve kumsalda yanında yattığımda mükemmel huzuru bulmuşum gibi geldi. Justin’in seni derinlerde bir yerlerde sevdiğini düşündüğünü biliyorum ama ben seni kökten uca seviyorum.”

“Yeter!” Rhiannon’un sesi, yükselttiğinde biraz çatladı. “Bu kadar... yeter, tamam mı? Bana ne dediğini anladığımı düşünüyorum, *hiç mantıklı falan* gelmese de.”

“O gün onun kendinde olmadığını biliyorsun, değil mi?”

“*Hiçbir şey bilmiyorum!*” Birkaç kişinin bize bakmasını sağlayacak kadar yüksek sesle konuşmuştu. Rhiannon bunu fark edip sesini tekrar kısıtı: “Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum.”

Ağlamak üzereydi. Uzanıp elini tuttum. Hoşuna gitmiyordu ama geri çekmedi.

Çok fazla geldiğini biliyorum,” dedim. “İnan bana, biliyorum.”

“Mümkün değil,” diye fısıldadı.

“Mümkün. Ben kanıtıyım.”

Bu konuşmaya zihnimde canlandırdığımda iki şekilde gerçekleşeceğini hayal etmiştim: Sırlar açığa kavuşacak ya da mide bulandıracaktı. Ancak şimdi ikisinin arasına sıkışıp kalmıştık. O, gerçekleri söylediğini düşünmüyordu... İnanmasını sağlayacak derecede değildi. Ancak fırlayıp gitmedi ya da birinin ona yaptığı hastalıklı bir şaka olduğu konusunda ısrar etmedi.

Fark ettim ki onu ikna edemeyecektim. Böyle olmazdı. Burada olmazdı.

“Dinle,” dedim, “ya yarın da burada aynı saatte buluşursak? Aynı bedende olmayacağım ama aynı kişi olacağım. Bu anlamı kolaylaştırır mı?”

Şüpheliydi. “Sanki birini buraya gönderemez misin?”

“Evet ama bunu neden yapayım ki? Bu şaka değil. Espri değil. Benim hayatım.”

“Sen delisin.”

“Sadece ağzınla söylüyorsun. Deli olmadığımı biliyorsun. O kadarını hissedebilirsin.”

Şimdi gözlerimin içine bakma sırası ondaydı. Yargılama sırası. Bir bağlantı kurabilecek mi diye bakma sırası.

“Adın ne?” diye sordu.

“Bugün Megan Powell'im.”

"Hayır. Gerçek adını diyorum."

Nefesim kesildi. Bunu daha önce kimse sormamıştı. Ben de asla söylememiştim.

"A," dedim.

"Sadece A mı?"

"Sadece A. Küçük bir çocukken bulmuştum. Bedenden bedene, hayattan hayata geçip dursam da dağılmadan kalmanın bir yoluydu. Saf bir şeye ihtiyacım vardı. Ben de A harfini seçtim."

"Benim adım hakkında ne düşünüyorsun?"

"Sana geçen gece söyledim. Bence güzel, bir zamanlar telaffuz etmenin zor olduğunu düşünüsen de."

Sandalyesinden kalktı. Ben de kalktum.

Durdu. Aklından birçok düşünce geçtiğini biliyordum ama ne oldukları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Birine âşık olmak, onun nasıl hissettiğini daha iyi anlayacağınız anlamına gelmiyor. Sadece nasıl hissettiğinizi bildiğiniz anlamına geliyor.

"Rhiannon," dedim.

Beni durdurmak için elini kaldırdı.

Bana, "Daha fazla konuşmayalım," dedi. "Şimdi olmaz. Yarın. Sana yarım veriyorum. Çünkü bilmenin bir yolu da bu, değil mi? Olduğunu söylediğin şey gerçekten oluyorsa... Yani, bunun için bir günden daha fazlasına ihtiyacım var."

Ona, "Teşekkür ederim," dedim.

"Ben buraya gelmeden önce bana teşekkür etme," dedi. "Tüm bunlar gerçekten kafa karıştırıcı."

"Biliyorum."

Ceketini giyip kapıya yöneldi. Son bir kez daha bana döndü.

"İşin ilginç yanı," dedi, "o gün yanımdakinin Justin olduğunu gerçekten hissetmemiştim. Tam olarak değil. Ve o günden beri sanki

her gün

oraya hiç gitmemiş gibi davranıyor. Hiç hatırlamıyor. Milyonlarca muhtemel açıklaması olabilir ama durum ortada."

"Durum ortada," diyerek ona katıldım.

Başını sağa sola salladı.

"Yarın," dedim.

"Yarın," dedi. Kulağa, verilmiş bir sözden daha azı ve bir şanstın daha fazlası gibi geldi.

6003. Gün

Ertesi sabah uyandığımda yalnız değildim.

Odayı iki erkekle paylaşıyordum... Ağabeyim Paul ve kardeşim Tom'la. Paul benden bir yaş büyüktü. Tom ise ikizimdi. Adım James'ti.

James iri yarıydı... Amerikan futbolu oyuncusuydu. Tom da aşağı yukarı aynı irilikteydi. Paul daha da büyüktü.

Oda temizdi ama hangi kasabada olduğumu bilmeden bile iyi bir bölgesinde olmadığımızı anlamıştım. Bu, küçük bir evde yaşayan büyük bir aileydi. Burada bilgisayar olmayacaktı, James'in arabası da olmayacaktı.

Paul'ün görevi; kendine verdiği ya da ona verilmiş görevi bizi yataklarımızdan kaldırmaktı. Babamız, henüz gece vardiyasından dönmemişti ve annemiz ise şimdiden işe gidiyordu. İki kız kardeşimizin banyodaki işi bitmek üzereydi. Sırada biz vardık.

Erişime geçip Nathan'inkine komşu kasabada olduğumu, Rhiannon'a ise bir saatlik mesafede olduğumu öğrendim.

Zor bir gün olacaktı.

her gün

...

Okula kadarki otobüs yolculuğu kırk beş dakika sürdü. Vardığımızda bedava kahvaltı için kafeteryaya yöneldik. James'in iştahı karşısında şaşkına döndüm... Krep üstüne krep yığıyordum ve hâlâ açtım. Tom da onunla her lokmada yarışıyordu.

Neyse ki ilk saat etüt dersi vardı. Ne yazık ki James'in hâlâ yapması gereken bir ödevi de vardı. Elimden geldiğince hızlı yaptım ve sonunda on dakikalığına bilgisayar başına geçtim.

Rhiannon'dan bir mesaj vardı, gece saat birde yazılmıştı.

A,

Sana inanmak istiyorum ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Rhiannon

Cevap yazdım:

Rhiannon,

Nasıl inanacağını bilmen gerekmiyor. Sadece kafana koy ve olup bitsin.

Şu anda Laurel'dayım, bir saatlik mesafede. James adında bir futbol oyuncusunun bedenindeyim. Kulağa ne kadar garip geldiğini biliyorum. Ama sana söylediğim her şey gibi bu da gerçek.

Sevgiler,

A

Diğer e-posta adresimi de kontrol edecek kadar vaktim vardı. Nathandan bir e-posta daha gelmişti.

Sorularımı sonsuza dek geçiştiremezsin. Kim olduğunu bilmek istiyorum. Bunu neden yaptığını bilmek istiyorum.

Anlat bana.

Onu yine cevapsız bıraktım. Ona bir açıklama borçlu olup olmadığımı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Muhtemelen ona bir şey borçluydum. Ancak bunun bir açıklama olduğundan emin değildim.

Öğle yemeğine kadar dayandım. Hemen kütüphaneye gidip bilgisayarın başına geçmek istiyordum. Ancak James'in karnı açtı ve Tom yanındaydı ve şimdi öğle yemeği yemezse akşam yemeği saati gelene dek hiçbir şey yiyemeyeceğinden korkuyordum. Cüzdanını kontrol ettiğimde bozuk paralar dâhil sadece üç dolara yakın parası olduğunu görmüştüm.

Bedava öğle yemeğini alıp hızla yedim. Sonrasında kütüphaneye gittim, gerçi "Kütüphaneler kızlar içindir," diyen Tom laf sokup durmuştu. Gerçek bir kardeş olarak, "Eh, bu neden kendine kız bulamadığını açıklıyor," diye karşılık vermiştim. Güreş müsabakası başlamıştı. Tüm bunlar, yapmam gereken şeyden vakit çalıyordu.

Kütüphaneye gittiğimde tüm bilgisayarlar kapılmıştı. Yaklaşık iki dakika boyunca birinci sınıftaki birinin tepesinde dikilmem gerekti ki korkup bana yerini versin. Hızlıca otobüs seferlerini gözden geçirip Rhiannon'un kasabasına varmak için üç farklı otobüse binmem gerektiğini öğrendim. Bunu yapmaya hazırdım ama e-postamı kontrol ettiğimde iki dakika önce Rhiannon'dan bir mesaj geldiğini gördüm.

A.

Araban var mı? Yoksa ben sana gelebilirim. Laurel'da bir Starbucks var. Duyduğuma göre Starbucks'larda hiç kötü bir şey olmazmış. Orada buluşmak istiyorsan haber ver.

Rhiannon

Cevap yazdım:

Rhiannon,

Buraya gelebilirsin sevinirim. Teşekkür ederim.

A

İki dakika sonra ondan yeni bir e-posta geldi:

A,

5'te orada olacağım. Bugünkü halini görmek için sabırsızlanıyorum.

(Hâlâ inanmıyorum.)

Rhiannon

Olasılıkları düşününce sinirlerim gerildi. Düşünecek vakti olmuştu ve düşününce bana yüz çevirmemişti. Bu, isteyebileceğimden de fazlasıydı. Fıkrını değiştirme ihtimalini göz önünde bulundurarak fazla minnettar kalmamaya çalıştım.

Okul gününün kalan kısmı sıradandı... Yedinci dersteki bir an hariç. Biyoloji öğretmeni Bayan French, ev ödevini yapmayan bir çocuğun üstüne gidiyordu. Laboratuvar ödeviymiş ve çocuk hiçbir şey teslim etmemiş.

Tembel çocuk, "Bana neler oldu bilmiyorum," dedi. "Şeytan, bedenimi ele geçirmiş olmalı!"

Sınıftaki herkes güldü, hatta Bayan French bile kafasını salladı.

Bir diğer çocuk, "Evet, şeytan benim de bedenimi ele geçirmişti," dedi. "Yedi tane bira içtikten sonra!"

Bayan French araya girerek, "Pekâlâ, çocuklar," dedi. "Bu kadarı yeter."

Önemli olan, söyleme şekilleriydi... Nathan'ın hikâyesinin artık dilden dile dolaştığını biliyordum.

Tom'la antrenmana giderken, "Hey," dedim, "şeytanın, bedenini ele geçirdiğini söyleyen Monroeville'deki çocuğu duydun mu?"

"Dostum," diye karşılık verdi, "biz de dün tam ondan bahsediyorduk. Tüm haberlerde vardı."

"Evet, yani, bugün bir şey duydun mu diyorum."

"Başka ne diyecekler ki? Çocuk çılgın bir yalan uydurmuş, şimdi de deli dindarlar onu reklam aracı yapmaya çalışıyorlar. Neredeyse onun için üzüleceğim."

İşte bu, diye düşündüm, hiç iyi olmadı.

Koçumuz, eşinin doğum öncesi verilen gebelik dersine gitmek zorundaydı ki bu konuda kafamızı detaylıca utuluyordu ama antrenmanı da erken bitirmek zorunda kaldı. Tom'a bir koşu Starbucks'a gideceğimi söyledim ve bana tepeden turnağa, geri dönüşü olmayacak

şekilde kızlaştığını belirten bir bakış gönderdi. Zaten iğreneceğini umduğum için iğrendiğinde rahatlardım.

Vardığımda orada değildi, ben de bir ufak boy sütsüz filtre kahve aldım –paramın yeteceği neredeyse tek şey buydu– ve oturup onu bekledim. Etraf kalabalık olduğundan, masamdaki diğer sandalye boş kalsın diye asabi görünmem gerekiyordu.

Sonunda saat beşi yirmi geçerken ortaya çıktı. Kalabalığı incelediği sırada el salladım. Ona Amerikan futbolu oynadığımı söylediğim halde biraz ürkütlü. Yine de yanıma geldi.

Otururken, “Pekâlâ,” dedi. “Bir kelime bile etmeden önce telefonunu görmek istiyorum.” Şaşkın görünüyor olmalıydım çünkü ekledi: “Geçen hafta yaptığın her bir aramayı ve sana gelen her bir çağrıyı görmek istiyorum. Büyük bir şaka değilse, saklayacak bir şeyin de olmaz.”

James’in telefonunu uzattım, nasıl kullanılacağını benden daha iyi biliyordu.

Birkaç dakikalık incelemenden sonra tatmin olmuş gibi göründü. Telefonu geri verirken, “Şimdi seni teste sokacağım,” dedi. “Öncelikle, Justin beni kumsala götürdüğünde üstümde ne vardı?”

Gözümün önüne getirmeye çalıştım. Detayları hatırlamayı çalıştım. Ancak çoktan uçup gitmişti. Onu hatırlıyordum, ne giydiğini değil.

“Bilmiyorum,” dedim. “Sen Justin’in ne giydiğini hatırlıyor musun?”

Bir an düşündü. “İyi bir noktaya parmak bastın. Öpüşüp koklaştık mı?”

Başımı sağa sola salladım. “Oynaşma battaniyesini kullandık ama oynasamadık. Öpüştük. Ve bu yeterliydi.”

“Peki, ben arabadan inerken sana ne söyledim?”

“Günü güzelce sonlandırdık.”

“Doğru. Hemen söyle, Steve’in kız arkadaşının adı ne?”

“Stephanie.”

“Peki, parti saat kaçta bitti?”

“On biri çeyrek geçe.”

“Peki, tüm derslerime soktuğum o kızın bedenindeyken bana uzattığın notta ne yazıyordu?”

“Buradaki dersler de şimdiki okulumun dersleri kadar sıkıcı gibi bir şeyler.”

“Peki, o gün sırt çantandaki rozetlerde ne resmi vardı?”

“Anime kediler.”

“Eh, ya mükemmel bir yalancısın ya da her gün beden değiştiriyorsun. Hangisinin doğru olduğuyla ilgili hiçbir fikrim yok.”

“İkincisi doğru.”

Kadının tekinin Rhiannon’un omzunun üstünden şaşkınlıkla bize baktığını gördüm. Dediklerimizi duymuş muydu?

“Haydi, dışarı çıkalım,” diye fısıldadım. “Davetsiz bir izleyicimiz var sanırım.”

Rhiannon şüpheleniyor gibiydi. “Belki yine çıtı pıtı bir ponpon kız olsaydın olurdu. Ama... bunu tam olarak fark ettiğinden emin değilim ya, bugün dev gibi, korkunç bir adamsın. Annemin sesi kulaklarımda çınlıyor: ‘Kuytu köşelere gitmek yok.’”

Camdan dışarıyı, yoldaki bir bankı işaret ettim. “Tamamıyla halka açık bir alanda, sadece kulak misafiri yok.”

“İyi.”

Dışarı çıkarken bizi dinleyen kadın hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. Etrafımızda oturan insanların açık dizüstü bilgisayar ve defterlerle oturduklarını görünce hiçbirinin not almadığını umdum.

Banka vardığımızda Rhiannon önce benim oturmamı sağladı, böylece birbirimize olan mesafemizi ölçecekti ki bu önemli bir şeydi.

“Ee, doğduğun günden beri böyle misin?”

“Evet. Farklı olduğumu hatırlamıyorum.”

“Yani, nasıl oldu? Aklın karışmadı mı hiç?”

“Sanırım alıştım. İlk başlarda diğer insanların da böyle yaşadığını düşündüğümünden eminim. Demek istediğim, bebekken sana kimin baktığını pek önemsemezsin, birileri sana baksın yeter. Ve küçük bir çocukken de bir tür oyun olduğunu düşünmüş ve zihnimin erişmeyi... bilirsin işte, bedeninin hafızasına bakmayı doğal olarak öğrendiğini sanmıştım. Böylece hep adımı ve nerede olduğumu biliyordum. Altı ya da yedi yaşına varana dek farklı olduğumu anlamadım ve dokuz ya da on yaşına gelene dek gerçekten bu durumun sonlanmasını istemedim.”

“Hiç istedin mi ki?”

“Tabii ki. Evin olmadığı halde ev özlemi çektiğini düşün. Yaşadığım şey bu. Arkadaşlarım, bir annem, bir babam, bir köpeğim olsun istedim... Ama onlara bir günden fazla tutunamadım. Canilikti. Çığlık atıp ağladığım, ebeveynlerime beni yatağa götürmesinler diye yalvardığım geceleri hatırlıyorum. Asla neden korktuğumu anlayamadılar. Yatağın altındaki canavar yüzünden olduğunu ya da daha fazla uyku öncesi öyküsü dinlemek için yaptığımı sandılar. Asla gerçekten açıklayamıyordum, onlara mantıklı gelecek şekilde olmuyordu. Onlara hoşça kal demek istemediğimi söylüyordum ve onlar da hoşça kal demediğimiz yönünde beni ikna ediyorlardı. Sadece iyi geceler diyorduk. Onlara aynı şey olduğunu söylüyordum ama saçmaladığımı düşünüyorlardı.

“Sonunda bununla barıştım. Mecburdum. Hayatımın böyle olduğunu ve elimden hiçbir şey gelmeyeceğini fark ettim. Gelgitle savaşamazdım, ben de suyla akıp gitmeye karar verdim.”

“Bu hikâyeyi kaç kere anlattın?”

“Hiç. Yemin ederim. Sen ilksin.”

Bu ona kendini özel hissettirmeliydi; ona kendini özel hissettirmek için söylenmişti ama bunun yerine endişelendirmiş gibiydi.

“Sonuçta bir anne ve babanın olması gerekir, değil mi? Yani, hepimizin var.”

Omuz silktim. “Hiçbir fikrim yok. Ben de öyle düşünürdüm. Ama sorabileceğim biri yok. Hiç benim gibi biriyle tanışmadım. Tabii bilebileceğimi de sanmıyorum.”

Yüz ifadesinden, ona anlattıklarımın üzücü bir hikâye... çok üzücü bir hikâye olduğunu düşündüğü belliydi. Ona nasıl tamamının üzücü olmadığını düşündüreceğimi bilmiyordum.

“Bazı şeyler gördüm,” dedim. Sonra durdum. Sonrasında neler söyleyebileceğimi bilmiyordum.

Bana, “Devam et,” dedi.

“Sadece... Berbat bir yaşam biçimi gibi geldiğini biliyorum ama birçok şey gördüm. Hayatın nasıl olduğunu, tek bir bedendeyken anlamak öyle zor ki. Olduğun kişiye sıkışıp kalıyorsun. Ama kimliğin her gün değiştiğinde... evrensel olana daha çok temas edebiliyorsun. En sıradan detaylarda bile. Kirazın her insana ne kadar farklı geldiğini görüyorsun. Mavi farklı görünüyor. Erkeklerin sevdiklerini itiraf etmeden yaptıkları tüm o garip ritüelleri görüyorsun. Günün sonunda bir ebeveyn gelip sana hikâye okuduğunda iyi bir ebeveyn olduğunun işaretini alıyorsun çünkü buna vakti olmayan birçok ana baba görüyorsun. Tek bir günün ne kadar kıymetli olduğunu biliyorsun çünkü hepsi birbirinden farklı. Çoğu insana pazartesi ile salı arasındaki farkı sorsan, sana o akşamlarda ne yediklerini söyleyebilirler. Ben söylemem. Dünyayı çok fazla açıdan görerek boyutunu daha iyi kavrayabiliyorum.”

Rhiannon, “Ama hiçbir şeyin zaman içinde aldığı hali görmüyorsun, değil mi?” diye sordu. “Dediklerini haksız çıkartmak için söylemiyorum. Sanırım anlayabiliyorum. Ama hiçbir zaman on sene boyunca her gün görüştüğün bir arkadaşın olmuyor. Asla evcil bir hayvanının yaşlandığını görmüyorsun. Asla zamanla bir ebeveyninin

sevgisinin rezalete dönüştüğünü görmüyorsun. Ve asla bir günden fazla süren bir ilişkin olmuyor, bırak bir seneyi.”

Bu konunun yine açılacağını bilmeliydim.

Ona, “Ama birçok şey gördüm,” dedim. “Gözlem yaptım. Nasıl olduğunu biliyorum.”

“Dışarıdan bakarak mı? Dışarıdan bakarak bilebileceğini sanmıyorum.”

“Bir ilişkideki bazı şeylerin ne kadar tahmin edilebilir olduğunu görmezden geliyorsun.”

“Onu seviyorum,” dedi. “Bunu anlamadığını biliyorum ama seviyorum.”

“Sevmemelisin. Onun içini de gördüm. Biliyorum.”

“Bir günlüğüne. Onu bir günlüğüne gördün.”

“Ve bir günlüğüne sen de onun nasıl biri olabileceğini gördün. O benken, ona daha çok âşık oldun.”

Tekrar eline uzandım ama bu sefer, “Hayır. Yapma,” dedi.

Donup kaldım.

“Erkek arkadaşım var,” dedi. “Ondan hoşlanmadığını biliyorum ve eminim benim de ondan hoşlanmadığım anlar oluyordur. Ama işin aslı bu. İtiraf etmem gerekir ki bana gerçekten beş farklı be-dende tanıştığım aynı kişi olduğunu düşündürdün. Bunun anlamı da muhtemelen senin kadar deli olmamdır. Beni sevdiğini söylediğini biliyorum ama beni gerçekten tanımıyorsun. Beni bir haftadır tanıyorsun. Ve benim bundan biraz daha fazlasına ihtiyacım var.”

“Ama o gün hissetmedin mi? Kumsalda? Her şey yerli yerinde görünmedi mi?”

İşte yine oradaydı... Okyanusun çekimi, evrenin şarkısı. Daha iyi bir yalancı bunu inkâr ederdi. Ancak bazılarımız hayatlarımızı yalancı olarak yaşamak istemeyiz. Dudağını ısırp başıyla onayladı.

“Evet. Ama bunu kime karşı hissettiğimi bilmiyorum. Sen olduğuna inansam bile Justin’le olan geçmişimin işe karıştığını anlamam gerek. Yabancı birinin yanında öyle hissetmezdim. O kadar mükemmel olmazdı.”

“Nasıl bilebiliyorsun?”

“İşte, demek istediğim de bu. Bilmiyorum.”

Telefonuna baktı ve gerçekten gitmesi gerekse de gerekmesi de gideceğinin sinyalini verdiğini anladım.

“Akşam yemeğine yetişmem gerek,” dedi.

“Buraya kadar geldiğin için teşekkürler,” dedim.

Garipti. Çok garip.

“Seni tekrar göreceğim miyim?” diye sordum.

Başıyla onayladı.

Ona, “Sana kanıtlayacağım,” dedim. “Gerçekten ne anlama geldiğini göstereceğim.”

“Neyin?”

“Aşkın.”

Bundan korktu mu? Utandı mı? Umutlu muydu?

Bilmiyordum. Anlayabilecek kadar yakın değildim.

Eve döndüğümde Tom başımı az ağrıtmadı... Hem Starbucks’a gittiğim için, hem de sonrasında üç kilometreden fazla yolu yürüyerek eve dönmek zorunda kaldığım ve yemeği kaçırdığım içindi ki babamız beni bu konuda iyice haşladı.

Tom, “Kız kimse, umarım buna değecek biridir,” diye laf soktu.

Ona boş boş baktım.

“Dostum, sakın bana sadece kahve ya da çaldıkları folk şarkıları için gittiğini söylemeye kalkma. Seni iyi tanırım.”

Sessiz kaldım.

Bulaşıkları yıkama görevi bana verildi. Yıkarken radyoyu açtım ve yerel haberler başladığında Nathan Daldry de peşi sıra geldi.

Röportajı yapan kişi, "Nathan, bize geçen cumartesi yaşadıklarınızı anlatır mısınız?" dedi.

"Bedenim ele geçirildi. Başka türlü anlatılamaz. Kendi vücudumun kontrolü bende değildi. Yaşadığım için kendimi şanslı hissediyorum. Ve bedeni böyle, bir günlüğüne ele geçirilen diğer insanların benimle temasa geçmelerini istiyorum. Çünkü sana karşı dürüst olacağım Chuck, birçok kişi delirdiğimi düşünüyor. Okuldaki çocuklar sürekli benimle dalga geçiyorlar. Ama ben ne olduğunu biliyorum. Ve yalnız olmadığımı biliyorum."

Yalnız olmadığımı biliyorum.

Kafama takılan cümle buydu. Keşke ben de aynı derecede emin olabilseydim.

Keşke ben de yalnız olmasaydım.

6004. Gün

Ertesi sabah aynı odada uyandım.

Aynı bedende.

İnanamıyordum. Anlamıyordum. Bunca seneden sonra.

Duvara baktım. Ellerime.  ar aflara.

Sonra yanıma bakıp James'in, yatağında uyuduğunu gördüm.

James.

Ve fark ettim: Aynı bedende değıldim. Odanın aynı tarafında değıldim.

Bu sabah ikiz kardeşı Tom'dum.

Daha önce bu şans elime hiç ge memiŗti. James'in, bir gün sonra eski bedeninde uykudan uyanmasını izledim. O uyanıŗın Őaŗkınlıđını, o bilinçsizliğin izini aradım. Ancak sadece, bir Amerikan futbolcu-

sunun bilindik şekilde gerinerek güne başladığını gördüm. Kendini garip hissediyorsa bile, farklı hissediyorsa bile bunu yansıtmıyordu.

"Dostum, neye bakıyorsun öyle?"

Bunu James değil, ağabeyimiz Paul söylemişti.

"Sadece yataktan kalkıyorum işte," diye mırıldandım.

Fakat gözlerimi James'ten ayırmadım. Okula varana dek. Kahvaltıdayken. Biraz kendinde değil gibi görünüyordu ama kötü bir gece uykusuyla açıklanamayacak bir şey de değildi.

Ona, "Nasıl gidiyor?" diye sordum.

Homurdandı. "İyi. Önemseydiğin için sağ ol."

Aptalı oynamaya karar verdim. Aptal olmamı bekliyordu, bu nedenle zor olmamalıydı.

"Dün antrenmandan sonra ne yaptın?" diye sordum.

"Starbucks'a gittim."

"Kiminle?"

Soruyu falsetto teneğiyle şakıyarak sormuşum gibi bana baktı.

"Sadece canım kahve çekti, tamam mı? *Kimseyle* birlikte değildim."

Onu şöyle bir inceleyip Rhiannon'la sohbetini gizlemeye mi çalışıyor diye baktım. Yalan söylemeye kalksa belli edeceğini düşündüm.

Onunla görüşüğünü gerçekten hatırlamıyordu. Onunla konuştuğunu. Onunla birlikte olduğunu.

Ona, "O halde neden o kadar uzun sürdü?" diye sordum.

"Ne yani, dakika mı tutuyordun? *Duygulandım.*"

"Ee, öğle yemeğinde kime e-posta gönderiyordun?"

"Sadece e-postalarımı kontrol ediyordum."

"Kendi e-postalarını mı?"

"Başka kimin e-postalarını kontrol edebilirim? Cidden garip sorular soruyorsun, dostum. Öyle değil mi Paul?"

Paul birkaç parça pastırma yedi. "Yemin ederim, siz ikiniz ne zaman konuşsanız hemen kulaklarımı tıkıyorum. Ne konuştuğunuz hakkında hiçbir fikrim yok."

Çelişkilerle dolu bir düşünceydi ama James'in vücudunda olup düne ait anılarını tam olarak görebilmeyi diliyordum. Oturduğum yerden bakınca nerede olduğunu hatırlıyor gibi görünüyordu ama zihninde bir şekilde olayların alternatifini, hayatına daha uygun düşecek bir halini barındırıyordu. Bu işi, bu uyarlamayı zihni mi gerçekleştirmişti? Yoksa benim zihnim mi bedeninden çıkıp gitmeden önce ardında bu hikâyeyi bırakmıştı?

James, bedeni şeytan tarafından ele geçirilmiş gibi hissetmiyordu. Dünün, diğer günlerden biri olduğunu düşünüyordu.

Sabah yine birkaç dakikalığına e-posta erişimine sahip olmaya çalışarak geçti.

Ona telefon numaramı vermeliydim, diye düşündüm.

Sonra kendime engel oldum. Koridorun ortasında şoke olmuş vaziyette kalakaldım. O kadar olağan, sıradan bir gözlem ki... Ancak beni durduran da buydu. Hayatımı göz önünde bulundurunca mantıksızdı. Ona telefon numaramı vermemin imkânı yoktu. Bunu biliyordum. Yine de bu sıradan düşünce araya sızıp bir anlığına beni kandırarak sıradan olduğumu hissettirmişti.

Bunun ne anlama geldiğini bilemiyordum ama tehlikeli olduğunu seziyordum.

Öğle yemeğinde James'e kütüphaneye gideceğimi söyledim. "Dostum," dedi, "kütüphaneler kızlar içindir."

Rhiannon'dan yeni bir mesaj gelmemiştir, ben de ona yazdım.

Rhiannon,

Bugün beni tanıyabilirdin. James'in ikiz kardeşi olarak uyan-
dım. Anlamama yardımcı olabilir diye düşündüm ama şu
ana kadar şansım yaver gitmedi.

Seni tekrar görmek istiyorum.

A

Nathan'dan da bir şey gelmemiştir. Söyledikleri hakkında birkaç
haber daha çıkabilir diye adını bir arama motoruna yazmaya karar
verdim.

İki binden fazla sonuç buldum. Hepsi de son üç güne aitti.

Haber yayılıyordu. Çoğunlukla Evanjelizm kilisesine bağlı Hris-
tiyanların sitelerindeydi ki Nathan'ın şeytanla ilgili iddialarını olduğu
gibi yutmuşlardı. Onlar için o, dünyanın cehenneme döndüğünün
bir diğer örneği.

Hatırlayabildiğim kadarıyla, *Yalancı Çoban* hikâyesinin hiçbir
çeşidinde çocuğun, özellikle de kurt sonunda ortaya çıktıktan sonraki
duygusal hali üzerinde pek durulmuyordu. Dediklerine gerçekten
inaniyorsa Nathan'ın ne düşündüğünü bilmek istiyordum. Makale-
lerin ya da blogların hiçbirinin bir faydası olmuyordu... Hepsinde
aynı şeyleri söylüyor ve insanlar da ona ya ucube ya da kâhin yaftası
yapıştırıyorlardı. Kimse onu karşısına alıp on altı yaşındaki bir çocuğa
davranılacağı gibi davranmıyordu. Sansasyonel olanı sormak için
gerçek soruları gözden kaçırıyorlardı.

Son e-postasını açtım.

Sorularımı sonsuza dek geçiştiremezsin. Kim olduğunu bilmek istiyorum. Bunu neden yaptığını bilmek istiyorum.

Anlat bana.

Fakat yarattığı hikâyenin en azından bir kısmını kabullenmeden nasıl cevap verebilirdim ki? Haklı olduğunu hissediyordum... Bir bakıma, sorularını sonsuza dek geçiştiremezdim. İçimde kalacaklardı. Ne zaman uyansam peşimden geleceklerdi. Ancak ona bir cevap sunmak, ona vermemem gerektiğini bildiğim onayı vermek demekti. Böylece yoluna devam edebilecekti.

Onun adına isteyebileceğim en iyi şey, gerçekten delirdiğini hissetmeye başlaması olurdu. Bu da bir insan için dılenecek berbat bir şeydi. Özellikle de kişi deli değilken.

Ne yapmam gerektiğini Rhiannon'a sormak istiyordum. Fakat ne diyeceğini tahmin edebiliyordum. Ya da ona en iyi özelliklerimi bahşederek varsayıyordum. Çünkü cevabı biliyordum: Koruduğun benliğinle yaşıyamayacaksan, kendini korumaya değmez.

Bu durumun sorumlusu bendim. Yani Nathan, benim sorumluluğuma giriyordu.

Ne kadar nefret etsem de bunu biliyordum.

Hemen cevap yazmayacaktım. Biraz düşünmem gerekiyordu. Ona hiçbir şeyi onaylamadan yardım etmem gerekiyordu.

Sonunda son derste sanırım aklıma bir yol geldi.

Kim olduğunu biliyorum. Hikâyenin haberlerde gördüm. Benimle hiçbir ilgisi yok... Hata yapmış olmalısın.

Yine de bana tüm olasılıklar hesaba katılmıyormuşsun gibi geliyor. Başına gelenin seni çok strese soktuğundan eminim. Ama bunun çözümü suçu şeytana atmak değil.

Antrenmandan önce hızlıca gönderdim.

Ayrıca Rhiannon'dan e-posta gelmiş mi diye de baktım.

Hiçbir şey yoktu.

Günün geri kalanı olaysız geçti. Ben de kendimi bir kez daha, günlerimin olaylı geçeceğini düşünmeye tam olarak ne zaman başladım, diye merak ederken buldum. Şu ana değin olaysız günler için yaşamıştım ve yaşayıp gitme sanatı beni az da olsa tatmin ediyordu. Şimdi saatler sıkıcı, eskisinden daha boş geliyor diye keyfim kaçıyor. Bir şeyleri sırf yapmış olmak için yaptığınızda yaptığınız şeyi inceleyecek bol vaktiniz oluyor. Eskiden bu ilgimi çekerdi. Şimdiyse üstünde anlamsızlığın lekesini taşıyordu.

Antrenman yaptım. Arabayla eve götürüldüm. Biraz ev ödevi yaptım. Biraz akşam yemeği yedim. Ailemle birlikte televizyon izledim.

Uğruna yaşanan bir şey olduğunda düşülen tuzak budur işte: Diğer her şey ruhsuz gelir.

İlk önce James ve ben yattık. Paul, mutfakta annemizle hafta sonundaki çalışma düzeniyle ilgili konuşuyordu. James'le yatak kıyafetlerimize bürünürken, banyoya gidip gelirken hiç konuşmadık.

Ben yatağa girdim ve o da ışığı söndürdü. Sonra onun da yattığını duymayı bekledim ama bunun yerine odanın ortasında dikiliyordu.

"Tom?"

"Evet?"

"Bana neden dün ne yaptığımı sordun?"

Oturdum. "Bilmem. Bana biraz... keyifsizmişsin gibi geldi."

"Biraz garip buldum da... Yani, sormam."

Yatağına gitti. Yatağına inen ağırlığını duydum.

Yüzeye bir şey, herhangi bir şey çıkar diye umarak, "Yani, senin tuhafına giden bir şey olmadı mı hiç?" diye sordum.

"Aklıma hiçbir şey gelmiyor. Snyder'ın, bebeğinin annesi nefes almayı öğretilsin diye yardımı koşturmak için antrenmanı bitirmesinin çok komik olduğunu düşündüm. Ama bence günün olayı buydu. Sadece... Bugün de keyifsiz görünüyor muyum?"

Gerçek şu ki kahvaltıda bu yana o kadar da çok dikkat etmemiştim.

"Niye sordun?"

"Sebebi yok. Kendimi iyi hissediyorum. Sadece, bilirsin işte, ortada hiçbir sorun yokken sorun varmış gibi görünmesini istemiyorum."

Ona, "İyi görünüyorsun," diye teminat verdim.

"İyi," diyerek yatağına yerleşti.

Daha fazla konuşmak istiyordum ama hangi kelimelerin kullanılması gerektiğini bilmiyordum. Bu hassas gece vakti sohbetlerine, odada ışık yokken kelimelerin havada aldığı farklı şekle karşı bir hassasiyetim vardı. Misafirlikte yatıya kaldığım, hatta odayı içtenlikle sevdiğim bir kardeşimle ya da arkadaşımınla paylaştığım talihli geceleri düşündüm. Kendime sakladığım birçok şey olsa da o sohbetler, beni her şeyi söyleyebileceğime inandırırıldı. Sonunda gece devreye girerdi ama düşüp kalmak yerine uykuya daldığımı hissettirirdi hep.

James'e, "İyi geceler," dedim. Ancak gerçekten hissettiğim şey vedaydı. Burayı, bu aileyi bırakıyordum. Sadece iki gün olmuştu ama alıştığımın iki katı uzunluktaydı. Her sabah aynı yerde uyanmanın nasıl bir şey olacağına dair sadece ufak... ufakık bir ipucuydu.

Elimden gitmesine izin vermek zorundaydım.

6005. Gün

Bazı insanlar, zihinsel hastalığın ruh haliyle, kişilikle ilgili olduğunu düşünürler. Depresyonun sadece bir tür hüzün olduğunu, Obsesif Kompulsif Bozukluğun bir tür titizlik olduğunu zannederler. Bedenin değil, ruhun hasta olduğunu düşünürler. Bu konuda seçme şansınız olduğuna inanırlar.

Ben bunun ne kadar yanlış olduğunu biliyorum.

Çocukken anlamazdım. Yeni bir bedende uyanır ve neden her şeyin sesi kısılmış, rengi solmuş gibi geldiğini kavrayamazdım. Ya da tam tersini... Fişek gibi, amaçsız, istasyondan istasyona atlayan, sesi ardına kadar açık bir radyo gibi olurdum. Bedenin duygularına erişemediğim için hissettiklerimin bana ait olduğunu varsayardım. Ancak sonunda bu dürtülerin tıpkı göz rengi ya da ses gibi bedenin bir parçası olduğunu fark ettim. Evet, hisler kendi başlarına elle tutulabilir değildir, şekilsizdir ama bu hisleri açığa çıkaran sebepler bir kimyaya, biyolojiye dayanır.

Fethetmesi zor bir döngü bu. Beden size karşı çalışıyor. Bu nedenle hepten umutsuzluğa kapılıyorsunuz. Bu da sadece dengesizliği artırıyor. Bunlarla yaşamak, sıradışı bir güç gerektiriyor. Fakat ben bu gücü defalarca gördüm. Zorla tutunan birinin hayatının ortasına düşüğümde o gücü yansıtmam ve bazen de ötesine geçmem gerekiyor çünkü ben daha az hazırlıklı oluyorum.

Artık işaretleri biliyorum. Ne zaman ilaç kutuları aranacak, ne zaman kontrol bedene teslim edilecek, biliyorum. Kendime sürekli hatırlatmam gerekiyor. . . *Bu, ben değilim.* Bu kimya. Bu biyoloji. Bu benim kimliğim değil. Bu hiç kimsenin kimliği değil.

Kelsea Cook'un zihni karanlık bir yerdi. Gözlerimi bile açmadan bunu anlamıştım. Zihni sakın değildi, kelimeler, düşünceler ve dürtüler sürekli birbiriyle çarpışıyordu. Kendi düşüncelerim, bu gürültünün içinde tutunmaya çabalıyordu. Beden terleyerek karşılık veriyordu. Sakin olmaya çalıştım ama beden buna karşı çıkıyor, beni kargaşada boğmaya çalışıyordu.

Genellikle sabahın ilk anında bu kadar kötü olmaz. Şimdi bu kadar kötüyse, her daim epey kötü olmalıydı.

Kargaşanın altında acıya karşı duyulan bir özlem yatıyordu. Gözlerimi açınca yaraları gördüm. Sadece bedende değildi; gerçi bedende yaralar vardı. . . ama tenin üstünde ince çizgilerden oluşan yarıklar, kendi ölümüne ulaşmak için yaratılan bir ağ. Odada da yaralar vardı, duvarlarda, zemin boyunca. Burada yaşayan kişi artık hiçbir şeyi umursamıyordu. Yarısı yırtılmış posterler duvarlardan sarkıyordu. Ayna çatlamıştı. Kıyafetler sağa sola terk edilmişti. Perdeler kapalıydı. Kitaplar kitaplıkta ihmal edilmiş dişler gibi çarpık çurpuk duruyordu. Bir noktada bir tükenmez kalem kırıp mürekkebinin sağa

sola saçmış olmalıydı çünkü yakından bakınca tüm duvarlarda ve tavanda ufak, kurumuş mürekkep damlaları göze çarpıyordu.

Geçmişine eriştiğimde bugüne kadar hiç dikkat çekmeden, hiç teşhis konmadan yaşadığını fark edip şoke oldum. Kendi haline bırakılmıştı ve bu hali hiç de iyi değildi.

Saat sabahın beşiydi. Hiçbir alarm çalmadan uyanmıştım. Uyanmıştım çünkü düşünceler bangır bangırdı ve hiçbirinin niyeti iyi değildi.

Uykuya dönmek için çırpındım ama beden bana izin vermiyordu.

İki saat sonra yataktan kalktım.

Depresyon hem kara bir buluta hem de siyah bir köpeğe benzetilir. Kelsea gibi biri için kara bulut uygun bir metafordu. Etrafını çepeçevre sarmıştı, Kelsea içine hapsolmüştü ve belirgin bir çıkış yolu yoktu. Yapması gereken şey bunu bir kutuya hapsetmek, siyah köpek formuna sokmaktı. Nereye giderse gitsin yine onu takip edecek, daima orada olacaktı. Ancak en azından ondan ayrı duracak ve arkasından takip edecekti.

Sendeleyerek banyoya girip duş almaya başladım.

Bir erkek sesi, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Dün gece duş almamış mıydın?"

Umursamadım. Suyun vücuduma çarparken yarattığı hisse ihtiyacım vardı. Güne başlamak için bu motivasyona ihtiyacım vardı.

Banyodan çıktığımda Kelsea'nin babası koridorda durup gözlerini öfkeyle bana dikti.

Kaşlarını çatarak, "Giyin," dedi. Havluya iyice sarıldım.

Kıyafetlerimi giyer giymez okul kitaplarımı topladım. Kelsea'nin sırt çantasında bir günlük vardı ama okuyacak vaktim yoktu.

E-postamı kontrol etmek için de vaktim yoktu. Diğer odada olsa da Kelsea'nin babasının beklediğini hissedebiliyordum.

Evde sadece ikisi yaşıyordu. Zihnine erişip Kelsea'nin okula arabayla gitmek için babasına yalan söylediğini öğrendim... Otobüs güzergâhının değiştirildiğini söylemişti ama aslında diğer çocuklarla birlikte okul otobüsüne tıkmak istemiyordu. Zorbalık ettiklerinden değil... Kendi kendine zorbalık etmekle o kadar meşguldü ki onların farkına varamazdı zaten. Sorun, esaret, kaçıp gidememektir.

Babasının arabası, otobüsten daha iyi değildi ama en azından uğraşması gereken tek bir kişi oluyordu. Hareket halindeyken bile babası sabırsızlanmaya devam etti. Bir şeylerin yolunda gitmediğini bilen ama yine de sanki bir şekilde sorunun ortadan kalkmasını sağlayacakmış gibi görmezden gelmekte ısrarcı olan insanlar beni hep şaşırmıştır. Kendilerini yüzleşmekten kurtarırlar ama sonunda içlerine attıkları için yine de kıvranırlar.

Yardıma ihtiyacı var, demek istiyordum. Fakat bunu söylemek bana düşmezdi, özellikle de doğru şekilde tepki vereceğinden emin olmadığım için.

Böylece Kelsea tüm yol boyunca sessiz kaldı. Babasının bu sessizliğe verdiği tepkiye bakarak sabahlarının hep nasıl geçtiğini hayal edebiliyordum.

Kelsea'nin cep telefonundan e-posta hesabına erişimi vardı ama özellikle Nathan'la yaşadığım talihsizlikten sonra bir şeylerin takip edileceğinden hâlâ endişeleniyordum.

Böylece koridorlardan geçip sınıflara girdim. Kelsea'nin günü atlatabilmesi için daha da fazla çabalamam gerekiyordu. Ne zaman izin versem, hayatın yükü sinsice araya giriyor ve onu alaşağı etmeye başlıyordu. Görünmez hissettiğimi söylemek fazlasıyla kolay olurdu.

Bunun yerine, acıtacak raddede görünür ve tamamıyla boş verilmiş hissediyordum. İnsanlar onunla konuşuyorlardı ama sanki bir evin dışındalarmış da kapalı bir pencerenin ardından konuşuyorlarmış gibi geliyordu. Arkadaşlardı ama sadece vakit harcanacak insanlardı, vakit paylaşılacak değil. İçgüdü kılığına bürünen ve sürekli olan biten her şeyin amaçsızlığını vurgulayan kötücül bir yaratık söz konusuydu.

Bana yaklaşmaya çalışan tek kişi, Kelsea'nin laboratuvar partneri Lena'ydı. Fizik dersindeydik ve görevimiz bir çark sistemi kurmaktı. Bunu daha önce de yapmıştım, yani bana zor gelmiyordu. Lena ise Kelsea'nin işe dâhil olmasına şaşırılmıştı. Abartılı davrandığımı fark ettim... Bu, Kelsea'yi heyecanlandıracak türden bir şey değildi. Ancak Lena, geri çekilmeme izin vermedi. Özür dileyip uzaklaşmaya çalıştığımda devam etmem için ısrar etti.

"Bu konuda iyisin," dedi. "Benden çok daha iyi."

Ben bir şeyleri ayarlar, eğip bükür ve sürtünme oranlarını ölçerken Lena, bana yakında yapılacak partiden bahsetti, hafta sonu için planım olup olmadığını sordu ve ebeveynleriyle birlikte Washington'a gidebileceğini söyledi. Verdiğim tepkilere karşı aşırı derecede duyarlıydı, konuşmanın genellikle bu noktaya varmadan kesildiğini tahmin ediyordum. Fakat konuşmasına, bozuk zihnimde çalkalanıp da sözcüklere dökülmeyen, ısrarla var olan şeylere sesiyle karşı çıkmasına müsaade ettim.

Sonra ders bitti ve yollarımız ayrıldı. Günün kalanında onu bir daha görmedim.

Öğle yemeği saatini kütüphanedeki bilgisayarda geçirdim. Öğle yemeğinde herhangi birinin gözlerinin beni arayacağını zannetmiyordum... Ancak belki de bu Kelsea'nin düşüneceği türden bir şeydi. Büyümenin bir kısmı, gerçekliğin tamamıyla zihninizde canlandığı kadarıyla sınırlı olmadığını fark etmektir; Kelsea'nin zihninin onun

o noktaya gelmesine izin vermediğini seziyordum ve kendi düşüncelerimin aynı noktada takılı kalıp kalmadığını merak ediyordum.

Kendi e-posta hesabıma girmek, gerçekten Kelsea olmadığını bana hatırlatan hoş bir şok etkisi yarattı. Daha da iyisi, Rhiannon'dan haber vardı... E-postada ne yazdığını okuyana dek görüntüsü beni neşelendirdi.

A,

Ee, bugün kimsin?

Ne kadar da garip bir soru. Ama sanırım mantıklı geliyordur. Tabii bu işin mantıklı gelen bir yanı varsa.

Dün zor bir gündü. Justin'in büyükannesi hasta ama buna üzüldüğünü kabullenmek yerine dünyaya daha da çok ateş püskürüyor. Ona yardım etmeye çalışıyorum ama zor.

Bunu duymak istiyor musun bilemiyorum. Justin hakkında neler hissettiğini biliyorum. Hayatımın bu kısmını senden saklamamı istersen, saklayabilirim. Ama istediğinin bu olduğunu da sanmıyorum.

Bana gününün nasıl geçtiğini anlat.

Rhiannon

Ona cevap atıp Kelsea'nin neyle uğraştığından biraz bahsettim. Sonra şöyle bitirdim:

Bana karşı dürüst olmanı istiyorum. Canımı yaksa bile, Gerçi canımı yakmamasını tercih ederdim.

Sevgiler,

A

Sonra hesap değiştirince Nathan'dan cevap geldiğini gördüm.

Hata yapmadığımı biliyorum. Ne olduğunu biliyorum. Ve kim olduğunu da öğreneceğim. Papaz bu konuda çalış-tığını söylüyor.

Kendimden şüphe etmemi istiyorsun. Ama ben yalnız de-ęilim. Göreceksin.

şimdi itiraf et... biz seni bulmadan önce.

Bir dakika boyunca ekrana gözlerimi dikip bir günlüğüne ta-nıdığım Nathan ile bu e-posta arasındaki yaklaşımı kıyaslamaya çalıştım. İki farklı insan gibi geliyordu. Nathan'ın hesabının başka birinin eline geçmesinin mümkün olup olmadığını merak ettim. O "papazın" kim olduğunu merak ettim.

Zil çaldı ve öğle yemeği vaktinin sona erdiğini bildirdi. Sınıfa geri döndüm ve siyah bulut üstüme çullandı. Söylenenlere odaklan-makta zorlanıyordum. Neyin bu kadar önemli olduğunu anlamakta zorlanıyordum. Burada bana öğretilen hiçbir şey hayatın acısını azalt-mayacaktı. Bu odadaki hiçbir insan hayatın acısını azaltmayacaktı. Tırnaklarımı saran deriye acımasız bir dikkatle saldırdım. Gerçek gelen tek his buydu.

Kelsea'nin babası, onu okuldan sonra almayacaktı; hâlâ isteydi. Bu-nun yerine otobüsten sakınmak için eve kadar yürüdü. İçimden bu kalıbı bozmak geliyordu ama otobüse binmeyi o kadar uzun zaman olmuştu ki zihninde hangisine bineceği hakkında bilgi yoktu. Böylece yürümeye başladım.

Yine kendimi Rhiannon'u telefondan arayabilmenin, bir sonraki boş saati sesiyle doldurmanın sıradan olasılığını arzularken buldum.

Fakat bunun yerine Kelsea ve yaralı algısıyla kalakaldım. Eve dönüş yolculuğu zorlu geçiyordu ve bunun kendini cezalandırmanın bir diğer şekli olup olmadığını merak ediyordum. Yarım saat kadar sonra, önümde bir yarım saat daha varken yanından geçmek üzere olduğum çocuk parkında durmaya karar verdim. Ebeveyn ya da küçük bir çocuk olmadığım için ebeveynler bana dikkatli bakışlar attılar, ben de tırmanma alanından, salıncıklardan ve kum havuzundan uzaklaşıp sonunda kötü davranışları yüzünden her şeyden men edilmiş gibi duran, parkın diğer ucundaki tahterevalliye gittim.

Yapabileceğim ev ödevleri vardı ama bunun yerine bana seslenen, Kelsea'nın günlüğü oldu. İçinde ne bulacağımdan biraz korkuyordum ama çok da merak ediyordum. Hissettiği şeylere erişemediğimden en azından belli başlı notları okuyabiliirdim.

Geleneksel anlamda bir günlük değildi. Bir ya da iki sayfa sonra bu besbelli ortaya çıkmıştı. Erkekler ya da kızlar hakkında yazılıp çizilen hiçbir şey yoktu. Babasıyla ya da öğretmenleriyle yaşadığı anlaşmazlıkların tekrarı yoktu. Paylaşılan sırlar ya da dışı vurulan haksızlıklar yoktu.

Bunun yerine, sıradışı detaylarla listelenmiş intihar şekilleri vardı.

Kalbe saplanan bıçaklar. Kolu kesen bıçaklar. Boyna dolanan kemerler. Naylon poşetler. Sertçe yere düşmeler. Yanarak ölmek. Hepsi muntazam biçimde araştırılmıştı. Örnekler verilmişti. Çizimler sunulmuştu... Test deneyinin apaçık Kelsea olduğu gelişigüzel çizimler, kendi ölümünü gösteren otoportrelerdi.

Son sayfaya geçtim, dozajlardan ve özel talimatlardan bahseden sayfaları çevirdim. Sonlarda hâlâ boş sayfalar vardı ama onlardan önce sadece altı gün sonrasını belirten bir tarihin olduğu SON GÜN başlıklı bir sayfa da vardı.

Defterin geri kalanına bakıp başarıya ulaşmamış diğer son günleri bulmaya çalıştım.

Ancak sadece bir tane vardı.

Tahterevalliden kalkıp parktan uzaklaştım. Çünkü artık ebeveynlerin korktukları şey olduğumu, sakınmaya çalıştıkları gerçeklik olduğumu hissediyordum. Hayır, sadece sakınmak değil... *önlemek* de. Beni çocuklarının yanında istemiyorlardı ve onları suçlayamıyordum. Sanki dokunduğum her şey zarara uğrayacaktı.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Şu anda bir tehdit yoktu... Bedenin kontrolü bende idi ve bedenin kontrolü bende olduğu sürece kendine zarar vermesine müsaade etmeyecektim. Ancak altı gün sonra kontrol elimde olmayacaktı.

Karışmamam gerektiğini biliyordum. Bu Kelsea'nin hayatıydı, benim değil. Seçimlerini, aklına koyduklarını kısıtlayacak bir şey yapmam adil olmazdı.

İçimdeki çocuksu ses, keşke günlüğü açmasaydın, diyordu.

Ancak açmıştım.

Kelsea'nin yardım çığlığı attığı bir anıya erişmeye çalıştım. Fakat yardım çığlığı attığında yanında duyacak birinin olması gerekirdi. Kelsea'nin hayatında da böyle bir ana rastlayamıyordum. Babası görmek istediğini görüyordu ve Kelsea de bu kurguyu gerçeklerle değiştirmek istemiyordu. Annesi seneler önce gitmişti. Tüm akrabaları uzak duruyordu. Arkadaşları siyah bulutun çok dışında kalıyordu. Sırf Lena fizik sınıfında kibar davrandı diye bu yüke katlanacak ya da ne yapılmasını bilecek diye bir şey yoktu.

Kelsea'nin bomboş evine döndüm, terli ve bitkindim. Bilgisayarını açtığımda bilmem gereken her şey tarayıcı geçmişinde yer alıyordu... Bu planların geldiği, bu bilgilerin toparlanabileceği sitelerdi. İşte orada, herkesin bir tıkla görebileceği yerdedi. Ancak kimse bakmıyordu.

İkimizin de biriyle konuşması lazımdı.

Rhiannon'a e-posta gönderdim.

her gün

Şu anda seninle gerçekten konuşmam gerekiyor. İçinde olduğum bedenim sahibi kız, kendini öldürmek istiyor. Şaka değil.

Belirgin bir kaydının tutulamayacağını ve her zaman yanlış numara aranmış denilebileceğini hesaba katarak ona Kelsea'nin ev telefonu numarasını verdim.

On dakika sonra aradı.

"Alo?" diyerek açtım.

"Sen misin?" diye sordu.

"Evet." Sesimin tonunu bilmediğini unutmuştum. "Benim."

"E-postanı aldım. Vay be."

"Evet, vay be."

"Nereden biliyorsun?"

Ona kısaca Kelsea'nin günlüğünden bahsettim.

Rhiannon, "Zavallı kız," dedi. "Ne yapacaksın?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Birine söylemen gerekmez mi?"

"Bana kimse bu işin eğitimini vermedi, Rhiannon. Gerçekten bilmiyorum."

Tek bildiğim ona ihtiyacım olduğuydu. Fakat bunu söylemeye korkuyordum. Çünkü söylersem korkup kaçabilirdi.

"Neredesin?" diye sordu.

Ona kasabayı söyledim.

"Uzak değil. Kısa süre içinde orada olabilirim. Yalnız mısın?"

"Evet. Babası saat yediye kadar eve dönmüyor."

"Bana adresi ver."

Verdim.

"Geleceğim," dedi.

Sormama gerek bile kalmadı. Ben sormadan ihtiyacımı anlaması, çok daha anlamlıydı.

Kelsea'nin odasını toplarsam ne olacağım merak ediyordum. Yarın kalktığında her şeyi yerli yerinde görürse ne olurdu? Onu beklenmedik bir huzura kavuşturur muydu? Hayatının kaotik olmak zorunda olmadığını anlamasını sağlar mıydı? Yoksa tek bir bakış atar ve her şeyi yine mahveder miydi? Kimyası, biyolojisi ona bunu yapmasını söyledi diye...

Kapı zili çaldı. Son on dakikayı duvardaki lekelerle bakarak, bir cevaba dönüşmelerini umarak ve asla dönüşmeyeceklerini bilerek geçirmiştim.

Kara bulut bu noktada o kadar kalındı ki Rhiannon'un varlığı bile uzaklaştıramadı. Onu kapı eşiğinde gördüğüm için mutluydum ama bu mutluluk, keyiften çok, hafif bir minnet duygusu gibi geliyordu.

Gözlerini kırptırıp beni süzdü. Buna alışkın olmadığını, her gün yeni bir insan görmeyi beklemediğini unutmuştum. Teoride kabullenmek başka bir şeydir, uçuşumun bir ucunda duran incecik, titreyen bir kızı karşınızda görmek başka.

"Geldiğin için teşekkürler," dedim.

Saat beşi birkaç dakika geçiyordu, yani Kelsea'nin babası eve gelene kadar çok vaktimiz olmayacaktı.

Kelsea'nin odasına gittik. Rhiannon, Kelsea'nin yatağında duran günlüğü görüp eline aldı. Onu izleyerek, okumayı bitirmesini bekledim.

"Bu ciddi," dedi. "Benim de... düşüncelerim oldu. Ama hiç böyle değil."

Yatağa oturdu. Yanına oturdum.

"Onu durdurmak zorundasın," dedi.

"Ama bunu nasıl yapabilirim? Ve bu gerçekten bana düşer mi? Kendi başına karar vermemesi gerekmez mi?"

"Ee, yani? Öylece ölmesine iziri mi vereceksin? Karışmak istemediğin için?"

Elini tuttum.

"Son gün dediği günün gerçek olduğundan emin değiliz. Düşüncelerinden kurtulma yöntemi olabilir. Yapmasın diye kâğıda dökmüş olabilir."

Bana baktı. "Ama sen buna inanmıyorsun, değil mi? Buna inansaydın beni aramazdın."

Ellerime baktı.

"Garip," dedi.

"Ne?"

Bir defalığına elimi sıktı, sonra elini geri çekti. "Bu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Diğer günkü gibi değil. Yani, farklı bir el. Sen farklısın."

"Ama değilim."

"Bunu diyemezsin. Evet, içeride aynı kişisin. Ama dışarısı da önemlidir."

"Hangi gözlerle bakarsam bakayım sen aynı görünüyorsun. Aynı hissediyorum."

Doğruydı ama aslında onun demek istediklerine karşılık değildi.

"Sen hiç insanların hayatına karışmaz mısın? İçinde bulunduklarının."

Başımı sağa sola salladım.

"Hayatları, bulduğun gibi bırakmaya çalışıyorsun."

"Evet."

"Justin'e ne demeli? Onu o kadar farklı kılan neydi?"

"Sendin," dedim.

Tek bir kelimeyle sonunda anladı. Tek bir kelimeyle devasa varlığın kapısı sonunda açıldı.

“Hiç mantıklı gelmiyor,” dedi.

Ona mantıklı geldiğini göstermenin, devasa varlığı gerçek kılmanın bana göre tek yolu uzanıp onu öpmektir. Son seferde olduğu gibi ama hiç de son seferde olduğu gibi değildi. İlk öpüşmemiz değildi ama aynı zamanda ilk öpüşmemizdi de. Dudaklarım dudaklarına değdiğinde farklı geliyordu, vücutlarımızın uyumu farklıydı. Ayrıca etrafımızı saran bir şey daha vardı; devasa varlık gibi, kara bulut da oradaydı. Onu öpmek istediğim için öpmüyordum ve onu ihtiyacım olduğu için de öpmüyordum... Onu istek ve ihtiyacı aşan, varoluşumuza has, evrenimizi inşa ettiğimiz moleküler bir bileşen gibi hissettiren bir sebeple öpüyordum. Bu ilk öpüşmemiz değildi ama beni tanıdığı ilk öpüşmemizdi ve bu da ilk öpücüğü, asla olamayacağı kadar bir ilk öpücük haline getiriyordu.

Kendimi, keşke Kelsea de bunu hissetse, derken buldum. Belki hissediyordu. Yeterli değildi. Çözüm değildi. Ancak bir anlığına da olsa yükü hafifletiyordu.

Rhiannon birbirimizden ayrıldığımızda gülümsemedi. Önceki öpücüğün yarattığı baş dönmesinden eser yoktu.

“Kesinlikle çok garip,” dedi.

“Neden?”

“Çünkü kızsın. Çünkü hâlâ bir erkek arkadaşım var. Çünkü birinin intiharından bahsediyoruz.”

“Kalbinde herhangi bir fark yaratıyor mu?” Benim kalbimde herhangi bir fark yaratmıyordu.

“Ever. Yaratıyor.”

“Hangi kısmı?”

“Hepsi. Seni öptüğümde aslında gerçekten seni öpmüyorum, biliyorsun. Sen içerilerde bir yerlerdesin. Ama ben dış kısmı öpü-

yorum. Ve şu anda içeride olduğunu hissedebilsem de sadece hüznü algılıyorum. Onu öpüyorum ve ağlamak istiyorum.”

Ona, “İstedğim bu değil,” dedim.

“Biliyorum. Ama olan bu.”

Ayağa kalkıp odaya göz attı, henüz gerçekleşmemiş cinayete ait ipuçları arıyordu.

“Sokakta kanlar içinde yatsaydı, ne yapardın?” diye sordu.

“Aynı durum değil.”

“Başka birini öldürecek olsaydı?”

“Onu polise teslim ederdim.”

“Peki bunun nesi farklı?”

“Bu onun kendi hayatı. Başka birinin değil.”

“Ama yine de öldürmek oluyor.”

“Gerçekten yapmak istiyorsa, benim durdurabilmek için yapabileceğim hiçbir şey yok.”

Bu, ağzından çıkarken bile bana yanlış geldi.

Rhiannon lafımı düzeltmeden, “Pekâlâ,” diyerek devam ettim. “Araya engeller koymanın faydası olur. Diğer insanları meseleye dâhil etmenin faydası olur. Onu doğru düzgün doktorlara götürmenin faydası olur.”

“Tıpkı kanser olsaydı ya da sokakta kanlar içinde yatsaydı olacağı gibi.”

İhtiyacım olan buydu. Bunları kendi sesimle duymak yeterli değildi. Bana güvendiğim biri tarafından söylendiğini duymaya ihtiyacım vardı.

“Peki kime söyleyeceğim?”

“Okuldaki danışmana belki?”

Saate baktım. “Okul kapandı. Ve sadece geceyarısına kadar vaktimiz var, unutma.”

“En yakın arkadaşı kim?”

Başımı iki yana salladım.

“Erkek arkadaşı? Kız arkadaşı?”

“Hayır.”

“İntihar hattı?”

“Ararsak, sadece bana öğüt verecekler, ona değil. Yarın bunları hatırlayacağını ya da bir etkisi olacağını bilmemizin imkânı yok. İnan bana, bu seçenekleri düşündüm.”

“O halde babasını denemeli, değil mi?”

“Bence o uzun bir süre önce vazgeçmiş.”

“Eh, tekrar umursamasını sağlaman gerekiyor.”

Çok kolaymış gibi söylemişti. Ancak ikimiz de kolay olmadığını biliyorduk.

“Ne söyleyeceğim?”

“Baba, kendimi öldürmek istiyorum,” diyeceksin. Sadece söyle gitsin.”

“Peki, bana neden diye sorarsa?”

“Ona nedenini bilmediğini söylersin. Hiçbir şeyi kabullenme. Yarından başlayarak bu konu üzerinde Kelsea’nın çalışması gerekecek.”

“Bunu detaylı bir şekilde düşündün galiba?”

“Yolda trafik vardı.”

“Ya babası önemsemezse? Ya ona inanmazsa?”

“O halde, anahtarlarını alıp en yakındaki hastaneye gidersin. Günlüğü de yanında götür.”

Onun dudaklarından dökülünce hepsi mantıklı geldi.

Yine yatağa oturdu.

“Buraya gel,” dedi. Fakat bu sefer öpüşmedik. Bunun yerine güçsüz bedenime sarıldı.

“Bunu yapabilir miyim bilmiyorum,” diye fısıldadım.

Bana, “Yapabilirsin,” dedi. “Tabii ki yapabilirsin.”

Babası eve döndüğünde Kelsea'nin odasında yalnızdım. Anahtarlarını masaya fırlattığını, buzdolabından bir şey çıkardığını duydum. Yatak odasına yürüdüğünü, sonra çıktığını duydum. Selam vermek için seslenmedi. Burada olup olmadığını fark ettiğinden bile emin değildim.

Beş dakika geçti. On dakika. Sonunda seslendi: "Yemek!"

Mutfaktan herhangi bir hareketlilik duymamıştım, yani KFC kovanı masada bulunca şaşırmadım. Çoktan bir budu yemeğe başlamıştı.

Genellikle bu işin nasıl yürüdüğünü tahmin edebiliyordum. Yemeğini salona götürüyor, televizyonun önüne geçiyordu. Kelsea de yemeğini odasına taşıyordu. Ve böylece geceleri sona eriyordu.

Fakat bu akşam farklıydı. Bu akşam Kelsea, "Kendimi öldürmek istiyorum," dedi.

İlk başta beni duymadığımı sandım.

"Bunu duymak istemediğini biliyorum," dedim. "Ama gerçek bu."

Elini aşağı bıraktı, hâlâ budu tutuyordu.

"Ne diyorsun?" diye sordu.

Ona, "Ölmek istiyorum," dedim.

"Haydi ama," dedi. "Cidden mi?"

Ben Kelsea olsaydım, muhtemelen tiksinererek odadan çıkardım. Pes ederdim.

"Beni yardım alacağım bir yere götürmen gerekiyor," dedim. "Bu, uzun zamandır düşündüğüm bir şey." Günlüğü masaya koyup ona doğru ittim. Bu, muhtemelen Kelsea'ye en büyük ihanetimin olacaktı.

Kendini berbat hissediyordum ama sonra zihnimde Rhiannon'un doğru şeyi yaptığını söyleyen sesini duydum.

Kelsea'nin babası budur bırakıp günlüğü aldı. Okumaya başladı. Yüz ifadesini çözmeye çalıştım. Bunları görmek istemiyordu. Bunları yaşadığı için öfkeleniyordu. Hatta bundan nefret ediyordu. Ancak Kelsea'den değil. Okumaya devam etti çünkü bu durumdan nefret etse de kızından nefret etmiyordu.

"Kelsea..." Boğazı düğümlendi.

Keşke Kelsea bu darbenin babası üzerindeki etkisini görebilseydi. Yüzündeki bakışı, hayatının altüst oluşunu. Belki o zaman, kısa bir anlığına olsa da, dünyayı önemsemese de dünyanın onu önemsemediğini fark edebilirdi.

"Bu sadece... öylesine bir şey değil mi?" diye sordu.

Başımı salladım. Aptalca bir soruydu ama yüzüne vuracak değildim.

"Peki, ne yapacağız?"

İşte. Onu ele geçirmiştım.

Ona, "Yardım almamız gerekiyor," dedim. "Yarın sabah, cumartesi günleri açık olan bir danışman bulmamız ve ne yapmamız gerektiğini öğrenmemiz gerekecek. Muhtemelen ilaca ihtiyacım var. Kesinlikle bir doktorla konuşmaya ihtiyacım var. Çok uzun süredir bu şekilde yaşıyorum."

"Ama bana neden söylemedin?"

Neden sen göremedin, diyerek soruyla karşılık vermek istedim. Ancak şu anda bunun vakti değildi. Henüz varmadıysa da kendi başına o noktaya varacaktı.

"Bunun bir önemi yok. Şu ana odaklanmalıyız. Yardım almak istiyorum. Bana yardım etmelerini sağlaman gerekiyor."

"Yarına kadar bekleyebileceğinden emin misin?"

"Bu gece hiçbir şey yapmayacağım. Ama yarın beni gözlemlerken gerekiyor. Fikrimi değiştirirsem beni zorlayan gerekiyor. Fikrimi

değiştirebilirim. Tüm bu konuşma yaşanmamış gibi yapabilirim. O defteri sakla. Gerçek orada. Seninle savaşırsam, sen de benimle savaş. Ambulans çağır.”

“Ambulans mı?”

“Bu iş bu kadar ciddi, baba.”

İçine gerçekten işleyen bu son kelime oldu. Kelsea'nın sıkça söylediğini sanmıyordum.

Babası ağlıyordu. Orada öylece durup birbirimize baktık.

Sonunda, “Biraz yemek ye,” dedi.

Kovadan biraz tavuk alıp odama götürdüm. Söylemem gereken her şeyi söylemiştim.

Ona geri kalanını Kelsea söylemek zorunda kalacaktı.

Evde volta attığını duydum. Telefonda biriyle konuştuğunu duydum ve ona, Rhiannon'un bana yardım ettiği gibi yardım edebilecek biri olduğunu umdum. Kapının önünde durduğunu duydum, kapıyı açmaya korkuyordu ama yine de içeriyi dinliyordu. Kıpırdanma sesleri çıkardım, böylece uyanık olduğumu, hayatta olduğumu anladı.

Endişesinin yarattığı sesle uykuya daldım.

6006. Gün

Telefon çaldı.

Rhiannon olduğunu düşünerek uzandım.

İmkânsız olsa da.

Ekrandaki isme baktım. *Austin*.

Erkek arkadaşımdı.

“Alo?” diyerek telefonu açtım.

“Hugo! Saat dokuz alarımın iş başında. Bir saat içinde orada olacağım. Gidip kendini cicileştir.”

“Nasıl istersen,” diye mırıldandım.

Bir saat içinde yapmam gereken çok şey vardı.

Öncelikle o bilindik, yataktan kalkma, duş alma ve giyinme faslı vardı. Mutfakta ebeveynimin bilmediğim bir dilde konuştuklarını duyabiliyordum. İspanyolca gibi geliyordu ama İspanyolca değildi, ben de Portekizce olduğunu varsaydım. Yabancı dillerle aram yoktu... Birkaçını başlangıç düzeyinde biliyordum ama gerçekten birinin zihnine hızla erişip herhangi birinde akıcı konuşuyormuş gibi ya-

pamıyordum. Erişime geçip Hugo'nun ebeveyninin Brezilyalı olduğunu öğrendim. Ancak bu, onları daha iyi anlamamı sağlamayacaktı. Böylece mutfaktan uzak durdum.

Austin, Hugo'yu Annapolis'teki eşcinseller günü gurur yürüyüşüne götürmek için gelecekti. Arkadaşları William ile Nicolas da onlara katılacaktı. Bu Hugo'nun hem takvimine hem zihnine kazınmıştı.

Neyse ki Hugo'nun odasında bir dizüstü bilgisayar vardı... Hafta sonu olduğundan okul bilgisayarı seçenekler arasında bulunmadığı için bu riske girecektim. Hızlıca e-postamı açınca Rhiannon'un sadece on dakika önce gönderdiği bir mesajı buldum.

A,

Umanm dün işler yolunda gitmiştir. Şimdi evlerini aradım ama kimse cevap vermedi... sence yardım almaya mı gittiler? Bunu iyi bir işaret olarak algılamaya çalışıyorum.

Bu arada görmem gereken bir link var. Kontrolден çıkmış.

Bugün neredesin?

R

İsminin baş harfinin altındaki linke tıklayıp büyük bir Baltimore gazetesinin internet sitesine girdim. Manşette şöyle yazıyordu:

ŞEYTAN ARAMIZDA!

Nathan'ın hikâyesiydi ama sadece Nathan'ın hikâyesi de değildi. Bu sefer, o bölgeden beş altı kişi daha şeytan tarafından ele geçirildiğini iddia ediyordu. Neyse ki aralarından Nathan hariç hiçbiri bana tanıdık gelmiyordu. Hepsi benden yaşça büyüktü. Çoğu, şey-

tan tarafından bir günden daha uzun süre boyunca ele geçirildiğini iddia ediyordu.

Gazetecinin daha şüpheli davranacağını sanırdım ama hikâyeleri hiç eleştirmeden, olduğu gibi yutmuştu. Hatta diğer şeytan tarafından ele geçirilme hikâyeleriyle bağlantılar kuruyordu... Şeytani güçlerin etkisi altında kaldıklarını iddia eden idam mahkûmları, tehlikeli pozisyonlarda yakalanıp da kendi kişiliklerine ters bir şeye kapıldıklarını söyleyen politikacılar ve vaizler. Hepsi kulağa, olabildiği gibi geliyordu.

Hızla Nathan'ı bir arama motoruna yazıp hakkında daha fazla bilgi buldum. Görünüşe göre hikâye her tarafa yayılıyordu. Sadece gazetelerde ve bloglarda değil, Evanjelik topluluğunda da.

Makaleler boyunca alıntılanan bir kişi vardı. Temelde hep aynı şeyi söylüyordu:

Daldry'ye danışmanlık yapan Papaz Anderson Poole, "Şeytan tarafından ele geçirildiklerine şüphe yok," diyor. "Bunlar tam kitabına göre örnekler. Şeytanın davranışları gayet tahmin edilebilir."

Poole, "Bu ele geçirme vakaları, kimseyi şaşırtmamalı," açıklaması yapıyor. "Biz, toplum olarak kapıyı ardına kadar açık bıraktık. Neden şeytan içeri girmesin ki?"

İnsanlar buna inanıyorlardı. Yorum kısımlarındaki makaleler ve blog yazıları, ordu gibiydi... Hepsi her şeyde şeytanın izini gören insanlar tarafından yazılmıştı.

Yapmamam gerekse de Nathan'a hızla bir e-posta gönderdim.

Ben, şeytan değilim.

Gönder tuşuna bastım ama kendimi daha iyi hissetmiyordum.

Rhiannon'a e-posta gönderip ona Kelsea'nin babasıyla işlerin nasıl gittiğinden bahsettim. Ona ayrıca bugün Annapolis'te olacağımı söyleyip giydiğim tişört ile dış görünüşümü anlattım.

Dışarıda kornaya basılınca Austin'in olması gereken bir araba gördüm. Mutfaktan koşarak çıkıp Hugo'nun ebeveynlerine alenacele hoşça kal dedim. Sonrasında arabaya bindim... Yolcu koltuğundaki çocuk (William), erkek arkadaşımın yanına oturabilmem için arkaya, diğer çocuğun (Nicholas) yanına geçti. Austin'e düşense kılık kıyafetime şöyle bir bakıp cıvıclamaktı, "Gurur yürüyüşüne giderken *bunu* mu giyiyorsun?" Fakat şaka yapıyordu. Galiba.

Tüm yol boyunca muhabbet edildi ama ben pek dâhil olmadım. Zihnim tamamen farklı bir yerdeydi.

Nathan'a o e-postayı göndermemeliydim.

Tek bir cümleydi ama çok fazla şeyi ortaya koyuyordu.

Annapolis'e vardığımız anda Austin canlandı.

Sürekli, "*Eğlenceli* değil mi?" diye sorup duruyordu.

William ve Nicolas'la birlikte onaylayıp başımızı salladık. Gerçekte ise Annapolis'teki yürüyüş pek aham şahım değildi... Birçok açıdan bakıldığında bahriyelilerin bir günlüğüne gey ve lezbiyene dönüştüğünü ve bir grup paspal insanın da tezahürat yapmaya geldiğini hissettiriyordu.

Hava güneşli ve serindi ki görünüşe göre bu herkesi daha da neşelendirmişti. Austin elimi tutup sallamayı seviyordu. Normalde olsa büyülenirdim. Gurur duymaya, bugünün keyfini çıkarmaya her türlü hakkı vardı. Aklımın başka yerlerde olması onun suçu değildi.

Kalabalıkta Rhiannon'u aradım. Buna engel olamıyordum. Arada sırada Austin beni yakalıyordu.

"Tanıdığın birini mi gördün?" diye sordu.

Dürüstçe, “Hayır,” dedim.

Burada değildi. Gelememişti. Onu beklediğim için kendimi budala gibi hissediyordum. Ben her müsait olduğumda hayatını askıya alamazdı ki. Günü, benim günümünden daha önemsiz değildi.

Şenlikleri protesto eden birkaç insanın olduğu bir köşeye geldik. Bunu hiç anlamıyorum. Bazı insanların kızıl saçlı olmasını protesto etmek gibi bir şey.

Deneyimlerime göre arzu arzudur, aşk da aşk. Ben hiç cinsiyete âşık olmadım. Bireylere âşık oldum. İnsanların bunu yapmasının zor olduğunu biliyorum ama durum besbelli ortadayken neden bu kadar zor olduğunu anlamıyorum.

Rhiannon’un, Kelsea olduğumda beni daha uzun süre öpmekte tereddüt edişini hatırladım. Sebebinin bununla alakasız olduğunu umuyordum. O an çok başka sebepler de vardı.

Protestocuların birinin pankartı gözüme takıldı. *Homoseksüellik şeytanın işidir*, yazıyordu. Bir kez daha insanların korktukları her şey için nasıl da şeytanı kullandıkları aklıma geldi. Etki ve tepki tersine dönüyordu. Şeytan kimseye bir şey yaptırmaz. İnsanlar bir şeyler yapar ve sonrasında suçu şeytana atarlar.

Bekleneceği üzere Austin, protestocuların önünde beni öpmek için durdu. Yapmaya çalıştım. Felsefi açıdan onun yanındaydım. Ancak bu öpücüğe kendimi veremiyordum. Yoğunluğu sağlayamıyordum.

Fark etti. Hiçbir şey demedi ama fark etti.

Hugo’nun telefonundan e-postamı kontrol etmek istiyordum ama Austin beni gözünün önünden ayırmıyordu. William ile Nicolas, öğle yemeği almak için harekete geçtiklerinde Austin, bir süre kendi başımıza takılacağımızı söyledi.

Biz de ögle yemeği yiyeceğiz sanıyordum ama bunun yerine beni sık bir mağazaya sokup önümüzdeki bir saati bir şeyler deneyerek geçirdi, ben de kabinin dışından ona fikrimi belirttim. Bir noktada birkaç öpücük koparmak için beni kabine soktu, ben de ona uydum. Ancak aynı zamanda, içeride kalırsak Rhiannon'un beni bulmasının imkânsız olacağını düşünüyordum.

Austin dar kotların yeteri kadar dar olup olmadığını düşünürken ben kendimi Kelsea'nin o anda ne yaptığını düşünürken buldum. Akışına kaptırıp sırtındaki yükü hafifletiyor muydu yoksa ilk başta yardım istediğini kabullenmeyip asilik mi ediyordu? Tom ile James'in, haftalarının aksaklığı uğradığından habersiz, oyun odalarında oturup video oyunları oynadıklarını hayal ettim. Akşamın ilerleyen saatlerinde Roger Wilson'ın, ertesi gün kilisede giymek üzere kıyafetlerini hazırladığını düşündüm.

Austin, "Sence nasıl olmuş?" diye sordu.

"Harika," dedim.

"Bakmadın bile."

Buna karşı çıkamazdım. Haklıydı. Bakmamıştım.

Bu sefer ona baktım. Daha fazla özen göstermeliydim.

Ona, "Hoşuma gitti," dedim.

"Eh, benim hoşuma gitmedi," dedi ve kasırğa gibi kabine daldı.

Hugo'nun hayatında iyi bir misafir olamıyordum. Anılarına erişip Austin'le ilk kez tam da bu kutlamalar sırasında, bir sene önce bu hafta sonunda çıkmaya başladıklarını öğrendim. Bir süredir arkadaşlarıymış ama asla nasıl hissettiklerinden bahsetmemişler. İkisi de arkadaşlıklarının mahvolacağından korkuyormuş ve dikkatli davranmaları, durumu iyileştirmek yerine garipleştirmiş. Böylece sonunda

yirmili yaşlardaki erkeklerden oluşan bir çift el ele tutuşarak geçerken Austin, "Hey, bu on sene sonraki halimiz olabilir," demiş.

Ve Hugo da, "Ya da on ay," demiş.

Ve Austin da, "Ya da on gün," demiş.

Ve Hugo da, "Ya da on dakika," demiş.

Ve Austin da, "Ya da on saniye," demiş.

Sonra ikisi de ona kadar saymışlar ve günün sonuna dek el ele tutuşmuşlar.

Böylece başlamış.

Hugo bunu hatırlardı.

Ancak ben hatırlamamıştım.

Austin bir şeylerin değiştiğini hissetmişti. Kollarında kıyafetler olmadan kabinden çıktı, bana baktı ve bir karar verdi.

"Haydi, gidelim buradan," dedi. "Bu konuşmayı bu mağazada yapmak istemiyorum."

Beni suya doğru, kutlamadan, kalabalıktan uzağa götürdü. Kısmen korunaklı bir bank buldu ve ben de peşi sıra gittim. Oturur oturmaz her şey ortaya döküldü.

"Tüm gün boyunca bir kere bile yanımda olmadın," dedi. "Söylediğim tek bir kelimeyi dinlemiyorsun. Sürekli etrafta birilerini arıyorsun. Ve seni öpmek, bir tahta parçasını öpmek gibi. Bunca günün arasında tam da bugün. Bir şans tanıyacağını söylediğini sanıyordum. Seni son birkaç haftadır üzen şey neyse, ondan kurtulduğunu söylemiş-tin. Hayatında başka biri olmadığını söylediğini hatırladığımdan da eminim. Ama belki de yanıliyorum. Taklalar atmaya gönüllüyüdü, Hugo. Ama hem takla atıp hem de yürüyemem. Hem takla atıp hem de konuşamam. Sanırım, konu o noktaya gelince zaten vücudum o kadar da esnek değil."

"Austin, üzgünüm," dedim.

"Beni seviyor musun ki?"

Hugo'nun onu sevip sevmediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Deneseydim, eminim ki onu sevdiği ve sevmediği anlara erişebilirdim. Ancak hem soruya cevap verip hem de dürüst olduğumdan emin olamazdım. Arada kaldım.

"Hislerim değişmedi," dedim. "Sadece bugün pek havamda değilim. Seninle hiçbir ilgisi yok."

Austin kahkaha attı. "Yıl dönümümüzün benimle hiçbir ilgisi yok mu?"

"Ben öyle demedim. Ruh halimi söyledim."

Bu sefer de Austin başını iki yana sallıyordu.

"Bunu yapamam, Hugo. Bunu yapamayacağımı biliyorsun."

"Benden ayrılıyor musun?" diye sordum, sesimde gerçekten korku vardı. Bunu onlara yaptığıma inanamıyordum.

Austin korkunun sesini duydu, bana baktı ve belki de elinde tutmaya değer bir şeyler gördü.

"Bugünün böyle geçmesini istemiyorum," dedi. "Ama senin de böyle geçmesini istemediğine inanmalıyım."

Hugo'nun bugün Austin'dan ayrılmayı planladığım hayal edemiyordum. Planlamışsa bile bunu yarın da yapabilirdi.

"Gel buraya," dedim. Austin bana sokuldu, ben de omuzuna yaslandım. Bir dakikalığına öylece oturup limandaki gemilere baktık. Elini tuttum. Dönüp ona baktığımda gözlerini kırparak gözyaşlarını zapt etti.

Bu sefer onu öptüğümde içinde başka şeyler olduğunu biliyordum. Bunu hissettiğinde aklına aşk gelebilirdi. İlişkiyi bitirmediği için ona bu şekilde teşekkür ediyordum. En azından bir gün daha süre tanıdığı için ona bu şekilde teşekkür ediyordum.

Geç saate kadar dışarıda kaldık ve tüm bu süre boyunca iyi bir erkek arkadaş oldum. Sonunda yürüyüşün organizatörleri Village People'in *In the Navy* şarkısını çaldıklarında Austin, William, Nicolas ve birkaç yüz gey ve lezbiyenle dans ederken kendimi bu hayata biraz kaptırdım.

Rhiannon'a bakıp duruyordum ama sadece Austin'ın dikkati dağıldığında. Ve bir noktada pes ettim.

Eve vardığımda ondan bir e-posta vardı:

A,

Annapolis'e gelemediğim için üzgünüm... yapmam gereken bazı işler vardı.

Yanna ne dersin?

R

"Yapmam gereken işler" derken neyi kastettiğini merak ettim. Justin'le ilgili olduğunu varsaymak durumundaydım çünkü başka türlü olsaydı ne olduklarını bana söylerdi diye düşündüm.

Buna kafa yorarken Austin bana mesaj atıp sonunda harika bir gün geçirdiğini belirtti. Ona cevap atıp benim de günümün harika geçtiğini yazdım. Sadece Hugo'nun da böyle hatırlayacağını umabiliyordum çünkü tersini söylerse Austin'ın elinde kanıt olacaktı.

Hugo'nun annesi içeri gelip bana Portekizce bir şeyler söyledi. Sadece yarısını anlayabildim.

Ona İngilizce, "Yorgunum," dedim. "Sanırım yatma vakti."

Sorularına cevap verdiğimi sanmıyordum ama o sadece başını iki yana salladı -ben, tipik, sorulara açıkça cevap vermeyen bir gençtim- ve kendi odasına döndü.

Uykuya dalmadan önce Nathan'ın bana cevap yazıp yazmadığına bakmaya karar verdim.

Yazmıştı. Tek kelime.

Kanıtla.

6007. Gün

Ertesi gün Beyoncé'nin bedeninde uyandım.

Gerçek Beyoncé'nin değildi. Fakat onunkine hatırı sayılır derecede benzeyen bir bedende idim. Tüm kıvrımlar olması gereken yerdeydi.

Gözlerimi açtığımda etraf bulanıktı. Komodine uzandım ama gözlük yoktu. Böylece tökezleyerek banyoya gidip lenslerimi taktım.

Sonra aynaya baktım.

Hoş değildim. Güzel değildim.

Tepeden tırnağa göz alıcıydım.

Yeterince çekici olduğumda çok mutlu oluyorum. Anlamı: Diğer insanlar beni itici bulmadığında. Anlamı: Olumlu bir izlenim bıraktığımda. Anlamı: Hayatım, çekiciliğimle belirlenmediğinde; çünkü onun peşi sıra hem ödüller hem de tehlikeler geliyor.

Ashley Ashton'ın hayatı, çekiciliğiyle belirleniyordu. Güzellik doğal olarak elde edilebilir ama kazara büyüleyici olmak zordur. Bu

yüzün, bu bedeninin üstünde çok çalışılmıştı. Güne başlamadan önce yapmam gereken bir sabah ritüeli olduğuna emindim.

Hiç uğraşmak istemiyordum gerçi. Ashley gibi kızları sarsmak ve onlara, ne kadar savaşılırsa savaşsınlar bu genç kız görünüşlerinin sonsuza dek sürmeyeceğini ve çekicilikleri dışında hayatlarını belirleyebilecek çok daha iyi yapı taşları olduğunu söylemek istiyordum. Ancak bu mesajı ulaştırabilmemin imkânı yok. Tek asiliğimi, bugünlük kirpiklerini şekillendirmeyerek gösterdim.

Nerede olduğuma erişip Rhiannon'a sadece on beş dakikalık mesafede olduğumu keşfettim.

İyi bir işaretti.

E-postamı açınca ondan bir mesaj geldiğini gördüm.

A,

Bugün boşum ve araba bende. Anneme dışarıda işlerim olduğunu söyledim.

İşlerimden biri olmak ister misin?

R

Ona evet dedim. Milyon kere evet.

Ashley'nin ebeveyni hafta sonu boyunca evde olmayacaklardı. Yetki, ağabeyi Clayton'daydı. Bana sorun çıkaracağından endişeleniyordum ama bana sürekli söylediğine göre onun da yapacak işleri vardı. Ona yoluna çıkmayacağımı söyledim.

"Dışarı bununla mı çıkıyorsun?" diye sordu.

Normalde bir ağabey bunu sorduğunda anlamı, eteğin fazla kısa ya da dekoltenin fazla açık olduğudur. Ancak bu durumda bahsettiği, sanırım halk arasına ev haliyle çıkmamdı.

Gerçekten umurumda değildi ama Ashley'nin umursayacağı –muhtemelen çok umursayacağı– gerçeğine saygı duymak zorundaydım. Böylece tekrar içeri girip üstümü değiştirdim ve biraz makyaj yaptım. Ashley'nin hayranlık uyandıran biri olarak sürdüğü hayat beni büyülüyordu. Tıpkı çok kısa ya da çok uzun olmak gibi, dünyaya bakış açını tamamen değiştiriyor olmalıydı. Diğerleri sizi farklı gördüğünde, sonunda siz de onları farklı görmeye başlarsınız.

İddiasına girerim ki ağabeyi bile, Ashley normal görünen biri olsaydı ona bu şekilde davranmazdı. Arkadaşım Rhiannon'la günü geçirmek üzere dışarı çıktığımı söylediğimde tek kelime etmedi.

Güzelliğiniz sorgulanmıyorsa birçok şey de sorgulanmayabiliyor.

Arabaya bindiğim anda Rhiannon kahkahalara boğuldu.

“Dalga geçiyor olmalısın,” dedi.

“Ne?” dedim. Sonrasında anladım.

“Ne?” diyerek beni taklit etti. Bunu yapabilecek kadar rahat hissettiği için mutluydum ama yine de dalga geçilen bendim.

“Anlaman gerek... Beni birden fazla bedende tanıyan tek kişisin. Buna alışkın değilim. Nasıl tepki vereceğini bilemiyorum.”

Bu onu biraz daha ciddileştirdi.

“Üzgünüm. Sadece, süper seksi bir siyahi kız olmuştun. Seni zihnimde canlandırmamı gerçekten çok güçleştiriyor. Sürekli değiştirmek zorunda kalıyorum.”

“Beni zihninde nasıl istersen öyle canlandır. Çünkü muhtemelen beni gördüğün tüm bedenlerden daha gerçek olur.”

“Sanırım hayal gücümün durumu kavrayabilmek için biraz daha zamana ihtiyacı var, tamam mı?”

“Tamam. Şimdi, nereye gidiyoruz?”

“Zaten okyanusa gittiğimiz için bugün bir ormana gideriz diye düşündüm.”

Böylece ormana gittik.

Son seferki gibi değildi. Radyo açıktı ama şarkılara eşlik etmiyorduk. Aynı alanı paylaşıyorduk ama düşüncelerimiz bu alanın dışına yayılıyordu.

Elini tutmak istiyordum ama işe yaramayacağını hissediyordum. İhtiyacım olmadığı sürece elime uzanmayacağını biliyordum. Bu kadar güzel olmanın getirdiği sorun budur... Sizi dokunulmaz kılabilir. Her gün ayrı bir bedende olmanın getirdiği sorun da bu... Geçmiş orada ama gözle görülmüyor. Geçen seferden farklı olmalıydı çünkü ben farklıydım.

Biraz Kelsea'den bahsettik; Rhiannon önceki gün evini aramıştı, sırf neler olacağını görmek için. Kelsea'nin babası telefonu açmış ve Rhiannon kendini bir dost olarak tanıttığında Kelsea'nin bir şeylerle baş edebilmek için uzaklara gittiğini söylemiş, başka da bir şey dememişti. Rhiannon'la birlikte bunu iyi bir işaret olarak algılamaya karar verdik.

Biraz daha konuştuk ama hepsi önemsiz şeylerdi. Gariplikten sıyrılmak, Rhiannon'un beni tekrar erkek arkadaşı ya da kız arkadaşı gibi görmesini sağlamak istiyordum. Ancak yapamadım. Öyle değildim.

Parka varınca hafta sonunu orada geçiren insanlardan uzaklaştık. Rhiannon bize gözlerden irak bir piknik alanı buldu ve bagajdan bir ziyafet çıkararak beni şaşırttı.

Her şeyi piknik sepetinden çıkanşını izledim. Peynirler. Fransız ekmeği. Humus. Zeytin. Salata. Cips. Salsa sosu.

Önümdeki karıta dayanarak, "Vejetaryen misin?" diye sordum. Başıyla onayladı.

"Niye?"

"Çünkü öldüğümüzde yediğimiz her hayvanın da bizi yeme şansı olacağına dayanan bir teorim var. Yani, etobursan ve yediğin tüm hayvanları hesaba katarsan... Eh, Araf'ta çiğnenerek uzunca bir vakit geçireceksin demektir."

"Cidden mi?"

Kahkaha attı. "Hayır. Sadece bu sorudan bıktım. Yani, vejetaryenim çünkü bence diğer bilinçli yaratıkları yemek yanlış. Ve doğa açısından da berbat."

"Gayet makul." Ona, kaç defa bir vejetaryenin bedenindeyken yanlışlıkla et yediğimi söylemedim. Kontrol etmeyi hatırladığım şeylerden biri olmuyor. Genellikle arkadaşların tepkileri beni uyarıyor. Bir keresinde bir veganı, bir McDonald's'ta gerçekten feci hasta etmiştim.

Öğle yemeğinde havadan sudan konuştuk. Pikniği bitirip ormanda yürümeye başlamadan, gerçek kelimeler ortaya saçılmadı.

"Ne istediğini bilmem gerekiyor," dedi.

"Birlikte olmamızı istiyorum." Düşünmeden söyleyivermişim. Yürümeye devam etti. Onun yanında yürümeye devam ettim.

"Ama birlikte olamayız. Bunun farkındasın, değil mi?"

"Hayır. Bunun farkında değilim."

Durdu. Elini omuzuma koydu.

"Bunun farkına varman gerek. Seni önemseyebilirim. Beni önemseyebilirsin. Ama birlikte olamayız."

Gülünçtü ama yine de sordum: "Neden?"

“Neden mi? Çünkü bir sabah ülkenin diğer ucunda uyanabilirsin. Çünkü ne zaman seni görsem, yeni biriyle tanıştıyormuşum gibi hissediyorum. Çünkü yanımda olamazsın. Çünkü ne olursa olsun, senden hoşlanabileceğimi sanmıyorum. Böyleyken olmaz.”

“Neden benden böyleyken hoşlanamıyorsun?”

“Çok fazla geliyor. Şu anda fazlasıyla mükemmelsin. Senin gibi biriyle birlikte olmayı hayal edemiyorum.”

“Ama ona bakma... Bana bak.”

“İçini göremiyorum, tamam mı? Bir de Justin var. Justin'i düşünmek zorundayım.”

“Hayır, değilsin.”

“Bilmiyorsun, tamam mı? Kaç saat boyunca onun içindeydin ki? On dört mü? On beş mi? İçindeyken onunla ilgili her şeyi gerçekten öğrenebildin mi? Ya benimle ilgili her şeyi?”

“Sırf yolunu kaybetmiş bir çocuk olduğu için ondan hoşlanıyorsun. İnan bana, bunu daha önce de gördüm. Ama yolunu kaybetmiş çocukları seven kızların başına ne gelir biliyor musun? Kendileri de kaybolurlar. Hiç şaşmaz.”

“Beni tanı mıyorsun...”

“Ama nasıl olduğunu biliyorum! Onun nasıl biri olduğunu biliyorum. Seni, onu önemsemediğinin yarısı kadar bile önemsemiyor. Benim seni önemsemediğim yarısı kadar bile önemsemiyor.”

“Dur! Dur artık.”

Fakat duramıyordum. “Benimle bu bedende tanışsaydı ne olurdu sence? Ya üçümüz birlikte dışarı çıksaydık? Dikkatinin ne kadarını sana verirdi? Çünkü kim olduğun umurunda değil. Bana kalırsa, sen Ashley'den bin kat daha çekicisin. Ama sence Justin'in gerçekten bir fırsatı olsaydı elleri rahat durur muydu?”

“O, öyle biri değil.”

“Emin misin? Gerçekten emin misin?”

Rhiannon, “İyi,” dedi. “Dur da onu arayayım.”

Ani protestolarına rağmen telefon rehberinden onu bulup, karşı taraf açtuğunda ona tanışmasını istediği bir arkadaşının kasabada olduğunu söyledi. Belki birlikte akşam yemeğine de gidebilirdik, değil mi? Justin kabul etti ama önce Rhiannon’un masrafı karşılayacağım söylemesi gerekti.

Telefonu kapadığında öylece kalakaldık.

“Mutlu musun?” diye sordu.

Ona dürüstçe, “Hiçbir fikrim yok,” dedim.

“Benim de öyle.”

“Onunla ne zaman buluşuyoruz?”

“Altıda.”

“Tamam,” dedim. “Bu arada sana her şeyi anlatmak istiyorum ve karşılığında senin de bana her şeyi anlatmanı istiyorum.”

Gerçek olan şeylerden bahsettiğimizde her şey çok daha kolay oluyordu. Kendimize amacımızın ne olduğunu hatırlatmamıza gerek kalmıyordu çünkü amacın ortasındaydık.

Bana ilk kez ne zaman anladığımı sordu.

“Muhtemelen dört ya da beş yaşındaydım. Ondan önce de beden değiştirdiğimi, her gün farklı bir ana baba sahibi olduğumu biliyordum tabii. Ya da büyükanne veya bakıcı veya kim olursa işte. Bana bakacak birileri hep oluyordu ve ben de yaşamın böyle bir şey olduğunu düşünüyordum... Her sabah yeni bir hayat. Bir şeyde hata yaparsam –bir isimde, bir yerde, bir kuralda– insanlar bana doğrusunu gösteriyorlardı. Hiç öyler büyük rahatsızlıklar yaşanmıyordu. Kendimi erkek ya da kız çocuk olarak görmüyordum... Asla görmedim. Kendimi sadece bir günlüğüne erkek ya da kız çocuk olarak görürdüm. Farklı kıyafetler giymek gibiydi.

“Beni sarsan şey, ertesi gün kavramıydı. Çünkü bir süre sonra fark etmeye başladım... İnsanlar ertesi gün yapılacak şeylerden bahsedip duruyorlardı. Birlikte. Karşı çıkarsam da bana garip bakışlar fırlatıyorlardı. Diğer herkes için hep birlikte geçirilecek bir yarın vardı. Ama benim için yoktu. Ben, ‘Burada olmayacaksın ki,’ diyordum, onlar da ‘Tabii ki burada olacağım,’ diyorlardı. Sonra uyandığımda orada olmuyorlardı. Ve yeni annemle babam, neden o kadar üzgün olduğuma bir anlam veremiyorlardı.

“Sadece iki seçenek vardı... Ya herkeste bir sorun vardı ya da bende bir sorun vardı. Çünkü ya onlar kendilerini birlikte geçirilecek bir yarınla kandırıyorlardı ya da çekip giden tek kişi bendim.”

Rhiannon, “Kalmaya çalıştın mı?” diye sordu.

“Çalıştığundan eminim. Ama şimdi hatırlamıyorum. Ağladığımı ve itiraz ettiğimi hatırlıyorum... Bundan sana bahsetmiştim. Ama geri kalan şeylerden emin değilim. Yani, sen beş yaşındaki halini çok hatırlıyor musun?”

Başını salladı. “Pek değil. Annemin, anaokulu başlamadan önce kız kardeşimle beni yeni ayakkabı almaya götürdüğünü hatırlıyorum. Yeşil ışığın geç, kırmızı ışığın dur demek olduğunu öğrendiğimi hatırlıyorum. Işıkları boyadığımı ve öğretmenin sarıyı nasıl açıklayacağını biraz şaşırdığını hatırlıyorum. Bize sarıya da kırmızı muamelesi yapmamız gerektiğini söylemişti sanırım.”

Ona, “Ben harfleri hızla öğrendim,” dedim. “Öğretmenin, bildiğime şaşırdığımı hatırlıyorum. Ertesi gün unuttuğumda da o kadar şaşırtıcı olduğunu tahmin ediyorum.”

“Beş yaşındaki biri, bir günlüğüne hayatına ara verdiğini muhtemelen fark etmez.”

“Muhtemelen. Bilmiyorum.”

“Sürekli Justin’e sorup duruyorum, bilirsin işte. Onun yerine geçtiğin günü. Sahte anılarının o kadar belirgin olması büyüleyici.

Kumsala gittiğimizi söylediğinde karşı çıkmıyor ama gerçekte hatırlamıyor.”

“İkizlerden James de öyleydi. Yolunda gitmeyen bir şey olduğunu düşünmedi. Ama ona seninle kahve içmek için buluşmasını sordüğümde hiç hatırlamadı. Sadece Starbucks’ta olduğunu hatırladı... Zihni o anı algıladı. Ama tam olarak neler yaşandığını değil.”

“Belki de sen ne istersen onu hatırlıyorlardır.”

“Bunu düşündüm. Keşke emin olabilseydim.”

Yürümeye devam ettik. Parmaklarımızla bir ağacı çepeçevre sardık.

“Peki ya aşk?” diye sordu. “Hiç âşık oldun mu?”

“Aşk denir mi, bilmiyorum,” dedim. “Vurulduğum zamanlar oldu tabii ki. Çekip gittiğim için gerçekten pişman olduğum günler de oldu. Bulmaya çalıştığım bir iki kişi de vardı ama işe yaramadı. En yakını Brennan denen adamdı.”

“Bana ondan bahset.”

“Bir sene kadar önceydi. Bir sinemada çalışıyordum ve o da kasabaya kuzenlerini ziyaret ediyordu, patlamış mısır almaya geldiğinde biraz flört ettik ve bir şeylere dönüştü işte... Kıvılcım gibi. Küçük, tek salonlu bir sinemaydı ve film devam ederken işim epey azalıyordu. Sanırım filmin ikinci yarısını kaçırdı çünkü tekrar gelip benimle biraz daha sohbet etmişti. Sonunda ona filmde neler olduğunu anlatırken buldum kendimi, böylece çoğunlukla salonda kalmış gibi yapabilecekti. Sonunda e-posta adresimi sordu ve ben de bir e-posta adresi uydurdum.”

“Benim için yaptığın gibi.”

“Aynen öyle. Bana o gece e-posta gönderdi, ertesi gün evine, Maine’e döndü ki ideal olan da buydu çünkü ilişkimizin geri kalanı internet üzerinden yürüyebilirdi. O gün üstümde ismimin yazdığı bir rozet vardı, yani ona adımı söylemek zorunda kalmıştım ama

bir soyadı uydurup bedenın sahibinin fotoğraflarından oluşan bir internet profili yarattım. Sanırım adı Ian'dı."

"Ah... Yani erkek miydin?"

"Evet," dedim. "Fark eder mi?"

Bana, "Hayır," dedi. "Sanırım etmez." Ancak ettiğini anlayabiliyordum. Biraz. Yine zihnindeki görsele ayar çekmesi gerekiyordu.

"Böylece her gün birbirimize e-posta gönderdik. İnternette sohbet bile ettik. Ona gerçekte neler olduğunu söyleyemesem de -ona çok garip yerlerden e-posta gönderdiğim olmuştı- yine de dünyanın bir yerlerinde, sürekli bana ait bir şey olduğunu hissettim ve bu epey yeni bir histi. Tek sorun, onun daha fazlasını istemesiydi. Daha fazla fotoğraf. Sonra Skype'tan görüşmek istedi. Sonra bu yoğun muhabbet bir ay sürünce tekrar ziyarete gelmekten bahsetmeye başladı. Zaten halasıyla eniştesi onu yine davet etmişlerdi ve yaz da yaklaşıyordu."

"Eyyvah."

"Evet, eyvah. Bir yolunu bulamadım. Ve ne kadar geçiştirmeye çalışırsam o kadar gözüne batıyordu. Tüm konuşmalarımız bizimle ilgili olmaya başladı. Ara sıra araya başka şeyler giriyordu ama o, konuyu tekrar açıyordu. Yani bitirmem gerekti. Çünkü bizim için bir yarın olmayacaktı."

"Neden ona gerçeği söylemedin?"

"Çünkü bunu kaldırabileceğini düşünmüyordum. Çünkü ona yeteri kadar güvenmiyordum, sanırım."

"Yani tamamen bitirdin."

"Ona başka biriyle tanıştığımı söyledim. O anda içinde olduğum bedenın fotoğraflarını ödünç aldım. Sahte profilimin ilişki kısmını değiştirdim. Brennan bir daha asla benimle konuşmak istemedi."

"Zavallı çocuk."

"Evet. Ondan sonra kendime, ne kadar kolay görünse de bir daha asla sanal bağlantılar kurmayacağıma söz verdim. Çünkü so-

nunda gerçekten var olmayacak sanal bir şeyin anlamı ne ki? Ve ben kimseye asla gerçek bir şey sunamazdım. Onlara sunabileceğim tek şey sahtekârlıktı.”

Rhiannon, “Erkek arkadaşlarının kılığına girmek gibi,” dedi.

“Evet. Ama anlamın gerekiyor... Sen kuraldaki istisnasın. Ve ben her şeyin sahtekârlık üzerine kurulmasını istemedim. Bu nedenle anlattığım ilk kişisin.”

“Komik olan tarafı, sadece bir kere yapmanı çok sıradışı bir şeymiş gibi anlatman. Ama iddiasına girerim ki hayatlarını hiç doğruları söylemeden, gerçekten söylemeden geçiren bir dünya insan vardır. Ve her gün de aynı bedende aynı hayata uyanıyorlar.”

“Niye? Bana söylemediğin şey ne?”

Rhiannon gözlerimin içine baktı. “Sana söylemediğim bir şey varsa, bir sebebi vardır. Sen bana güveniyorsun diye otomatik olarak ben de sana güvenecek değilim. Güven, bu şekilde olmuyor.”

“Evet, bu adil.”

“Adil olduğunu biliyorum. Ama bundan daha fazla bahsetmeyelim. Bana anlat... Bilmiyorum... Mesela üçüncü sınıfı.”

Sohbet devam etti. Artık neden herhangi bir şey yemeden önce (dokuz yaşındayken neredeyse bir çilek yüzünden öldükten sonra) alerjiyle ilgili bilgilere erişmem gerektiğini öğrendi ve ben de onun tavşancıklara karşı olan korkusunun kökenini (Cızırtı adında, kafesinden kaçıp insanların suratında uyumaktan hoşlanan çok kötü huylu bir yaratık yüzündendi) öğrendim. Hayatımda sahip olduğum en iyi anneyi öğrendi (işin içinde bir su parkı vardı) ve ben de hayat boyunca aynı anneye yaşamının artılarını ve eksilerini, nasıl başka biri onu annesinden daha çok öfkeli edemezken yine başka birini ondan daha çok sevmeyeceğini öğrendim. Hep Maryland’de olmadığımı ama sadece içinde bulunduğum beden çok uzaklara

gitteğinde çok uzaklara gidebileceğimi öğrendi. Ben de onun hiç uçağa binmediğini öğrendim.

Hâlâ aramızda fiziksel anlamda bir mesafe bırakıyordu... Şimdilik omza yaslanma ya da el ele tutuşma olmayacaktı. Ancak bedenlerimiz ayrı kalsa da kelimelerimiz kalmıyordu. Bunu kafama takmıyordum.

Arabaya dönüp piknikten kalanları atıştırdık. Sonrasında etrafta dolanıp biraz daha konuştuk. Rhiannon'a anlatmak için hatırladığım hayatların sayısı beni şaşırttı ve o da tek bir hayatın, benim birden fazla hayatıma denk gelecek kadar çok hikâye barındırabilmesi karşısında büyüldü. Onun normal varlığı, benim için öyle yabancı, öyle ilgi çekiciydi ki sonunda ona da biraz ilginç gelmeye başlamıştı.

Geceyarısına kadar böyle devam edebilirdim. Fakat saat beşi çeyrek geçtiğinde Rhiannon telefonuna bakıp, "Artık gitsek iyi olur. Justin bizi bekliyordur," dedi.

Bir şekilde bunu unutmayı başarmıştım.

Sonucun önceden belli olması gerekiyordu. Ben cidden çekici bir kızdım. Justin tipik, azgın, genç bir erkekti.

Rhiannon'un teorisinin haklı çıkmasını ve Ashley'nin sadece hatırlamasını istediklerimi ya da zihninin hatırlamasını istediklerini hatırlamasını umuyordum. Bu işi çok ileri götüreceğimden değildi... Tek ihtiyacım olan Justin'in gönüllü davranmasıydı, gerçekten temasa geçmesi değil.

Rhiannon otobanın kenarında deniz tarağı yenilen bir restoran seçmişti. İlkelerime bağlı kalarak Ashley'nin deniz kabuklularına alerjisi olmadığını onayladım. Aslında Ashley, yediklerini kısıtlamak için birçok şeye "alerjisi" olduğuna kendini inandırmıştı. Fakat deniz kabukluları o listeye hiç girmemişti.

Restorana adım attığında gerçekten kafalar ona çevrildi. Çoğu kafa, en az otuz yaş büyük erkeklere aitti. Onun buna alışkın olduğuna emindim ama benim içim ürperdi.

Her ne kadar Rhiannon, Justin'in bizi beklemek zorunda kalacağından endişelense de Justin bizden on dakika sonra geldi. Beni ilk gördüğünde yüzünde oluşan bakış paha biçilmezdi... Rhiannon kasabada bir arkadaşı olduğunu söylediğinde zihninde canlanan kişi Ashley *degildi*. Rhiannon'a selam verdi ama bunu yaparken gözlerini üzerime dikmişti.

Yerlerimize oturduk. İlk başlarda onun tepkisine o kadar yoğunlaştım ki Rhiannon'unkini gözden kaçırdım. Kendi içine kapanmış, aniden sessizleşmiş, çkingenleşmişti. Bunu sağlayan Justin'in varlığı mıydı yoksa onunla birlikte varlığımızın bir birleşimi miydi, bilemiyordum.

Kendi günümüzü geçirmeye o kadar dalmıştık ki gerçekten bunun için hazırlanmamıştık. Yani Justin olağan sorular sormaya başladığında –Rhiannon'la nereden tanışıyorduk ve neden daha önce benden bahsettiğini hiç duymamıştı– imdada yetiştim. Rhiannon için yalan, derinliği olan bir davranıştı. Benim içinse yalan söylemek, doğamın olmazsa olmazıydı.

Ona, Rhiannon'un annesinin lisedeyken annemin en iyi arkadaşı olduğunu söyledim. Şu anda Los Angeles'ta yaşıyordum (neden olmasındı ki?), televizyon dizileri için seçmelere katılıyordum (çünkü bunu yapabiliyordum). Annemle birlikte bir haftalığına doğu sahillerini gezmeye çıkmıştık ve eski dostuyla bir buluşmak istemişti. Rhiannon'la birbirimizi yıllar içinde ara sıra görmüştük ama uzun süreden beri ilk defa bir araya gelmiştik.

Justin her lafına dikkat ediyormuş gibi görünüyordu ama aslında hiç dinlemiyordu. Masanın altından "yanlışlıkla" bacağına sürtündüm. Fark etmemiş gibi yaptı. Rhiannon da öyle.

Pişkindim ama pişkinlik yaparken dikkatliydim. Bir konuya parmak basarken birkaç kere Rhiannon'un eline dokundum, yani bunu Justin'e de yapınca o kadar sıradışı durmadı. Bir keresinde bir partide öptüğüm bir Hollywood yıldızından bahsettim ama büyü-tülecek bir şey olmadığını da açıkça belirttim.

Justin'in de flört ettiğimde karşılık vermesini istiyordum ama yapamıyormuş gibi görünüyordu. Özellikle de önüne yemek konduğunda. Sonrasında dikkat sırası şöyleydi: Yemek, Ashley, Rhian-non. Yengeç köftesini tartar sosuna batırdım ve bunu yaptığım için Ashley'nin bana bağırdığını hayal ettim.

Yemek bittiğinde Justin dikkatini tekrar bana yöneltti. Rhian-non biraz canlandı ve hareketlerimi taklit etti, öncelikle elini tuttu. Justin geri çekilmedi ama pek ilgisini çekiyormuş gibi de değildi; sanki Rhiannon onu utandırıyormuş gibi davranıyordu. Bunun iyi bir işaret olduğunu düşünüyordum.

Sonunda Rhiannon tuvalete gitmesi gerektiğini söyledi. İşte bu, Justin'e geri dönüşü olmayan bir şey yaptırmak, Rhiannon'un onun gerçekten nasıl biri olduğunu görmesini sağlamak için beklediğim fırsattı.

Bacak hareketiyle işe başladım. Bu sefer Rhiannon olmadığından bacağına çekmedi.

"Merhabalar," dedim.

"Merhaba," diye karşılık verdi. Ve gülümsedi.

"Bundan sonra ne yapacaksın?" diye sordum.

"Yemekten sonra mı?"

"Evet, yemekten sonra."

"Bilmiyorum."

"Belki gidip bir şeyler yapmalıyız," diye önerdim.

"Evet. Tabii."

"Belki de sadece ikimiz gitmeliyiz."

Klik. Sonunda anladı.

Harekete geçip eline dokundum. "Bence eğlenceli olurdu," dedim.

Bana sokulması, arzusuna boyun eğmesi gerekiyordu. Bir adım daha ileri götürmesi gerekiyordu. Tek bir evet yeterliydi.

Rhiannon'un yakınlarda olup olmadığına ve diğer erkeklerin bizi görüp görmediğine bakındı.

"Yok artık," dedi.

Ona, "Sorun değil," dedim. "Senden gerçekten hoşlandım."

Arkasına yaslandı. Başım salladı. "Eee... Hayır."

Çok açık davranmıştım. Kendi fikriymiş gibi olması gerekiyordu.

"Neden olmasın?" diye sordum.

Sanki embesilin tekiymişim gibi bana baktı.

"Neden olmasın mı?" dedi. "Rhiannon'a ne olacak? Tanrı aşkına."

Yerinde bir cevap bulmaya çalıştım ama yoktu. Önemi de yoktu çünkü o sırada Rhiannon masaya geri dönmüştü.

"Bunu istemiyorum," dedi. "Dur."

Justin aptalın teki olduğundan, Rhiannon'un onunla konuştuğunu sandı.

Karşı çıkarak, "Ben hiçbir şey yapmıyorum!" dedi, artık bacağı büsbütün kendi tarafındaydı. "Şu arkadaşın biraz kontrolden çıktı."

Rhiannon, "Bunu istemiyorum," diye tekrarladı.

"Sorun değil," dedim. "Üzgünüm."

Justin, "Üzgün olman lazım!" diye bağırdı. "Tanrım... Kaliforniya'da işler nasıl yürüyor bilmiyorum ama burada böyle davranamazsın." Ayağa kalktı. Kasıklarına şöyle bir bakıp, tüm itirazlarına karşın, flört ederek en azından bir tepki aldığımı anladım. Ancak bunu gerçekten Rhiannon'a belirtemezdim.

"Ben gidiyorum," dedi Justin. Sonra sanki bir şeyi kanıtlayacakmış gibi gözümün önünde Rhiannon'u öptü. "Teşekkürler bebeğim," dedi. "Yarın görüşürüz."

Bana veda etmekle uğraşmadı.

Rhiannon'la yerimize tekrar oturduk.

Ona tekrar, "Üzgünüm," dedim.

"Hayır, benim suçum. Bilmem gerekirdi."

Sana söylemiştim, demesini bekledim... Ve dedi de.

"Sana anlamadığını söylemiştim. Bizi anlayamazsın," dedi.

Sonra hesap geldi. Ödemeye çalıştım ama eliyle savuşturdu.

"O para, senin paran değil," dedi. Bu canımı diğer her şey kadar çok acıttı.

Gecenin sona ermesini istediğini biliyordum. Justin'i arayıp özür dilemek, aralarındaki her şeyi tekrar düzeltmek için beni eve bırakmak istediğini biliyordum.

6008. Gün

Ertesi sabah uyanır uyanmaz bilgisayarın başına geçtim. Fakat Rhianon'dan hiç e-posta gelmemişti. Ondan bir kez daha özür diledim. Dün için biraz daha teşekkür ettim. Bazen gönder tuşuna bastığınızda mesajın doğrudan o kişinin kalbine gittiğini hayal edebilirsiniz. Ancak diğer zamanlarda, böyle zamanlarda sözcükler sadece bir kuyunun dibini boyluyormuş gibi gelir.

Sosyal medya sitelerinde biraz daha araştırma yaptım. Austin ile Hugo'nun ilişki durumları hâlâ birlikte olarak görünüyordu... İyiye işaretti. Kelsea'nin sayfası, arkadaş olmayanlara kapalıydı. Yani, bir şeyi kurtarmayı başardığımın ve bir şeyin de kurtulmasının mümkün olduğunun kanıtı vardı.

Kendime her şeyin kötü gitmediğini hatırlatmam gerekti.

Sonra bir de Nathan vardı. Onunla ilgili haberler devam ediyordu. Papaz Poole, her gün daha fazla kanıt sunuyor ve haber siteleri de bunları yalayıp yutuyordu. *Onion* bile böyle bir manşetle oyuna dâhil olmuştu: WILLIAM CARLOS WILLIAMS'TAN PAPAZ

POOLE'A: "ERİĞİ BANA ŞEYTAN YEDİRTTİ." Zeki insanlar parodisini yapıyorsa, daha az zeki olanların inandığının kesin kanıtıdır.

Ancak ne yapabiliyordum ki? Nathan, kanıt istiyordu ama ben ona sunabilecek kanıtım olduğundan emin değildim. Elimdeki tek şey sözlerimdi... bu nasıl bir kanıt oluşturunca ki?

Bugün, AJ isimli bir erkektim. Şeker hastasıydı, yani tüm sıradan endişelerimin üzerine bir katman daha eklenmişti. Birkaç kere şeker hastası olmuşum ve ilk sefer çok korkunçtu. Diyabet kontrol edilemez olduğundan değil, neye dikkat edip nasıl idare edeceğimi öğretmesi için vücudun sürekli tekrarlanan anılarına güvenmek zorunda kaldığım için. Sonunda annem evde kalıp sağlığını benimle birlikte gözlemlesin diye kendimi iyi hissetmiyormuşum gibi yapmışım. Şimdi başa çıkabileceğimi hissediyordum ama vücudun bana söylediklerine de genelde olduğundan çok daha fazla dikkat ediyordum.

AJ'in kendine has o kadar çok davranışı vardı ki muhtemelen artık ona kendine hasmış gibi gelmiyordu. Spor fanatığıydı... Küçükler liginde futbol oynuyordu ama gerçek aşkı beyzboldu. Kafası binlerce farklı kombinasyonda ve karşılaştırmalı olarak toparlanmış istatistiklerle, bilgiler ve sayılarla doluydu. Aynı zamanda odası bir Beatles tapınağıydı ve görünüşe göre George, açık ara favorisiydi. Ne giyeceğini kararlaştırmak güç değildi çünkü tüm dolabı mavi kot pantolonlar ve aynı model gömleğin çeşitleriyle doluydu. Ayrıca herhangi bir insanın ihtiyaç duyacağını düşündüğümünden çok daha fazla beyzbol şapkası vardı ama okula giderken giymesine izin verilmediğini tahmin ediyordum.

Birçok açıdan bakıldığında otobüse binmeyi dert etmeyen, bindiğinde onu bekleyen arkadaşları olan, kahvaltı ettiği halde hâlâ aç

tassemekten daha güç bir gerçekle baş etmek zorunda kalmayan biri olmak rahatlatıcıydı.

Bu sıradan bir gündü ve ben de kendimi bu sıradanlığa kapırmaya çalıştım.

Fakat üçüncü ve dördüncü ders saatleri arasında eski dertlerime geri döndüm. Çünkü karşımda, koridorun ortasında Nathan Daldry duruyordu.

İlk başta hata yaptığımı sandım. Nathan'a benzeyen birçok çocuk vardı. Ancak koridordaki diğer çocukların, ona sanki ayaklı bir şakaymış gibi tavır aldıklarını gördüm. Kahkahaları, sırtışları, iğneleyici yorumları duymamış gibi yapmaya çalışıyordu. Fakat ne kadar rahatsız olduğunu saklayamıyordu.

Şöyle düşündüm: *Bunu hak ediyor. Tek kelime etmesi gerekmiyordu. Boş verebilirdi.*

Sonra da şöyle düşündüm: *Bu benim suçum. Bunu ona ben yaptım.*

AJ'in zihnine erişip Nathan'la ilkokulda yakın arkadaş olduklarını ve hâlâ dostane geçindiklerini öğrendim. Yani yanımdan geçerken ona merhaba demek mantıklı geldi. Böylece o da merhaba diyerek karşılık verdi.

Öğle yemeğinde arkadaşlarımla birlikte oturdum. Aralarından biri bana dünkü maçı sordu, ben de erişime geçip öylesine bir cevap verdim.

Göz ucuyla Nathan'ın bir masada oturmuş, tek başına yemek yediğini gördüm. Arkadaşı olmadığını hatırlamıyordum, sadece eğlenceli biri değildi. Ancak görünen o ki arkadaşsız kalmıştı.

Arkadaşlarıma, "Nathan'la konuşacağım," dedim.

İçlerinden biri homurdandı. "Gerçekten mi? Ondan bıktım."

Bir diğeri araya girip, "Artık televizyon programlarına katılıyor-muş diye duydum," dedi. "Şeytanın, cumartesi gecesinde eğlencesine bir Subaru'yu kaçırmaktan daha önemli işleri olduğunu sanırsın."

"Cidden yani."

Konuşma daha da ilerlemeden repsimi alıp onlara sonra görüşeceğimizi söyledim.

Nathan yanına geldiğimi gördü ama oturduğumda hâlâ şaşkın gibiydi.

"Sorun olmaz, değil mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "Hiç sorun olmaz."

Ne yaptığımı bilmiyordum. Son e-postasını düşündüm -*KANITLA*- ve bir yanım bu kelimelerin gözlerine yansımaları, yüzleşmek zorunda kalacağım bir mücadele yaratmasını bekliyordu. Kanıt bendim. Gözlerinin önündeydim. Fakat o bunu bilmiyordu.

"Ee, nasıl gidiyor?" diye sorup bir kızartma aldım, arkadaşlar arasında geçen normal bir öğle yemeği muhabbetiymiş gibi davranmaya çalıştım.

"İyi sanırım." İnsanların ona yönelttiği tüm bu dikkate rağmen kimsenin, nasıl olduğunu sormadığını hissettim.

"Ne var ne yok?"

Omzumun üstünden baktı. "Arkadaşların bize bakıyor."

Dönünce eski masamdaki herkes aniden Nathan ve ben hariç her yere bakmaya başladı.

"Her neyse," dedim. "Onları kafana takma. Hiç birini."

"Takmıyorum. Anlamıyorlar."

"Ben anlıyorum. Yani anlamadıklarını anlıyorum."

"Biliyorum."

"Çok bunaltıcı olmalı gerçi, herkesin bu kadar ilgilenmesi. Ve tüm blogların falan. Ve şu papazın."

Fazla ileri gittim mi, diye düşünüyordum. Fakat Nathan konuştuğuna seviniyor gibi görünüyordu. AJ iyi bir çocuktur.

“Evet, o gerçekten anlıyor. İnsanların beni üzeceğini biliyordu. Ama bana daha güçlü olmam gerektiğini söyledi. Yani insanların kühkaha atması, bedenini ele geçirildikten sonra hayatta kalmakla kıyaslanamaz.”

Beden ele geçirildikten sonra hayatta kalmak. Yaptığım şeyleri bu açıdan hiç düşünmemiştim. Hiç insanların varlığımla mücadele edip hayatta kalmaya çabalayacağını düşünmemiştim.

Nathan bir şeyler düşündüğümü anladı. “Ne?” diye sordu.

“Sadece merak ediyorum... O günle ilgili neler hatırlıyorsun?”

Yüzüne bir çekingenlik ifadesi yerleşti.

“Neden soruyorsun?”

“Meraktan sanırım. Senden şüphelenmiyorum. Hem de hiç. Sadece okuduğum ve insanların söylediği tüm şeyler bir yana, senin ağzından hiç dinlemedim. Hep ikinci, üçüncü, muhtemelen yedinci –ya da sekizinci– kişilerden duydum, yani gelip ilk ağızdan duyayım dedim.”

Tehlikeli bölgede olduğumu biliyordum. AJ’i pek sırdaş konumuna sokamazdım çünkü ertesi gün olacak ve belki de söylenen hiçbir şeyi hatırlamayıp Nathan’ı şüphelendirecekti. Fakat aynı zamanda neler hatırladığını öğrenmek istiyordum.

Nathan konuşmak istiyordu. Bunu anlayabiliyordum. Kendi alanından çıktığını biliyordu. Geri çekilmeyecek olsa da biraz pişmanlık duyuyordu. Olanların hayatını altüst etmesini istediğini hiç sanmıyordum.

Bana, “Gayet normal bir gündü,” dedi. “Sıradışı hiçbir şey yoktu. Evimde ailemleydim. Günlük işi gücü falan yaptım. Ve sonra... Bilmiyorum. Bir şeyler oldu herhalde. Çünkü okul müzikaliyle ilgili bir hikâye uydurup gece kullanmak üzere arabalarını ödünç aldım.

Müzikal kısmını hatırlamıyorum... Bunu bana daha sonra söylediler. Ama oradaydım işte, araba kullanıyordum. Ve şu... dürtüler. Sanki bir yerlere sürükleniyordum."

Duraksadı. "Nereye?" diye sordum.

Başını salladı. "Bilmiyorum. En garip kısmı da bu. Tamamen boş kalmış birkaç saat var. Bedenimin kontrolünün elimde olmadığını hissettim ama hepsi bu. Gözümün önüne bir parti geliyor ama nerede olduğunu ya da orada başka kimler olduğunu bilemiyorum. Sonra aniden bir polis beni uyandırdı. Bir yudum içki içmemiştim. Hiç uyuşturucu kullanmamıştım. Teste soktular, bilirsin işte."

"Ya nöbet geçirdiysen?"

"Nöbet geçirecek olsam neden annemlerden arabayı ödünç alayım? Hayır, kontrol başka bir şeyin elindeydi. Papaz, şeytanla ilgili olduğunu söylüyor. Bedenimin kötü bir şey için kullanıldığını bilip mücadele etmiş olmalıyım. Kazandığımda da şeytan beni yolun kenarına bıraktı."

Buna inanıyordu. Buna samimiyetle inanıyordu.

Ona doğru olmadığını da söyleyemezdim. Ona gerçekten neler olduğunu söyleyemezdim. Çünkü söyleseydim, AJ'i tehlikeye atmış olurudum. Kendimi tehlikeye atmış olurudum.

"İlla şeytanın yaptığı anlamına gelmiyor," dedim.

Nathan savunmaya geçti. "Biliyorum işte, tamam mı? Ve bu konuda yalnız da değilim. Aynı şeyi yaşayan birçok insan var. Birkaçıyla internette sohbet ettim. Bu kadar çok ortak noktamız olması korkunç."

"Yine olur diye korkuyor musun?"

"Hayır. Bu sefer hazırlıklıyım. Şeytan yanıma yaklaşırsa, ne yapacağımı biliyorum."

Tam karşısında oturmuş onu dinliyordum.

Beni tanııyordu.

. . .

Ben şeytan değilim.

Bu düşünce, günün geri kalanında zihnimde yankalandı.

Ben şeytan değilim ama olabilirim de.

Belirli bir mesafeden, Nathan'inkine benzer bir bakış açısıyla bakınca ne kadar korkunç olabileceğini görebiliyordum. Mesela beni zarar vermekten alıkoyan neydi ki? Kurşun kalemi elime alıp kimya sınıfında yanımda oturan kızın gözünü deşseydim, ne gibi bir ceza alırdım ki? Ya da daha beterini yapsaydım. Mükemmel suçu işleyip kolayca paçamu kurtarabilirdim. Cinayeti işleyen beden, kaçınılmaz olarak yakalanırdı ama katil serbest kalırdı. Bunu daha önce neden düşünmemiştim ki?

Şeytan olabilme potansiyelim vardı.

Fakat sonra, *dur*, dedim kendi kendime. *Hayır*. Çünkü bu beni başkalarından farklı kılar mıydı ki? Evet, paçamu kurtarabilirdim ama hepimizde suç işleme potansiyeli vardı. İşlememeyi tercih ediyorduk. Her gün, suç işlememeyi tercih ediyorduk. Ben de çok farklı değildim.

Ben şeytan değildim.

Hâlâ Rhiannon'dan haber yoktu. Sessizliğinin sebebi zihninin bulanması mıydı yoksa benden kurtulma arzusu mu, bilmemin imkânı yoktu.

Ona yazıp basitçe şöyle dedim:

Seni tekrar görmek zorundayım.

A

6009. Gün

Ertesi sabah ondan hâlâ haber yoktu.

Arabaya binip gittim.

Araba, Adam Cassidy'ye aitti. Okulda olması gerekiyordu. Fakat babasıymuş gibi okulu arayıp doktor randevusu olduğunu söylemiştim.

Randevu tüm gün sürebilirdi.

Arabayla iki saatlik bir yolculuktu. Bu süreyi, Adam Cassidy'yi yakından tanıyarak geçirmem gerektiğini biliyordum ama şu anda bana öylesine biriymiş gibi geliyordu. Eskiden hep bu tarz hayatlara girerdim... Günü geçirmek için ihtiya ım olan en az bilgiyi  l erdim. Bu konuda o kadar başarılıydım ki bir kere bile erişime ge mediğim birkaç gün olmuştu. Eminim ki içinde bulunduğum bedenler için

bomboş geçen günlerdi çünkü benim için sıradışı düzeyde bomboş günlerdi.

Yolculuğun büyük kısmında Rhiannon'u düşündüm. Onu nasıl tekrar kazanacağımı. Ona nasıl yaranacağımı. Bu işi nasıl yürüteceğimi.

En zor olanı son kısmıydı.

Okuluna vardığımda Amy Tran'in önceden park ettiği yere park ettim. Okul günü şimdiden tam gaz ilerliyordu, yani kapıları açtığımda cırcıranın ortasına daldım. Ders arasıydı ve onu bulmak için elimde tam iki dakika vardı.

Nerede olduğunu bilmiyordum. Kaçınıcı ders saatinin başladığını bile bilmiyordum. Sadece koridorlarda onu arıyordum. İnsanlar yanımdan sürtünerek geçiyor, nereye gittiğime dikkat etmemi söylüyorlardı. Umursamadım. Herkes bir yana, o bir yanaydı. Ben sadece ona odaklanmıştım.

Evrenin bana nereye gideceğini söylemesine izin verdim. Yalnızca içgüdülerime güvendim, bu türden içgüdünün benden başka, bu bedenden başka bir yerden geldiğini biliyordum.

Bir sınıfa girmek üzereydi. Ancak durdu. Baktı. Beni gördü.

Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. İnsanlar etrafımdan dönüp dolaşırken koridorda bir ada gibiydim. O bambaşka bir adaydı. Onu görüyordum ve o da tam olarak kim olduğumu biliyordu. Bunu bilmesinin imkânı yoktu. Ancak biliyordu.

Sınıftan uzaklaştı, bana doğru yürüdü. Diğer zil çaldı ve insanların geri kalanı da koridoru boşaltıp bizi baş başa bıraktı.

"Selam," dedi.

"Selam," dedim.

"Gelebileceğini düşünmüştüm."

"Kızdın mı?"

"Hayır, kızmadım." Sınıfa doğru baktı. "Gerçi yoklama konusunda bana iyilik etmiyorsun."

“Ben kimseye yoklama konusunda iyilik etmiyorum.”

“Bugünkü adın ne?”

Ona, “A,” dedim. “Senin için adım daima A.”

Bir sonraki saatte es geçemeyeceği bir sınavı vardı, bu nedenle okulda kaldık. Diğer çocuklara; bu saatte dersi olmayan çocuklara dersi kuran diğer çocuklara rastlamaya başladığımızda biraz daha dikkatli davrandı.

Korkusunun adını koymak için, “Justin sınıfta mı?” diye sordum.

“Evet. Gelmeye karar verdiyse.”

Boş bir sınıf bulup girdik. Duvarlarda asılı Shakespeare’e özel tüm ıvr zıvırlara bakarak edebiyat sınıfında olduğumuzu tahmin ettim. Ya da drama.

Arka sıraya, kapıdaki pencereden görülemeyeceğimiz bir yere oturduk.

“Ben olduğumu nereden anladın?” diye sormak zorunda kaldım.

“Bana bakış şeklinden,” dedi. “Başka kimse olamazdı.”

İşte aşk bunu yapar: Size dünyayı tekrar yazma isteği verir. Size karakterleri seçme, arka planı kurma, kurguya yön verme isteği verir. Sevdiğiniz kişi karşınızda oturur ve siz, elinizden gelen her şekilde bunu mümkün kılmak, sonsuza kadar mümkün kılmak istersiniz. Bir odada, baş başa kaldığınızda da, böyleymiş, böyle kalacakmış gibi yapabilirsiniz.

Elini tuttum, o da elini çekmedi. Aramızda bir şeyler değişti diye mi yoksa sadece ben değiştim diye mi böyleydi? Ona göre Adam Cassidy’nin elini tutmak daha mı kolaydı?

Havadaki elektriklenme sessizdi. Dürüst bir konuşma hariç bir şeye yön vereceği yoktu.

Tekrar, "Geçen gece olanlar için üzgünüm," dedim.

"Suçun bir kısmını ben de hak ediyorum. Onu hiç aramamalıydım."

"Ne dedi? Sonrasında?"

"Sana 'şu zenci kaltak' deyip durdu."

"Büyüleyici."

"Sanırım tuzak olduğunu hissetti. Bilmiyorum. Bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordu işte."

"Ki muhtemelen bu nedenle testi geçti."

Rhiannon geri çekildi. "Hiç adil değil."

"Üzgünüm."

Neden bana hayır diyebilecek kadar güçlü olup da ona hayır diyebilecek kadar güçlü olmadığını merak ettim.

Ona, "Ne yapmak istiyorsun?" diye sordum.

Bakışına mükemmel bir şekilde karşılık verdi. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Senin için en iyisi olduğunu hissettiğin şeyi yapmanı istiyorum."

Bana, "Yanlış cevap," dedi.

"Neden yanlış cevapmış?"

"Çünkü yalan."

Çok yakınsın, diye düşündüm. Çok yakınsın ama ben sana erişemiyorum.

"Asıl soruma dönelim," dedim. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Kesin olmayan bir şey için her şeyden vazgeçmek istemiyorum."

"Benimle ilgili kesin olmayan nedir?"

Kahkaha attı. "Cidden soruyor musun? Sana açıklama yapmam mı gerekiyor?"

“O mesele hariç. Hayatımda sahip olduğum en önemli kişi olduğunu biliyorsun. İşte burası kesin.”

“Sadece iki hafta içinde mi? Hayır, kesin değil.”

“Beni herkesten daha iyi tanıyorsun.”

“Ama ben senin için aynısını diyemem. Henüz.”

“Aramızda bir şeyler olduğunu inkâr edemezsin.”

“Evet. Bir şeyler var. Seni bugün gördüğümde... Sen çıkıp da gelene dek seni beklediğimi bilmiyordum. Sonra tüm o bekleyişi bir anda hissettim. Bu bir anlama geliyor... ama ortaya kesin bir şey koyar mı, bilmiyorum.”

Senden ne istediğimi biliyorum, demek istiyordum. Ancak kendimi durdurdum. Çünkü bu, başka bir yalan olurdu. O da bunu yüzüme vururdu.

Saate baktı. “Sınava hazırlanmam gerek. Ve senin de dönmen gereken bir hayatın var.”

Kendime engel olamadım ve “Beni görmek istiyor musun?” diye sordum.

Bir an öylece durdu. “İstiyorum. Ama istemiyorum da. Bunun işleri kolaylaştıracağını düşünebilirsin ama aslında daha da zorlaştırıyor.”

“Yani böyle habersizce çıkıp gelmeyeyim mi?”

“Şimdilik e-postaya iletişim kuralım. Olur mu?”

İşte böylece evren yoldan çıktı. O devasa varlık, sanki küçülüp bir topa dönüştü ve ulaşamayacağım bir noktaya kayıp gitti.

Ben hissediyordum ama o hissetmiyordu.

Ya da ben hissediyordum ama o hissetmeyecekti.

6010. Gün

Aramızda dört saatlik mesafe vardı.

Chevelle adında bir kızdım ve o gün okula gitme fikrine katlanamadım. Böylece hasta numarası yapıp evde kalma izni kopardım. Kitap okumaya, video oyunları oynamaya, internette dolaşmaya, eskiden vakit doldurmak için yaptığım şeyleri yapmaya çalıştım.

Hiçbiri işe yaramıyordu. Zaman hâlâ bomboş geliyordu.

E-postamı kontrol edip duruyordum.

Ondan gelen hiçbir şey yoktu.

Hiçbir şey.

Hiçbir şey.

6011. Gün

Aramızda sadece yarım saatlik mesafe vardı.

Şafak sökerken ablamın beni sarsması, Valeria diyerek adımı seslenmesiyle uyandım.

Sanırım okula geç kalmıştım.

Fakat hayır. İşe geç kalmıştım.

Hizmetçiydim. Küçük yaşta, yasadışı çalıştırılan bir hizmetçi.

Valeria İngilizce konuşmuyordu, yani tüm düşüncelerine İspanyolca olarak erişmek zorundaydım. Neler olduğunu pek anlayamıyordum. Olan biteni tercüme etmem zaman alıyordu.

Dairede dört kişiydik. Üniformalarımızı giydik ve bizi almak için bir kamyonet geldi. Ben aralarında en genç olanı, en az saygı duyulanıydım. Ablam konuşunca başımı salladım. Sanki midem kasılıyordu; ilk başlarda durumun yaşattığı şoktan dolayı olduğunu sandım. Sonrasında gerçekten midemin kasıldığını anladım. Sancı başladı.

Kelimeleri bulup ablama söyledim. Anlıyordu ama yine de çalışmam gerekecekti.

Kamyonete başka kadınlar da bindi. Akranım bir kız da. Kimileri sohbet ediyordu ama ablamla hiçbirine tek kelime etmedik.

Kamyonet bizi insanların evlerine bırakmaya başladı. Daima ev başına aramızdan iki kişi, bazen üç ya da dört kişi yolluyorlardı. Ben ablamla eşleştim.

Banyolardan sorumluydum. Tuvaletleri ovalamak zorundaydım. Duşlardaki saç ve kılları toplamak. Işıldayana dek aynaları parlatmak.

Kendi payımıza düşen odalardaydık. Konuşmuyorduk. Müzik çalmıyorduk. Sadece çalışıyorduk.

Üniformamın içinde terliyordum. Sancıların sonu gelmiyordu. Ecza dolapları doluydu ama buraya ilaç almaya değil, temizlik yapmaya geldiğimi biliyordum. Kimse kaybolan iki Midol'ü aramazdı ama risk almaya değmezdi.

Ebeveyn banyosuna vardığımda evin hanımı hâlâ yatak odasında, telefonda konuşuyordu. Söylediği tek kelimeyi anlamadığımı düşünüyordu. Valeria içeri dalsaydı ve kusursuz bir İngilizceyle termodinamik yasalarından ya da Thomas Jefferson'ın hayatından bahsetmeye başlasaydı ne kadar şaşırtıcı olurdu.

İki saat sonra evle işimiz bitti. Bu kadarla kalacağını sanıyordum ama sonrasında dört ev daha çıktı. Sonunda pek kıpırdayamayacak duruma geldim ve kız kardeşim bunu görünce banyoları benimle birlikte temizledi. Biz bir takımdık ve bu yakınlık, günün saklamaya değer tek anısı oldu.

Eve vardığımızda pek konuşanıyordum. Kendimi akşam yemeği yemeye zorladım ama yemek sessiz sedasız geçti. Sonra yatağa gidip odayı arkamdaki ablama bıraktım.

E-posta seçenekler dâhilinde değildi.

6012. Gün

Aramızda bir saatlik mesafe vardı.

Sallie Swain'in gözlerini açıp odasında bilgisayar aradım ve tamamen ayılmadan önce e-postamı açtım.

A,

Sana dün yazamadığım için üzgünüm. Yazmak istemiştim ama sonra birçok şey oldu (hiçbiri önemli değildi, sadece vakit aldı). Seni görmek zor olsa bile güzeldi. Ciddiyim. Ama mola verip her şeyi düşünmek mantıklı geliyor.

Senin günün nasıldı? Neler yaptın?

R

Gerçekten bilmek istiyor muydu yoksa sadece kibarlık mı ediyordu? Sanki benimle değil de herhangi biriyle konuşuyormuş gibiydi. Bir

zamanlar ondan bu normal, gündelik tonu istediğimi düşünsem de şimdi, bunu elde ettiğimde normallik beni hayal kırıklığına uğratmıştı.

Ona son iki günümü yazdım. Sonra gitmem gerektiğini söyledim... Bugün okulu kıramazdım çünkü Sallie Swain'in katılacağı büyük bir eyaletler arası yarış vardı ve bunu kaçırması haksızlık olurdu.

Koşuyordum. Koşmak için yaratılmıştım. Çünkü koştuğunuzda herhangi biri olabilirsiniz. Kendinizi bir bedene hapsedersiniz, bir bedenden ne fazlası ne de eksigi olursunuz. Bedene, bir beden olarak cevap verirsiniz. Kazanmak için yarışıyorsanız, bedenin düşünceleri hariç düşünceniz, bedenin amaçları hariç amacınız olmaz. Kendinizi sürat adına parçalarsınız. Bitiş çizgisinin ötesine geçebilmek için kendinizi inkâr edersiniz.

6013. Gün

Aramızda bir buçuk saatlik mesafe vardı ve ben, mutlu bir ailenin bir parçasıyım.

Stevens ailesi cumartesi günlerini ziyan etmiyordu. Bayan Stevens saat tam dokuzda Daniel'ı kaldırdı ve ona yolculuk için hazırlanmasını söyledi. O duştan çıkana kadar Bay Stevens arabayı hazırladı ve Daniel'ın iki kız kardeşi de sabırsızlanıyordu.

Baltimore'daki ilk durak, Winslow Homer sergisi için gidilen bir sanat galerisiydi. Sonrasında Inner Harbor'da öğle yemeği, ardından da akvaryuma yapılan uzun bir yolculuk geldi. Sonra kızlar için bir Disney filminin IMAX versiyonu vardı ve çok meşhur oldukları için isimlerinde *meşhur* kelimesi geçmeyen bir deniz mahsulleri restoranında akşam yemeği yendi.

Kısa süreli gerginlik anları yaşandı; yunuslardan sıkılan kız kardeşlerden biri, babanın park yeri bulamayınca öfkелendiği bir an... Ancak çoğunlukla herkes mutluydu. Mutluluğa öyle bir dalıp gitmişlerdi ki bir parçası olmadığımı fark etmediler. Ben kenarlarda

dolanıyordum. Winslow Homer resimlerindeki insanlar gibiydim, onlarla aynı odayı paylaşıyordum ama gerçekten orada değildim. Akvaryumdaki balık gibiydim, farklı bir dilde düşünüyordum, doğal ortamım olmayan bir hayata uyum sağlıyordum. Diğer arabalardaki insanlardım, her biri kendi hikâyesini yaşıyordu ama fark edilemeyecek ya da anlaşılamayacak kadar hızlı gelip geçiyorlardı.

Bu güzel bir gündü ve bana kötü bir günden daha çok faydası dokundu kesinlikle. Onu düşünmediğim hatta kendimi düşünmediğim anlar oldu. Çerçevemde oturduğum, akvaryumumda süzıldüğüm, arabamda yolculuk yaptığım ve hiçbir şey demediğim, beni bağlayacak hiçbir şeyi düşünmediğim anlar oldu.

6014. Gün

Aramızda kırk dakikalık mesafe vardı.

Günlerden pazar olduğundan Papaz Poole'un neler karıştırdığına bakmaya karar verdim. Orlando, içinde bulunduğum bedenın sahibi, pazar günleri nadiren öğleden önce uyanıyordu, yani tuşlara sessizce bastığımdan ebeveynleri beni rahatsız etmeyecekti.

Papaz Poole, insanlar bedenlerinin ele geçirilmesiyle ilgili hikâyelerini anlatabilsin diye bir internet sitesi kurmuştu. Şimdiden yüzlerce yazı ve video vardı.

Nathan'ın yazısı, sanki önceden söylediklerinin özeti çıkarılmış gibi, baştan savmaydı. Video eklememişti. Yeni bir şey öğrenemedim.

Diğer hikâyeler daha detaylıydı. Bazıları resmen deli işiydi... Abartılı komplo teorilerini anlatacakları bir alana değil, profesyonel yardıma ihtiyacı olan, hastalık derecesinde paranoyak insanların işiydi. Öte yandan bazı yazılar da neredeyse iç sızlatacak raddede içtenlikle

her gün

yazılmıştı. Süpermarketteki kasa sırasında beklerken, şeytanın hırsızlık yapması için kendisini dürttüğüne içtenlikle inanan bir kadın vardı. İntihar eden oğlunun, içindeki metaforik iblislerle çatışmak yerine gerçek iblisler tarafından ele geçirildiğine inanan bir adam da vardı.

Sadece akranlarımin bedenine girdiğim için gençleri arıyordum. Poole sitede olan her şeyi gözlemliyor olmalıydı çünkü parodi ya da iğneleyici hiçbir şey yoktu. Yani birkaç genç aralarda kaybolmuştu. Ancak Montana'dan biri vardı ki hikâyesi içimi ürpertti. Ele geçirildiğini söylüyordu ama sadece bir günlüğüne. Önemli bir şey olmamıştı ama o gün bedeninin kontrolünün elinde olmadığını biliyordu.

Ben hiç Montana'ya gitmemiştim. Emindim.

Fakat betimlediği şey, benim yaptığım şeye çok benziyordu.

Poole'un sitesinde bir link vardı:

**ŞEYTANIN İÇİNİZDE OLDUĞUNU DÜŞÜNÜYORSANIZ
BURAYA TIKLAYIN YA DA BU NUMARAYI ARAYIN.**

Fakat şeytan gerçekten içindeyse, insan neden tıklar ya da arardı ki?

Eski e-posta hesabıma geçip Nathan'ın yine benimle temasa geçmeye çalıştığını gördüm.

Kanıt yok mu yani?

Yardım iste.

Poole'un sayfasının linkini bile eklemişti. Ona cevap yazarak daha dün konuştuğumuzu belirtmek istiyordum. Arkadaşı AJe pazar-

tesî gününün nasıl geçtiğini sormasını istiyordum. Her an herhangi birinin içinde karşısında belirebileceğimden korkmasını istiyordum.

Hayır, diye düşündüm. Böyle hissetme.

Hiçbir şey istemediğimde her şey çok daha kolaydı.

İstediginizi elde edemediğinizde zalimleşebiliyorsunuz.

Diğer e-posta hesabımı kontrol edip Rhiannon'dan gelen yeni bir mesaj buldum. Bana öylesine kendi hafta sonunu anlatıyor ve öylesine hafta sonumun nasıl geçtiğini soruyordu.

Günün geri kalanında uyumaya çalıştım.

6015. Gün

Uyandım ve aramızda dört saat yoktu, bir saat yoktu hatta on beş dakika bile yoktu.

Hayır, evinde uyandım.

Odasında.

Bedeninde.

İlk başta hâlâ uykuda olduğumu, rüya gördüğümü sandım. Gözlerimi açtığında herhangi bir kızın odasında olabiliirdim... Madame Alexander bebeklerinin mek n  göz kalemleri ve moda dergileriyle paylaştığı, herhangi bir kızın uzun süredir yaşıdığı bir odada. Kimliğime erişip karşıma Rhiannon çıktığında sadece rüyalar  leminin bir hilesi olduğundan emindim. Daha önce bu rüyayı görmüş müydüm? Pek sanmıyordum. Ancak bir şekilde mantıklı geliyordu. Rhiannon daha ilk uyandığım andaki düşünce, umut ve endişeyse, o halde neden uykuda geçirdiğim saatlere de nüfuz etmesindi ki?

Fakat rüya görmüyordum. Yüzümde yastığın baskısını hissediyordum. Bacaklarımmun etrafındaki çarşafı hissediyordum. Nefes alıyordum. Rüyalarda asla nefes almakla uğraşılmaz.

Anında dünyanın cama dönüştüğünü hissettim. Her an hassastı. Her an bir riskti. Burada olmanı istemeyeceğini biliyordum. O anda hissedeceği korkuyu biliyordum. Tamamen kaybedilen kontrolü.

Yaptığım her şey, bir şeyleri kırabilirdi. Söylediğim her kelime. Attığım her adım.

Etrafa biraz daha baktım. Bazı genç kızlar ve erkekler büyüdülerinde yeni hallerine inandırıcı bir şekilde bürünmek için çocukluklarını yansıtan her şeyi ortadan kaldırmaları gerektiğini düşünerek odalarını mahvederler. Fakat Rhiannon geçmişiyile daha barışıktı. Ailesiyle birlikte üç, sekiz, on, on dört yaşındayken çekildiği fotoğraflarını gördüm. Oyuncak bir tavşan hâlâ yatağını gözlüyordu. Kitaplığında J.D. Salinger, Dr. Seuss'la yan yana duruyordu.

Fotoğraflarından birini elime aldım. İsteseydim çekildiği günün anısına erişebilirdim. Görünüşe göre ablasıyla birlikte bir panayıra gitmişlerdi. Ablasının üstünde bir tür ödül kurdelesi vardı. Ne olduğunu öğrenmek benim için çok kolay olurdu. Ancak o zaman da bana anlatan kişi Rhiannon olmazdı.

Onun burada olmasını, bu tura liderlik etmesini istiyordum. Ama kendimi içeri izinsiz girmişim gibi hissettim.

Bunu atlatmanın tek yolu, günü Rhiannon'un yaşarnamı isteyeceği şekilde geçirmekti. Burada olduğumu bilseydi ki içimden bir ses bildiğini söylüyordu, kendi çıkarımı gözetmediğimden emin olmasını isterdim. İçgüdüsel olarak, bir şeyleri bu yolla öğrenmek istemediğimi biliyordum. Herhangi bir şeyi bu yolla kazanmak istemiyordum.

Bu nedenle de tek yapabileceğim, kaybetmekmiş gibi geldi.

Kolunu kaldırmak böyle hissettiriyordu.

Gözlerini kırpma böyle hissettiriyordu.

Başını çevirmek böyle hissettiriyordu.

Dilini dudaklarında gezdirmek, ayaklarını yere bastırmak böyle hissettiriyordu.

Bu onun ağırlığıydı. Bu onun boyuydu. Bu onun dünyaya bakış açısıydı.

Benimle ilgili sahip olduğu her anıya erişebilirdim. Justin'le her anısına erişebilirdim. Ben yanında yokken neler dediğini duyabilirdim.

“Merhaba.”

Sesi içeriden böyle duyuluyordu.

Sesi kendi başına kaldığında böyle duyuluyordu.

Annesi koridorda yanımdan geçip gitti, uyanmıştı ama kendi isteğiyle değil. Onun için uzun bir gece, kısa bir sabaha açılmıştı. Tekrar uyumaya çalışacağını söyledi ama ihtimal vermediğini de ekledi.

Rhiannon'un babası mutfakta, işe gitmek üzereydi. O “günaydın” derken daha az söylendi. Ancak acelesi vardı ve içimden bir ses, Rhiannon'un bu kelimeden fazlasını duymayacağını söylüyordu. O anahtarlarını ararken biraz gevrek aldım, sonra da hızla söylediği hoşça kal lafına aynı şekilde karşılık verdim.

Duş almamaya, hatta dün geceki iç çamaşırlarını değiştirmeye karar verdim. Banyoya girdiğimde gözlerimi kapalı tutacaktım. Aynaya bakıp Rhiannon'un yüzünü gördüğümde kendimi yeterince çıplak hissediyordum. Daha ileri gidemezdim. Saçını fırçalamak za-

ten fazlasıyla samimi geliyordu. Makyaj yapmak da öyle. Ayakkabı giymek bile. Bedeninin dünyadaki dengesini deneyimlemek, teninin içeriden yarattığı his, yüzüne dokunmak ve bu dokunuşu iki taraftan da hissetmek... Engellenemez ve inanılmaz derecede yoğundu. Sadece kendimmişim gibi düşünmeye çalışıyordum ama kendimi o olduğumu hissetmekten alıkoyamıyordum.

Anahtarları, sonra da okulun yolunu bulmak için erişime geçmek zorundaydım. Belki de evde kalmalıydım ama dikkatim dağılmadan onunla o kadar uzun süre baş başa kalmaya dayanabileceğimden emin değildim. Radyo istasyonu haberleri veriyordu ki bu beklenmedik bir şeydi. Ablasının mezuniyet şapkasının püskülü, dikiz aynasından sarkıyordu.

Rhiannon'un orada olmasını, bana bakmasını, bana nereye gideceğimi söylemesini bekleyerek yolcu koltuğuna baktım.

Justin'den uzak durmaya çalışacaktım. Dolabıma erkenden gidip kitaplarımı aldım, sonra da doğruca ilk dersime girdim. Arkadaşlar sınıfa doluşurken elimden geldiğince sohbet etmeye çalıştım. Kimsenin farkı algıladığı yoktu... Umursamadıklarından değil, sabahın erken saatleri olduğu için kimsenin kafasının tamamen burada olmayacağıındandı. Justin'e kafamı öyle bir takmıştım ki Rhiannon'un arkadaşlarının, hayatında kapladıkları yeri fark etmemiştim. Şu ana kadar hayatına, en fazla Amy Tran olarak okulunu ziyarette geldiğim gün tanık olduğumu fark ettim. Çünkü gününü tek başına geçirmiyordu. Kaçıp gittiğinde, uzaklaşmak istediği şey arkadaşları olmuyordu.

Arkadaşı Rebecca, "Tüm biyoloji ödevini yaptın mı?" diye sordu. İlk başta ev ödevimden kopya çekmek istediği için sorduğunu sandım ama sonra kendi ödevini sunduğunu fark ettim. Gerçekten de Rhiannon'un yapılacak birkaç problemi kalmıştı. Rebecca'ya teşekkür edip kopyalamaya başladım.

Ders başlayıp öğretmen ders anlatmaya koyulduğunda tek yapmam gereken dinleyip not almaktı.

Rhiannon'a, *bunu hatırla*, dedim. *Ne kadar sıradan olduğunu hatırla*.

Kendimi daha önce hiç görmediğim şeylere göz atmaktan alıkoynamıyordum. Defterine karaladığı ağaçlar ve dağlar. Çoraplarının, ayak bileklerinde bıraktığı soluk izler. Sol başparmağının kökündeki ufak, kırmızı doğum lekesi. Muhtemelen onun asla fark etmediği şeylerdi. Fakat o olmak konusunda yeni olduğumdan ben her şeyi görüyordum.

Kurşun kalemi elinde tutmak böyle hissettiriyordu.

Ciğerlerini havayla doldurmak böyle hissettiriyordu.

Sırtını sandalyeye yaslamak böyle hissettiriyordu.

Kulağına dokunmak böyle hissettiriyordu.

Dünyayı böyle duyuyordu. Her gün bunları duyuyordu.

Kendime yalnızca bir anıya erişme hakkı tanıdım. Seçim yapmadım. Öylece yüzeye çıktı ve ben de bölmedim.

Rebecca yanımda oturmuş sakız çiğniyordu. Derste bir noktada öyle sıkılmıştı ki sakızı çıkarıp parmağına dolayarak oynadı. Ben de bunu altıncı sınıfta yaptığı zamanı hatırladım. Öğretmen onu yakalamış ve Rebecca da yakalandığına o kadar şaşırmış ve irkilmişti ki elindeki sakız fırlayıp Hannah Walker'ın saçına girmişti. Hannah ilk başta ne olduğunu anlamamıştı ve tüm çocuklar ona kahkahalarla gülüp öğretmeni iyice öfkelen-dirmişti. Eğilip saçında sakız olduğunu ona ben söylemiştim. Parmaklarımla çıkarmaya uğraşıp daha derine gömülmemesine dikkat eden de bendim. Tüm sakızı çıkarmıştım. Hepsini çıkardığımı hatırlıyordum.

Ögle yemeğinde Justin'den uzak durmaya çalıştım ama başarısız oldum.

Dolaplarımıza ya da kafeteryaya hiç de yakın olmayan bir koridordaydım ve o da orada bitiverdi. Beni gördüğü için mutlu da mutsuz da değildi; varlığını bir gerçek olarak görüyordu, dersler arasında çalan zilden bir farkı yoktu.

“Dışarı çıkmak ister misin?” diye sordu.

Neyi kabul ettiğimi pek bilmeyerek, “Tabii,” dedim.

Bu durumda “dışarı”, okuldan iki sokak ötedeki pizzacıydı. Pizza dilimleri ile kola aldık. Kendi payını ödedi ama benimkini ödemeyi önermedi. Sorun da değildi.

Konuşkan bir havadaydı, en sevdiği konu olduğunu düşündüğüm şeye odaklanmıştı: Herkesin her zaman ona yaptığı haksızlıklar. Gayet geniş bir komploydu, arabasının arızalı kontağından babasının üniversite hakkında zurvalamasına, edebiyat öğretmenin “eşcinsel konuşma tarzına” kadar her şeyi kapsıyordu. Konuştuklarını zar zor takip edebiliyordum ve *takip etmek* de söylenecek doğru tabir gibi geliyordu çünkü bu konuşma, benim en azından beş adım geride kalmama yönelikti. Benim fikrimi almak istemiyordu. Ne zaman bir şey sunsam, masada, ortamızda öylece bırakıyor, ilgilenmiyordu.

Stephanie'nin Steve'e karşı nasıl da kaltaklık yaptığından bahsedip yüzünü pizzaya gömmeye devam ederken ve masaya bana baktığından daha çok bakarken, sarsıcı bir şey yapmam için beni ittiren dürtüyle mücadele etmek zorunda kaldım. Her ne kadar o fark etmese de güç tamamen elimdeydi. Ondan bir dakikada hatta daha da az sürede ayrılabilirdim. Bağı koparmak için tek gereken özenle seçilmiş birkaç kelimeydi. Gözyaşları ya da öfke veya vaatlerle karşı saldırıya geçebilirdi ve ben her birine göğüs gerebilirdim.

Çok istesem de ağzımı açmadım. Bu gücü kullanmadım. Çünkü bu türden bir son, asla istediğim başlangıca yol açmazdı. İşleri bu şekilde bitirseydim, Rhiannon beni asla affetmezdi. Sadece yarın eski haline döndürmekle kalmaz, hayatında olduğum sürece ki çok uzun sürmezdi, beni ihanetimle tanımlardı.

Yoldan çıkmamalıydım. Patlama çok tatmin edici olurdu belki ama direksiyonu kırıp toslayamazdım.

Tüm bu süre boyunca Justin'in hiç fark etmediğini Rhiannon'un fark ettiğini umuyordum. O beni bulduğum her bedende görebiliyordu ama Justin onun burada olmadığını göremiyordu. O kadar yakından bakmuyordu.

Sonrasında ona Gümüş diye seslendi. Yemek bitince basitçe, "Haydi, gidelim Gümüş," dedi. Onu yanlış duyduğumu sandım. Böylece erişime geçtim ve işte oradaydı. Aralarında geçen bir an. Edebiyatı dersi için *Dışlanmışlar*'ı okuyorlar, Justin'in yatağında yan yana yatıyorlardı, aynı kitap önlerinde açık duruyordu, Rhiannon ondan birazcık ilerideydi. Kitabın gözü yaşlı çete üyesi çocukların, *Rüzgâr Gibi Geçti* sayesinde bir bağ kurdukları zamandan eski bir kalıntı olduğunu düşünüyordu ama Justin'i ne kadar çok etkilediğini görünce susmuştu. Bitirdikten sonra durup Justin bitirinceye dek tekrar en baştan başlamıştı. Sonra Justin kitabı kapayıp, "Vay be. Altından yapılan hiçbir şey sonsuza dek kalıcı olmaz. Ne kadar da doğru, değil mi?" demişti. O, anı bozmak istemiyor, ne anlama geldiğini sorgulamak istemiyordu. Justin gülümseyip, "O halde, sanırım gümüş olmalıyız," dediğinde ödülünü almıştı. O gece giderken Justin arkasından, "Görüşürüz, Gümüş!" diye seslenmişti. Lakap böylece yer etmişti.

Okula dönerken el ele tutuşmadık, hatta konuşmadık bile. Ayrıldığınızda bana iyi günler dilemedi ya da birlikte geçirdiğimiz vakit için teşekkür etmedi. Yakında görüşürüz bile demedi. Sadece öyle olacağını varsaydı.

Yapmaya çalıştığım şeyin kötü doğasının, her etkileşimde kanatlarını çırpın kelebek etkisinin son derecede bilincindeydim... O yanımdan giderken, etrafım diğer insanlarla çevrilirken. Bu konuda, potansiyel yankılarını yeterince uzun düşünürseniz, her adım yanlış atılmış olabilir, her hareket istenmeyen bir sonuç doğurabilir.

Görmezden gelmemem gereken kimi görmezden geliyordum? Söylemem gereken neyi söylemiyordum? Onun kesinlikle fark edeceği neyi fark etmiyordum? Herkese açık koridorlardayken hangi özel dilleri duymuyordum?

Kalabalığa baktığımızda gözlerimiz doğal olarak bazı insanlara kayar, onları tanısak da tanımasak da. Ancak benim o anda bakışlarım bomboştu. Ne gördüğümü biliyordum ama onun ne göreceğini değil.

Dünya hâlâ camdan yapılmıyordu.

Onun gözleriyle okumak böyle hissettiriyordu.

Onun eliyle sayfayı çevirmek böyle hissettiriyordu.

Ayak bileğini diğerinin üstüne atınca böyle hissettiriyordu.

Saçı gözlerini saklasın diye başım eğince böyle hissettiriyordu.

El yazısı böyle görünüyordu. Böyle yazıyordu. İmzasını böyle atıyordu.

...

Edebiyat dersinde sınav oldu. *Tess of the d'Urbervilles* üzerineydi ki onu okumuştum. Sanırım Rhiannon fena bir iş çıkartmadı.

Okuldan sonra bir planı olmadığını öğrenmeme yetecek kadar erişime geçtim. Justin onu son dersten önce bulup bir şeyler yapmak isteyip istemeyeceğini sordu. "Bir şeyler"den kastını açıkça anladım ve bir faydasını göremedim.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordum.

Bana embesil bir köpek yavrusuymuşum gibi baktı.

"Sence ne olabilir?"

"Ev ödevi mi?"

Homurdandı. "Evet, istersen böyle de diyebiliriz."

Yalan söylemem gerekiyordu. Gerçekten yapmak istediğim ise evet dedikten sonra onu ekmekti. Ancak yarın bunun yankıları duyulabilirdi. Ben de bunun yerine ona annemi uyku sorunları için bir doktora götüreceğimi söyledim. Gerçekten can sıkıcı bir işti ama ona ilaç verebilirlerdi ve muhtemelen de eve tek başına, araba kullanarak dönemezdi.

"Eh, ona bolca ilaç verdikleri sürece sorun yok," dedi. "Annenin ilaçlarına bayılıyorum."

Öpmek için eğilince yapmaya mecbur kaldım. Üç hafta önceki bedenler olmasına rağmen öpücüğün bu kadar farklı olması büyüleyiciydi. Daha önce dillerimiz birbirine değdiğinde ben diğer taraftaydım ve bu mahrem bir sohbet gibi gelmişti. Şimdiyse ağzuma yabancı ve iğrenç bir şeyler sokuşturuyormuş gibi geliyordu.

Ayrıldığımızda, "Gidip biraz ilaç al," dedi.

Annemin, ona el altından verebileceğim fazladan birkaç doğum kontrol hapi olduğunu umdum.

Birlikte bir okyanusa ve bir ormana gitmiştik. Bu nedenle bugün dağa gitmemize karar verdim.

Hızla yaptığım araştırma, bana tırmanmak için en yakın yeri gösterdi. Rhiannon'un daha önce gidip gitmediğini bilemiyordum ama bir önemi olduğundan da emin değildim.

Kıyafetleri pek doğa gezisine uygun değildi... Converse'leri dağıldı dağılacak gibiydi. Yine de yanıma bir şişe su ile bir telefon aldım ve diğer her şeyi arabada bırakarak çıktım.

Yine bir pazartesiydi ve yoldaki izlerin çoğu belirgindi. Ara sıra doğa gezisine çıkmış bir kişiyi geri dönüş yolunda görecektim ve birbirimize, hektarlarca sessizlikle sarılmış insanların yaptığı gibi selam verecek ya da kafa sallayacaktık. Patikalar gelişigüzel bir şekilde işaretlenmişti ya da belki ben yeterince dikkatimi veremiyordum. Rhiannon'un bacak kaslarından eğimi, zorlayıcı atmosferde değişen nefesinin hissedebiliyordum. Yürümeye devam ettim.

Geçireceğimiz akşamüstü için Rhiannon'a tamamıyla yalnız kalma tatminini yaşatmaya çalışmaya karar verdim. Kanepede uzanmanın yarattığı uyusukluğu ya da matematik dersinde uykuya dalmanın yarattığı renksiz monotonluğu değil. Uykudaki bir evde gecenin bir yarısı dolanmayı ya da kapı çarpıldıktan sonra bir odada terk edilmeyi değil. Bu yalnızlık o türden değildi. Bu yalnızlık kendi başına bir varlıktı. Bedeni hissetmek içindi ama zihni bulandırmak için değil. Bir amaç doğrultusunda hareket etmeyi ama acele etmek değil. Yanında insanla değil, tüm elementlerle iletişime geçmekti. Ter, sızı, tırmanış ve kaymamaya, düşmemeye, fazla değil yeterince kaybolmaya dikkat etmekte.

Sonunda da durmaydı. En yukarıda ise manzara. Son dik yokuşa tutunmak, patikanın son kez dönüşü ve kendini her şeyin üstünde

bulmaktı. Harikulade bir manzara olduğundan değildi. Everest'in tepesine vardığımızdan da değildi. Ancak buradaydık; bulutları, havayı, tembел güneşini saymazsak gözün görebileceği en yüksek noktadaydık. Ben yine on bir yaşındaydım; o ağacın tepesindeydik. Dünya altımızdayken hava daha temiz gibi geliyordu, kendimize derin bir nefes alma fırsatı tanıdık. Etrafta başka kimse yokken devasa varlığın sunabileceği sakin ama şaşırtıcı şeylere açıldık.

Ağaçların üstünden bakıp nefesini düzenlemeye çalışırken Rhiannon'a, *bunu hatırla*, diye yalvardım. *Bu hissi hatırla. Burada olduğumuzu hatırla.*

Bir kayanın üstüne oturup biraz su içtim. Onun bedeninde olduğumu biliyordum ama resmen yanımdaymış gibi geliyordu. Sanki iki ayrı insandık, birlikteydik, bunu paylaşıyorduk.

Anne ve babasıyla akşam yemeği yedim. Bana bugün ne yaptığımı sorduklarında onlara söyledim. Onlara, Rhiannon'un söyleyeceğinden, gün içinde söylenebileceğinden çok daha fazlasını söylediğimden emindim.

Annesi, "Kulağa muhteşem geliyor," dedi.

Babası, "Oralarda dikkatli ol yeter," diye ekledi. Sonra konuyu değiştirip işyerinde olan bir şeyden bahsetti ve kısaca konuşulan günüm, tekrar sadece bana ait oldu.

Ev ödevini, elimden gelen en iyi şekilde yaptım. Görmemi istemediği bir şey olur korkusuyla e-posta hesabını kontrol etmedim. Kendi e-postamı da kontrol etmedim çünkü haberleşmek istediğim tek kişi oydu. Başucu sehpasında bir kitap vardı ama okuduklarımı

hatırlamayıp tekrar okumak zorunda kalacağı korkusuyla okumadım. Bazı dergileri karıştırdım.

Sonunda ona bir not bırakmaya karar verdim. Burada olduğundan emin olmasının tek yolu buydu. Bir diğer baskın dürtü, bunların hiçbirini olmamış gibi davranmak, anılarından geriye her ne kaldıysa onlara dayanarak yapacağı tüm suçlamaları reddetmekti. Fakat doğruları söylemek istiyordum. Bu iş, ancak biz tamamıyla doğrulara sadık kalırsak yürüyebilirdi.

Böylece ona söyledim. Mektubumun en başında okumadan önce elinden geldiğince hatırlamaya çalışmasını istedim, böylece yazdıklarım aklında kalanları bozmayacaktı. Asla bilerek onun bedeninde olmayı seçmeyeceğimi, kontrolüm dâhilinde olan bir şey olmadığını açıkladım. Ona, mümkün olduğunca geçirdiği güne saygı duymaya çalıştığımı ve hayatında herhangi bir huzursuzluğa yol açmadığımı umduğumu söyledim. Sonra kendi el yazısıyla günümüzü onun için özetledim. İlk kez ele geçirdiğim hayatlardan birinin sahibine mektup yazıyordum ve bu kelimeleri okuyan kişinin Rhiannon olacağını bildiğimden hem garip hem de rahatlatıcı geliyordu. Değınmeden geçebileceğim birçok açıklama vardı. Mektubu yazmam bile inancımı ortaya koyuyordu... Hem ona olan hem de güvenin güvene, doğruların doğrulara yol açacağına olan inancımı.

Göz kapakları kapanırken böyle hissettiriyordu.

Uykunun tadını böyle alıyordu.

Gece, tenine böyle dokunuyordu.

Evdeki gürültüler ona böyle ninni söylüyordu.

Her gece hissettiği veda buydu. Günü böyle sona eriyordu.

Hâlâ üzerimde olan kıyafetlerle yatağa kıvrıldım. Artık gün neredeyse bittiğinde candan dünya yok oldu, kelebek tehdidi ortadan kalktı. İkimizin de yatakta olduğunu, görünmez bedenimin bedenine sarıldığını hayal ettim. Aynı hızda nefes alıp veriyorduk, göğüslerimiz uyumla inip kalkıyordu. Fısıldamamıza gerek yoktu çünkü bu mesafede tek ihtiyacımız olan şey düşüncelerdi. Gözlerimiz aynı anda kapandı. Aynı çarşafarı, aynı geceyi üzerimizde hissettik. Nefeslerimiz birlikte yavaşladı. Aynı rüyanın farklı çeşitlerine daldık. Uyku bizi tam da aynı anda ele geçirdi.

6016. Gün

A,

Sanırım her şeyi hatırlıyorum. Bugün neredesin? Uzun bir e-posta yazmak yerine konuşmak istiyorum.

R

Bu e-postayı, Dylan Cooper adında bir çocuğun bedeninde okuduğumda aramızda aşağı yukarı iki saatlik mesafe vardı. Dylan tam bir tasarım delisiydi ve odası âdeta Apple dolu bir bahçeydi. Erişime geçip, bir kızdan gerçekten, gerçekten hoşlandığında bir yazı karakteri yaratıp kızın adını verdiğini öğrendim.

Rhiannon'a cevap yazıp ona nerede olduğumu söyledim. Anında cevap yazdı –bilgisayarının başında bekliyor olmalıydı– ve onunla okuldan sonra buluşup buluşamayacağımızı sordu. Yonca Kitabevi'nde buluşmaya karar verdik.

her gün

...

Dylan büyüleyici biriydi. Ayrıca, anlayabildiğim kadarıyla aynı anda üç farklı kıza vurulabiliyordu. Günümü, onun hiçbirine daha fazla bağlanmamasını sağlamaya çalışarak geçirdim. Hangi yazı karakterini beğendiğine kendisi karar vermek zorunda kalacaktı.

Kitabevine yarın saat erken gelmiştim ama etrafımdaki yüzler hariç hiçbir şeyi okuyamayacak kadar gergindim.

Kapıdan içeri girdi, o da erkenciydi. Ayağa kalkmama ya da el sallamama gerek yoktu. Şöyle bir bakıp beni ve ona bakış şeklimi görünce kim olduğumu anladı.

“Selam,” dedi.

“Selam,” diyerek karşılık verdim.

Bana, “Akşamdan kalmak gibi,” dedi.

“Biliyorum,” dedim.

Bize kahve aldı ve ellerimizde fincanlarla masaya oturduk.

Dün fark ettiğim bazı şeyleri gördüm... Doğum lekesi, alına serpilmiş çiller. Fakat benim için önem sırasında resmin tamamına yaklaşamıyordu.

Ürkmüş görünmüyordu. Öfkeli görünmüyordu. İlla bir şey denilecekse, olan bitenle banşık gibi görünüyordu. Şok, etkisini yitirdiğinde altından bir anlayış çıkacağını umarsınız. Rhiannon'un durumunda da görünen o ki anlayış şimdiden yüzeye ulaşmıştı. Bütün kuşku zerreleri uçup gitmişti.

Bana, “Uyandığımda bir şeylerin farklı olduğunu biliyordum,” dedi. “Mektubunu görmeden önce bile. Her zamanki uyku sersemliği

değildi. Ama bir günümü yaşamadığımı hissetmedim. Sanki uyanmışım ve bir şeyler... eklenmişti. Sonra mektubunu görüp okumaya başladım ve anında doğru olduğunu anladım. Gerçekten olmuştu. Durmam gerektiğini söylediğin yerde durdum ve dünle ilgili her şeyi hatırlamaya çalıştım. Her şey yerli yerindeydi. Uyanmak ya da dişlerimi fırçalamak gibi, normalde unutacağım şeyler değil. Ama dağa tırmanmak. Justin'le öğle yemeği yemek. Evdekilerle akşam yemeği yemek. Hatta mektubu yazmak bile... onu da hatırlıyordum. Mantıklı gelmemeli... Neden kendime ertesi sabah okumak için bir mektup yazayım ki? Ama zihnimde mantıklı geliyor."

"Beni orada hissediyor musun? Anılarında."

Başını iki yana salladı. "Düşündüğün şekilde değil. Her şeyi kontrol ediyormuşsun gibi ya da vücudumda falan hissetmiyorum. Yanımdaymışsın gibi hissediyorum. Varlığını hissedebiliyorum ama içimde değil."

Durdu. Tekrar başladı. "Bu konuşmayı yapmamız çılgınlık."

Fakat ben daha fazlasını öğrenmek istiyordum.

Ona, "Her şeyi hatırlamanı istemiştin," dedim. "Ve dediklerine bakılırsa, zihninin buna uygun davranmış. Ya da belki zihnin de her şeyi hatırlamanı istemiştir."

"Bilmiyorum. Sadece hatırladığıma seviniyorum."

Gün hakkında, bunun ne kadar garip olduğu hakkında biraz daha konuştuk. Sonunda, "Hayatımı altüst etmediğin için teşekkür ederim. Ve kıyafetlerimi çıkarmadığın için. Tabii ki şöyle bir göz attığını hatırlamamamı istemediysen."

"Şöyle bir göz atmadım hiç."

"Sana inanıyorum. İnanılır gibi değil ama sana her konuda inanıyorum." Söylemek istediği bir şey daha olduğunu anlayabiliyordum.

"Ne?" diye sordum.

“Sadece... Şimdi beni daha iyi tanıdığını hissediyor musun? Çünkü garip olan şey... seni daha iyi tanıyormuşum gibi hissediyorum. Yaptığın değil, yapmadığın şeylerden ötürü. Garip değil mi? Hakkımda daha fazla şey öğreneceğini sanırdım... Ama doğru olduğundan emin değilim.”

“Annenlerle tanışma şansım oldu,” dedim.

“Peki, nasıl bir izlenim edindin?”

“İkisi de seni kendilerince önemsiyorlar bence.”

Kahkaha attı. “Çok iyi söyledin.”

“Eh, onlarla tanışmak güzeldi.”

“Onlarla gerçekten tanıştığında bunu kesinlikle hatırlayacağım. Anne, baba, bu A. Onunla ilk defa tanıştığınızı sanıyorsunuz ama aslında onunla daha önce de tanıştınız, bedenimdeyken.”

“Gayet iyi karşılanacağından eminim.”

Tabii ki ikimiz de hiç bir şekilde iyi karşılanmayacağını biliyorduk. Ailesiyle tanışmamın imkânı yoktu. En azından kendim olarak.

Bunu söylemedim, o da söylemedi. Yaşanan duraksamada bunu düşündüğünden bile emin değildim. Ancak ben düşünüyordum.

Sonunda, “Bir daha asla olmayacak, değil mi?” diye sordu. “Sen asla aynı kişi olmuyorsun.”

“Doğru. Bir daha asla olmayacak.”

“Alınma ama sabah uyandığımda kontrolü ele geçireceğini düşünerek uykuya dalmayacağım için rahatladım. Bir kere olduğunda sanırım baş edebilirim. Ama alışkanlığa dönüştürme.”

“Söz veriyorum... Yanında olmayı alışkanlığa dönüştürmek istiyorum ama o şekilde değil.”

İşte yine olmuştu: Tutup bundan sonra neler olacağından bahsetmek zorundaydım sanki. Geçmişten geçmiştik, şimdinin tadını çıkarıyorduk ama zorladığım zaman geleceğe takılıyorduk.

“Hayatımı gördün,” dedi. “Bunun nasıl olabileceğini bana anlat.”

Ona, "Bir yolunu buluruz," dedim.

"Bu bir cevap değil. Umut."

"Bizi bu noktaya kadar umut getirdi. Cevaplar değil."

Sırtır gibi yaptı. "İyi bir nokta." Kahveden bir yudum aldım ve bir diğer sorunun yaklaştığını anladım. "Tuhaf olduğunu biliyorum ama... merak etmeden duramıyorum. Sen gerçekten kız ya da erkek değil misin? Yani bedenimdeyken kendini... erkek bedeninde olduğun zamanlara kıyasla evindeymiş gibi hissettin mi?"

Kafasını buna takması ilginç geldi. Ona, "Ben sadece benim," dedim. "Hep evimde gibiyim ve hiç evimde gibi değilim. Durum bu."

"Peki birini öperken?"

"Aynı şey."

"Peki seks sırasında?"

"Dylan'ın suratı kızarıyor mu?" diye sordum. "Şu anda suratı kızarıyor mu?"

Rhiannon, "Evet," dedi.

"İyi. Çünkü ben suratımın kızardığını biliyorum."

"Yoksa sen hiç..."

"Adil olmazdı..."

"Hem de hiç mi!"

"Bunu komik bulduğuna çok sevindim."

"Üzgünüm."

"Bir kız vardı."

"Cidden mi?"

"Evet. Dün. Bedenindeyken. Hatırlamıyor musun? Sanırım onu hamile bıraktın."

"Hiç komik değil!" dedi. Fakat kahkahalarla güliyordu.

Ona, "Benim gözüm sadece sende," dedim.

Sadece dört kelimeyle konuşma yine ciddileşti. Havadaki değişimi hissedebiliyordum; sanki bir bulut, güneşin önüne geçmişti. Kahkahaların solup gittiği andan sonra öylece oturduk.

"A..." diye söze başladı. Fakat ben duymak istemiyordum. Justin'den ya da imkânsızlıklardan veya birlikte olamayışımızın diğer sebeplerinden bahsetmesini duymak istemiyordum.

"Şimdi olmaz," dedim. "Günü güzelce sonlandıralım."

"Peki," dedi. "İşte bunu yapabilirim."

Bana, bedenindeyken fark ettiğim diğer şeyleri sordu ve ben de ona doğum lekesini, sınıfında gözüne takılan farklı insanları, ailesinin endişesini anlattım. Rebecca'nın anısını paylaştım ve sadece buna tanık olduğuma yemin ettim. Ona Justin'le ilgili gözlemlerimi anlatmadım çünkü kendine itiraf etse de etmese de bunları zaten biliyordu. Gözlerinin kenarlarındaki hafif kırışıklardan ya da çillerinden de bahsetmedim çünkü her ne kadar güzelliğine gerçeklik katsa da bunlardan rahatsız olacağını biliyordum.

İkimiz de akşam yemeği için evlerimizde olmalıydık ama onu göndermeye gönüllü olmamın tek yolu, tekrar birlikte vakit geçireceğimize dair kesin bir söz almaktı. Yarın. Ya da yarın değilse bile bir sonraki gün.

"Nasıl hayır diyebilirim ki?" dedi. "Kim olacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

Şaka olduğunu biliyordum ama ona söylemem gerekti: "Ben hep A olacağım."

Kalkıp alnımdan öptü.

"Biliyorum," dedi. "Seni bu nedenle görmek istiyorum."

Günü güzelce sonlandırdık.

6017. Gün

Nathan'ı düşünmeden iki gün geçirmiştım ama Nathan'ın beni düşünmeden iki gün geçirmediği ortadaydı.

19.30, PAZARTESİ

Hâlâ kanıt istiyorum.

20.14, PAZARTESİ

Benimle neden konuşmuyorsun?

23.43, PAZARTESİ

BUNU BANA SEN YAPTIN. BİR AÇIKLAMAYI HAKEDİYORUM.

06.13, SALI

Artık uyuyamıyorum. Geri gelecek misin diye merak ediyorum. Bana ne yapacaksın diye merak ediyorum. Kızdın mı?

14.30, SALI

Sen şeytan olmalısın. Sadece şeytan beni böyle bırakabilirdi.

02.12, ÇARŞAMBA

Şu anda neler yaşadığımla ilgili hiçbir fikrin var mı?

Hissettiğim yük, sorumluluğun yüküydü ki baş etmesi güçtü. Beni yavaşlatıyor, ağırlaştırıyordu. Ancak aynı zamanda da anlam-sızlığın içine süzülüp gitmeme engel oluyordu.

Saat sabahın altısıydı; Vanessa Martinez erkenden uyanmıştı. Nathan'ın e-postalarını okuduktan sonra Rhiannon'un dediklerini, Rhiannon'un korkularını düşündüm. Nathan da benden cevap almayı hak ediyordu.

Bir daha asla olmayacak. Kesinlikle. Daha fazlasını açıklayamam ama şu kadannı biliyorum: Sadece bir kere oluyor. Sonrasında hayatına devam ediyorsun.

İki dakika sonra cevap yazdı.

Kimsin sen? Sana nasıl inanabilirim ki?

Verdiğim herhangi bir cevabın, saniyeler içinde Papaz Poole'un internet sitesine konma riski taşıdığını biliyordum. Ona gerçek adımı vermek istemiyordum. Fakat ona bir isim söylersem beni daha az şeytan, daha çok olduğum kişi olarak görebilirdi: Tıpkı kendisi gibi bir insan olarak.

Adım Andrew. Bana inanman gerekiyor çünkü sana olanları gerçekten anlayan tek kişiyim.

Şöyle cevap vermesi şaşırtıcı değildi:

Kanıtla.

Ona şöyle dedim:

Bir partiye gittin. İçki içmedin. Orada bir kızla sohbet ettin. Sonunda sana bodrum katta dans etmek isteyip istemediğini sordu. İstedin. Bir saat kadar dans ettin. Vaktin nasıl geçtiğini unuttun. Kendini unuttun. Hem de bu hayatında yaşadığın en muhteşem anlardan biriydi. Hatırlıyor musun bilmiyorum ama muhtemelen gün gelecek o şekilde dans edeceksin ve sana tanıdık gelecek, daha önce de olduğunu bileceksin. Bu, unuttuğun gün olacak. İşte bu şekilde o kısmı geri kazanabilirsin.

Yeterli değildi.

Ama neden oradaydım?

Basitleştirmeye çalıştım.

O kızla konuşmak için oradaydın. Sadece bir günlüğüne o kızla konuşmak istedin.

Sordu:

Adı ne?

Onu bu işe sokamazdım. Tüm hikâyeyi ortaya dökemezdim. Bu nedenle yan çizdim.

Orası önemli değil. Önemli olan, kısa süreliğine de olsa buna değdiği. O kadar eğleniyordun ki vaktin nasıl geçtiğini unuttun. Bu nedenle yol kenarındaydın. İçki içmedin. Kaza yapmadın. Sadece süren bitti.

Korkutucu olduğuna eminim. Anlamak kesinlikle güç. Ama bir daha asla olmayacak.

Cevabı olmayan sorular seni mahvedebilir. Yoluna devam et.

Gerçekti ama yeterli olmadı.

Senin için ne kadar da kolay olurdu, değil mi? Yoluma devam etseydim.

Ona ne kadar şans tanırısam, ona ne kadar çok doğruları söylersem, sorumluluğumun yükü o kadar azalıyordu. Aklının karıştığını anlayabiliyordum ama düşmanca tavrına karşı hiçbir şey hissetmiyordum.

Nathan, ne yapıp yapmadığın beni ilgilendirmez. Ben, sadece yardım etmeye çalışıyorum. Sen iyi birisin. Ben de senin düşmanın değilim. Hiçbir zaman olmadım. Sadece yollarımız kesişti. Şimdi ise ayrıldı.

Artık gidiyorum.

Pencereyi kapayıp, Rhiannon karşıma çıkacak mı diye yeni bir pencere açtım. Aramızdaki mesafeyi henüz hesaplamadığımı fark ettim ve neredeyse dört saatlik bir mesafe olduğunu öğrenince hevesim kırıldı. Ona bu haberi bir e-postayla verdim ve o da bir saat sonra bugün buluşmanın zaten güç olacağını söyledi. Böylece yarını amaç edindik.

Bu arada Vanessa Martinez'le ilgilenmem gerekiyordu. Her sabah en az üç kilometre koşuyordu ve ben şimdiden bu rutine geç kalmıştım. Bir kilometreyle yetinmesi gerekecekti ve beni bunun için azarladığını neredeyse duyabiliyordum. Gerçi kahvaltıda hiç kimse hiçbir şey söylemedi... Vanessa'nın ebeveyni ve kız kardeşleri ondan cidden korkuyorlardı.

Bu, gün boyunca defalarca göreceğim bir durumun ipucunu verdi: Vanessa Martinez kibar biri değildi.

Okula gittiğinde arkadaşlarıyla buluşunca da bu ortadaydı. Onlar da ondan korkuyorlardı. Tıpatıp benzer kıyafetler giymemişlerdi ama hepsi kim-olduğunu-bilirsin-sen tarafından kabul ettirilen kıyafetlere bürünmüşlerdi.

Zehirli bir kişiliği vardı ve ben bile etkilendiğimi hissediyordum. Ne zaman kaba saba bir şey denilecek olsa herkes yorum yapsın diye ona bakıyordu. Öğretmenler bile. Ben de kendimi dilimin ucundaki zehir zemberek kelimelerle bu sessizliklerde boğulmuş bir halde buluyordum. Onaylamadığı kıyafetler giyen tüm kızları görüyordum ve onları yerle bir etmenin ne kadar da kolay olacağını anlayabiliyordum.

Lauren'in sırt çantası mı var? Sanırım göğüsleri çıkana kadar üçüncü sınıftaymış gibi davranacak. Aman Tanrım, Felicity neden o çorapları giyiyor? Üstünde yavru kediler mi var? Ben de sadece hüküm giymiş sübyancıların bunları giymeye hakkı olduğunu sanıyordum. Peki ya Kendall'ın üstündekine ne demeli? Bence seksi olmayan bir kızın seksi giyinmeye çalışmasından daha üzücü bir şey olamaz. O kadar üzücü ki onun için aramızda para toplamalıyız. Neredeyse kasırga mağdurları ona bakıp, "Hayır, cidden, paraya ihtiyacımız yok... Parayı siz şu talihsiz kıza verin," diyecekler.

Aklıma böyle düşüncelerin gelmesini istemiyordum. Garip olansa bu düşüncelere engel olduğumda, Vanessa'nın yüksek sesle söylemesine izin vermediğimde etrafımdaki insanların rahatladıkla-

rını hissetmememdi. Hayal kırıklığına uğradıklarını hissediyordum. Sıkılıyorlardı. Onların sıkıntısı da kabalığın besin kaynağı oluyordu.

Vanessa'nın erkek arkadaşı, Jeff adında bir spor meraklısı, kızın aybaşı sendromu yaşadığını düşünüyordu. En iyi arkadaşı ve yaveri Cynthia ise birilerinin ölüp ölmediğini sormuştu. Bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyorlardı ama gerçek sebebi asla tahmin edemeyeceklerdi. Kesinlikle şeytanın, bedenini ele geçirdiğini düşünmeyeceklerdi. İlla bir şey düşüneceklerse, şeytanın bir günlüğüne tatil yaptığından şüpheleneceklerdi.

Onu değiştirmeye çalışmanın budalaca olacağını biliyordum. Öğleden sonra bir koşu gidip onu bir aşevinde gönüllüler listesine yazdırabilirdim ama eminim ki ertesi sabah gittiğinde sadece evsiz insanların kıyafetleriyle ve çorbamın kalitesiyle dalga geçecekti. Muhtemelen yapabileceğim en iyi şey Vanessa'yı, birilerinin ona şantaj yapabileceği zor bir duruma sokmaktı. (*Vanessa Martinez'in koridorda tangasıyla dolaşıp Susam Sokağı'ndan şarkılar söylediği videoları gördünüz mü? Sonra da kızlar tuvaletine koşup kafasını klozete sokuyor hani?*) Ancak bu, onun seviyesine inmek olurdu ve eminim ki kendi zehrini ona karşı kullanırken birazı da bana bulaşır.

Yani onu değiştirmeye çalışmadım. Tek bir günlüğüne hiddetini dizginledim.

Kötü bir insanın iyi davranmasını sağlamaya çalışmak bezdiricidir. Kötü olmanın onlar için neden bu kadar kolay olduğunu anlayabilirsiniz.

Rhiannon'a hepsini anlatmak istiyordum. Çünkü bir şeyler olduğunda anlatmak istediğim kişi oydu. Aşkın en temel göstergesiydi bu.

E-postaya başvurmak zorundaydım ve e-posta yeterli gelmiyordu. Kelimelere muhtaç kalmaktan yorulmaya başlamıştım. Kelimeler

anlamlıydı, evet ama histen yoksundu. Ona yazmak, dinlerken yüzünü görmekle bir değildi. Ondan cevap almak, sesini duymakla bir değildi. Teknolojiye her zaman minnettardım ama o anda her dijital etkileşimde bir parça ayrılık varmış gibi geliyordu. Orada olmak istiyordum ve bundan korkuyordum. Artık mevcudiyetin sağladığı rahatlığı gördüğümünden, bağlantı kurmadığım zamanlarda hissettiğim olağan rahatlık elimden alınmıştı.

Nathan da tıpkı tahmin ettiğim gibi bana e-posta göndermişti.

Şimdi çekip gidemezsin. Daha çok sorum var.

Ona, dünyayı bu şekilde görerek yanlış yaptığını söyleyecek cesaretim yoktu. Hep daha çok soru olacaktı. Her cevap daha çok soruya yol açacaktı.

Hayatta kalmanın tek yolu, bazı sorulardan vazgeçmektir.

6018. Gün

Ertesi gün, George adında bir gençtim ve Rhiannon'la aramızda sadece kırk beş dakikalık bir mesafe vardı. Bana e-posta gönderip öğle yemeği sırasında okuldan çıkabileceğini bildirmişti.

Diğer yandan, benim işim daha zordu çünkü bugün, evde öğrenim görüyordum.

George'un annesiyle babası evde çalışıyordu ve George ile erkek kardeşleri her gün evde, yanlarında kalıyorlardı. Çoğu evde eğlence odası olarak adlandırılacak odaya George'un ailesi "okul" diyordu. Ebeveynleri onlar için geçen yüzyıldan kalmışa benzeyen üç sıra bile koymuştu.

Geç saatlere kadar uyumak diye bir şey yoktu. Hepimiz saat yedide uyanıyorduk ve kimin ne zaman duşa gireceğiyle ilgili bir protokol vardı. Rhiannon'un mesajını okuyup önce günün nasıl gelişeceğini görmemiz gerektiğini yazmak için birkaç dakikalığına

sinsice bilgisayar başına geçmeyi başarmıştım. Sonra saat sekizde vakit kaybetmeden sıralarımıza geçtik, babamız evin diğer ucunda çalışırken annemiz bize öğretmenlik yaptı.

George'un ebeveyni, ağabeyinin anaokulu öğretmeniyle kadının eğitim yöntemleri üzerine kavga etmişti ve o günden sonra çocuklar evde eğitim aldıklarından George, bundan başka hiçbir sınıfta bulunmamıştı. Anaokullarındaki hangi eğitim yönteminin koskoca bir aileyi sonsuza dek okuldan uzaklaştırdığını hayal edemiyordum ama bu olayla ilgili bilgilere ulaşmam imkânsızdı... George'un hiçbir fikri yoktu. O sadece sonuçlarına katlanıyordu.

Daha önce de meşgul ve ilgili ebeveynlerin, keşif yapıp gelişebilecek alanları olsun diye çocuklarına evde eğitim verdiklerini görmüştüm. Burada durum aynı değildi. George'un annesi kaskatı, eğilip bükülmeyen bir materyalden yapılmıştı ve hayatımda dinlediğim en yavaş konuşmacıydı.

"Çocuklar... konuşacağımız... konu... iç... savaşa... yol açan... olaylar."

Kardeşlerin hepsi buna boyun eğmişti. Sürekli karşılırlarına bakıyorlardı; bu, dikkat kesilmiş insanların pandomimiydi.

"Güneyin... başkanı... Jefferson... Davis... adında... bir... adamdı."

Böyle hapsedilmeyi reddediyordum... Rhiannon çok yakında beni bekleyecekken olmazdı. Bu nedenle bir saat sonra Nathan'ın oyun kitabından bir sayfa koparmaya karar verdim.

Sorular sormaya başladım.

Jefferson Davis'in karısının adı neydi?

Gettysburg Muharebesi'nde tam olarak kaç kişi ölmüştü?

Lincoln, Gettysburg Söylevi'ni tek başına mı yazmıştı?

Üç düzine kadar soru daha...

Kardeşlerim bana sanki kokain çekmişim gibi bakıyorlardı ve annem, her cevabı kitaptan bakmak zorunda kaldığından her soru karşısında telaşlanıyordu.

"Jefferson Davis... iki kere... evlenmiş. İlk karısı... Sarah... Başkan... Zachary Taylor'ın kızıymış. Fakat Sarah... evlendikten... üç ay sonra... sıtmadan... ölmüş. Davis, tekrar evlenmiş..."

Bir saat de böyle geçti. Sonra ona konuyla ilgili birkaç kitap almak için kütüphaneye gidip gidemeyeceğimi sordum.

Gidebileceğimi söyledi ve kütüphaneye kadar götürmeyi teklif etti.

Okul vakti olduğundan kütüphanedeki tek çocuk bendim. Kütüphaneci beni tanıyor ve nereden geldiğimi biliyordu gerçi. Bana karşı kibardı ama anneme ters davranıyordu, bu da annemin kasabada işini düzgün yapmadığını düşündüğü tek kişinin anaokulu öğretmeni olmadığına inanmama yol açtı.

Bir bilgisayar bulup Rhiannon'a e-posta yazarak adresimi bildirdim. Sonra da raflardan *Bağlantı*'nın bir kopyasını alıp birçok beden önce kitapta nerede kaldığımı hatırlamaya çalıştım. Pencere kenarındaki bir çalışma masasının başındaydım ve Rhiannon'un ancak birkaç saat sonra ortaya çıkacağını bilsem de trafik sürekli dikkatimi dağıtıyordu.

Ödünç aldığım hayatın bir saatini ödünç alıp okuduğum kitaba verdim. Rhiannon geldiğinde beni böyle, zihnin okurken kapıldığı soyut okuma alanında buldu. İlk başta orada durduğunu bile fark etmedim.

"Öhö," dedi. "Binadaki tek çocuk olacağını düşündüm, yani bu sen olmalıydın."

O kadar kolaydı ki... karşı koyamadım.

Ters ters, "Pardon?" dedim.

“Sensin, değil mi?”

George’un olabildiğince şaşkın görünmesini sağladım. “Seni tanıyor muyum?”

Şimdi kendinden şüphe etmeye başlıyordu. “Ah, üzgünüm. Ben, şey; sadece biriyle buluşmam gerekiyordu da.”

“Nasıl biriyle?”

“Şey, bilmiyorum. Yani, internetten tanıştık gibi bir şey.”

Homurdandım. “Okulda olman gerekmiyor mu?”

“*Senin* okulda olman gerekmiyor mu?”

“Olamam. Buluşmam gereken muhteşem bir kız var.”

Bana sert bir bakış attı. “Seni pislik.”

“Üzgünüm, öyle...”

“Seni pis... pislik.”

Cidden öfkeliydi; cidden işleri berbat etmiştim.

Masanın başından kalktım.

“Rhannon, üzgünüm.”

“Böyle yapamazsın. Hiç adil değil.” Resmen benden kaçıyordu.

“Bir daha asla yapmayacağım. Söz veriyorum.”

“Bunu yaptığına inanamıyorum. Gözlerimin içine bak da bir daha söyle. Söz verdiğini.”

Gözlerinin içine baktım. “Söz veriyorum.”

Yeterli oldu ama pek de sayılmazdı. “Sana inanıyorum,” dedi. “Ama tersini ispatlayana dek pislüğün reki olarak kalacaksın.”

Kütüphanecinin dikkati dağılana kadar bekleyip kapıdan sıvıştık. Evde öğretim gören çocuklar gözden kaybolduğunda ihbar edilmesini gerektiren bir yasa olup olmadığından endişeleniyordum. George’un annesinin iki saat içinde döneceğini biliyordum, yani çok vaktimiz yoktu.

Kasabadaki bir Çin restoranına gittik. Okulda olmamız gerektiğini düşünüyor olabilirlerdi ama bunu kendilerine sakladılar. Rhiannon bana olaysız geçen sabahını anlattı –Steve ile Stephanie tekrar kavga etmişler ama ikinci derse kadar barışmışlar– ve ben de ona Vanessa’nın bedeninde olmaktan bahsettim.

Lafımı bitirince Rhiannon, “Onun gibi birçok kız tanıyorum,” dedi. “Tehlikeli olanlar, bu konuda iyi olanlar.”

“Onun da bu konuda çok iyi olduğundan şüpheleniyorum.”

“Eh, onunla tanışmak zorunda kalmadığıma sevindim.”

Fakat beni de göremedin, diye düşündüm. Bunu kendime sakladım.

Masanın altından dizlerimizi değdirdik. Ellerim, ellerini buldu ve orada el ele tutuştuk. Sanki bunlar hiç olmuyormuş, dokunduğumuz her noktada nabız gibi atan hayatı hissetmiyormuşuz gibi konuştuk.

“Sana pislik dediğim için üzgünüm,” dedi. “Ben sadece... Böylesi bile yeterince zor. Ve haklı olduğumdan da çok emindim.”

“Pisliğin tekiydin. Her şeyin normalmiş gibi hissettirmesine aldaniyorum.”

“Bunu bazen Justin de yapıyor. Ona söylediğim bir şeyi söylememişim gibi yapıyor. Ya da bir hikâye uyduruyor, sonra ben inanınca da kahkahayı basıyor. Bundan nefret ediyorum.”

“Üzgünüm...”

“Hayır, sorun değil. Yani, bunu ilk yapan o değildi. Sanırım insanlar beni kandırmaya bayılıyorlar. Muhtemelen aklıma gelse ben de yapardım... İnsanları kandırırdım.”

Yemek çubuklarını kondukları yerden alıp masaya koydum.

Rhiannon, “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

Çubukları kullanarak yapılabilecek en büyük kalbi yaptım. Sonra da tatlandırıcı paketlerini kullanarak kalbin içini doldurdum. Elimdekiler bitince diğer iki masada duran paketleri de aldım.

İşim bittiğinde parmağımınla masadaki kalbi gösterdim.

"Bu," dedim, "sana karşı hissettiklerimin sadece doksan milyonda biri."

Kahkaha attı.

"Kişisel algılamamaya gayret edeceğim," dedi.

"Neyi kişisel algılamamaya?" dedim. "Gayet kişisel algılamalısın."

"Yapay tatlandırıcı kullandığın gerçeğini."

Bir tatlandırıcı paketi kapıp ona fırlattım.

"Her şey sembol değil," diye bağırdım.

Bir çubuk alıp kılıç niyetine kullandı. Düello yapmak için ben de bir çubuk aldım.

Yemek geldiğinde işte bunu yapıyorduk. Dikkatim dağılınca göğsüme iyi bir darbe indirdi.

"Ölüyorum!" diye ilan ettim.

Garson, "*Moo shu* tavuğu kim sipariş etmişti?" diye sordu.

Biz öğle yemeği boyunca kahkaha atıp konuşurken garson bize hizmet etmeye devam etti. Gerçekten profesyoneldi; su bardağının yarısı boşaldığında siz fark etmeden dolduran türdendi.

Bize yemegin sonunda fal kurabiyelerimizi getirdi. Rhiannon, kendi kurabiyesini düzgünce ortadan ikiye yarıdı, kâğıdını gözden geçirdi ve kaşlarını çattı.

Kâğıdı bana gösterip, "Bu fal değil ki," dedi.

ÇOK HOŞ GÜLÜYORSUN.

Ona, "Hayır. *Çok hoş bir şekilde güleceksin...* Böyle yazsaydı, fal olurdu," dedim.

"Geri göndereceğim."

Tek kaşımı kaldırdım... Ya da en azından kaldırmaya çalıştım.
Eminim ki inme inmiş gibi görünüyordu.

“Fal kurabiyelerini sık sık geri gönderir misin?”

“Hayır. Bu ilk kez olacak. Yani, burası bir Çin restoranı...”

“Görev ihlali.”

“Kesinlikle.”

Rhiannon garsona elini salladı, durumu açıkladı ve karşılığında garson da ona başını salladı. Masamıza geri geldiğinde elinde bir sürü fal kurabiyesi vardı.

Ona, “Bana sadece bir tane gerekiyor,” dedi. “Bir saniye.”

Rhiannon ikinci fal kurabiyesini açarken garsonla birlikte dikkat kesildik. Bu sefer onu çok hoş bir şekilde gülümsetti.

Kâğıdı ikimize de gösterdi.

MACERA KÖŞE BAŞINDA.

Garsona, “Aferin size,” dedim.

Rhiannon kendi kurabiyemi açmam için beni dürttü. Açtım ve Rhiannon’a çıkan falın aynısı olduğunu gördüm.

Geri göndermedim.

Kütüphaneye yarım saat erken döndük. Kütüphaneci bizi içeri girerken yakaladı ama tek kelime etmedi.

Rhiannon, “Ee,” dedi, “ne okumalıyım?”

Ona *Bağlantı*’yı gösterdim. Ona *Kitap Hırsızı*’yla ilgili her şeyi anlattım. *Destroy All Cars* ile *First Day on Earth*’ü bulmak için onu yanımda sürükleyip götürdüm. Ona, bunca senedir, günbegün bana eşlik ettiklerini, kendi hikâyem sürekli değişse bile hep dönebileceğim hikâyeler olduklarını söyledim.

Ona, "Peki ya sen ne düşünüyorsun?" diye sordum. "Sence ben ne okumalıyım?"

Elimden tutup beni çocuk kitapları bölümüne götürdü. Bir saniye etrafa baktıktan sonra öne çıkartılan kitapların yanına gitti. Orada duran yeşil bir kitabı görünce panikledim.

"Hayır! O olmaz!" dedim.

Fakat o yeşil kitaba uzanmadı. *Harold ve Sibirli Tebeşir'e* uzandı.

"*Harold ve Sibirli Tebeşir*'le alıp veremediğin ne olabilir ki?" diye sordu.

"Üzgünüm. *Cömert Ağaç*'ı alacaksın sandım."

Rhiannon bana aklını yitirmiş bir ördekmişim gibi baktı. "*Cömert Ağaç*'tan kesinlikle NEFRET EDİYORUM."

O kadar rahatladım ki. "Neyse ki. En sevdiğin kitap olsaydı, sonumuzu getirirdi."

"İşte... Kollarımı al! Bacaklarımı al!"

"Kafamı al! Omuzlarımı al!"

"Çünkü aşkın anlamı budur!"

Rhiannon'un ne demek istediğimi bileceğini düşünüp rahatlayarak, "O çocuk, resmen yüzyılın pislği falan," dedim.

Rhiannon, "Tüm edebiyat tarihindeki en büyük pislik," derne cesaretini gösterdi. Sonra *Harold*'ı bir kenara koyup bana yaklaştı.

Öpmek için uzanarak ona, "Aşkın anlamı, asla uzuvlarını kaybetmek zorunda kalmamaktır," dedim.

"Kesinlikle," diye mırıldandı, dudakları kısa süre sonra dudaklarımdaydı.

Bu masum bir öpücüktü. Çocuklara ayrılan odadaki armut koltuklarda oynaşmaya başlayacak değildik. Ancak George'un şaşkın ve öfkeli annesi seslendiğinde oluşan buz gibi su etkisini de engellemedi.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye soruyordu. Benimle konuştuğunu varsayıyordum ama yanıma yaklaştığında doğrudan Rhiannon'a

yüklendi. "Aileni tanımıyorum ama ben, oğlumu *kaltaklarla* takılsın diye büyütmedim."

"Anne!" diye bağırdım. "Onu rahat bırak."

"Arabaya bin George. Hem de hemen."

Yapacaklarımın George için durumu daha da kötüleştirmekle kalacağını biliyordum ama umursamıyordum. Rhiannon'u onunla baş başa bırakmadım.

George'un annesine sesim biraz titreyerek, "Sakin ol," dedim. Sonra Rhiannon'a dönüp onunla daha sonra konuşacağını söyledim.

George'un annesi, "Kesinlikle konuşmayacaksın işte!" diye bağırdı. Sadece sekiz saat kadar bir süre için onun gözetiminde olacağını düşününce biraz tatmin oldum.

Rhiannon bana hoşça kal öpücüğü verip hafta sonu kaçmağı için bir yol bulacağını fısıldadı. George'un annesi resmen çocuğu kulağından tutup dışarı sürükledi.

Kahkaha attım ancak bu, sadece durumu daha da kötüleştir-meye yaradı.

Kül Kedisi'nin tam tersi gibiydi. Prensle dans etmiştim ve şimdi evde tuvalet temizliyordum. Cezam buydu... Her klozet, her küvet, her çöp kovası. Bu yeterince kötü olabilirdi ama George'un annesi birkaç dakikada bir içeri girip bana "tenin günahları" ile ilgili vaaz veriyordu. George'un onun korkutma taktiklerini içselleştirmediğini umuyordum. Onunla tartışmak, ona "tenin günahlarının" sadece bir kontrol mekanizması olduğunu söylemek istiyordum... Kişinin zevklerini her kötülüğün başı olarak gösterirseniz, hayatını da kontrol edebilirsiniz. Bu yöntemin bana karşı kaç defa, çeşitli şekillerde kullanıldığını sayamıyorum. Ancak bir öpücüğün günah olduğunu düşünmüyorum. Günah olan başkalarını kınamaktır.

Fakat tabii ki bunların hiçbirini George'un annesine söylemedim. Benim gerçek annem olsaydı söylerdim. Kopacak kıyamete ben katlanacak olsaydım, söylerdim. Ancak bunu George'a yapamazdım. Hayatını zaten altüst etmiştim. İyi yönde altüst ettiğimi umuyordum ama belki de kötü yöndeydi.

Rhiannon'a e-posta göndermek mümkün değildi. Yarına kadar beklemek zorunda kalacaktım.

Çile bittikten sonra George'un babası, görünüşe göre eşinin buyurduğu bir konuşma yaptı, erkenden yatağa girdim, odanın tamamıyla bana ait sessizliğinden faydalandım. Rhiannon olarak geçirdiğim süre bir şeyler kanıtladıysa, o da George'a bırakacağım anıları yönetebileceğimdi. Böylece yatağında yatarken alternatif bir gerçek uydurdum. Kütüphaneye gittiğini ve bir kızla tanıştığını hatırlayacaktı. Kasabadaki bir yabancıymış, annesi eski bir iş arkadaşını ziyaret ederken onu da kütüphaneye bırakmış. Kız, ona ne okuduğunu sormuş ve sohbet başlamış. Birlikte Çin yemeği yemeye gitmişler ve iyi vakit geçirmişler. Gerçekten kızıdan hoşlanmış. Kız da gerçekten ondan hoşlanmış. Kütüphaneye geri dönmüşler, *Cömert Ağa*'la ilgili aynı konuşmayı yapmışlar ve öpüşmek için birbirlerine sokulmuşlar. İşte o anda annesi gelmiş ve annesi buna engel olmuş. Beklenmedik ama aynı zamanda da muhteşem bir şeye.

Kız ortadan kaybolmuş. İsimlerini birbirlerine hiç söylememişler. Kızın nerede oturduğu hakkında hiçbir fikri yokmuş. O an öylece yaşanmış ve bitmiş.

Onu özlemle baş başa bırakıyordum. Belki zalimce bir şeydi ama bu küçük, küçücük evden çıkıp gitmek için o özlemi kullanacağını umuyordum.

6019. Gün

Ertesi sabah ebeveyni uzakta olan ve Game Show Network'teki programlarına karışmadığı sürece torununun ne yaptığını umursamayan, doksan yaşındaki büyükannesinin baktığı Surita'nın bedeninde uyandığımda çok daha şanslıydım. Rhiannon'la aramızda sadece bir saatlik mesafe vardı ve tekrarlanan devamsızlıkları nedeniyle müdürün odasına çağrılmamasını fırsat bilerek onunla okuldan sonra Yonca Kitabevi'nde buluştuk.

Bir dünya planı vardı.

“Herkes hafta sonu büyükannemi ziyarete gideceğimi söyledim ve annemlere de Rebecca'larda olacağım dedim, yani özgürüm. Aslında bu akşam Rebecca'larda kalacağım ama yarın akşam... bir yerlere gidebiliriz diye düşündüm.”

Ona bu planın hoşuma gittiğini söyledim.

Bir parka gidip dolaştık ve oyun alanında oynayıp konuştuk. Bir kızın bedeninde olduğumda bana karşı daha az sevecen davrandığını

fark ettim ama bunu yüzüne vurmadım. Yine de yanımdaydı ve yine de mutluydu ve bu da bir şeydi.

Justin'den bahsetmedik. Yarın nerede olacağım hakkında hiçbir fikrim olmadığı gerçeğinden bahsetmedik. Nasıl idare edebileceğimiz hakkında konuşmadık.

Tüm bunları görmezden gelip keyfimize baktık.

6020. Gün

Xavier Adams, cumartesi gününün böyle geçeceğini hayal bile edemezdi.   le vakti gidip prova yapacaktı ama evinden çıkar çıkmaz yönetmenini arayıp feci bir grip kaptığını söyledi... Yirmi dört saatte geçip giden türden olmasını umuyordu. Yönetmeni anlayışlı davrandı... Oyun *Hamlet*'ti ve Xavier de Laertes'i oynuyordu, yani birçok sahne onsuz da oynanabilirdi. Yani Xavier  zg rd ... Ve anında Rhiannon'un yanına gitti.

Bana nereye gideceğimi söylemişti ama varılacak son durağı değil. Neredeyse iki saat boyunca batıya, Maryland'in ucuna kadar araba sürdüm. Sonunda yönergeleri beni ormanlık arazide gizlenmiş ufak bir kulübeye ulaştırdı. Rhiannon'un arabası kulübenin önünde duruyor olmasaydı, umutsuzca kaybolduğumu düşünürdüm.

Arabadan indiğim sırada beni kapıda bekliyordu. Neşeli-gergin görünüyordu. Benimse hâlâ nerede olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Yaklaştığımda beni süzerek, “Bugün gerçekten tatlı görünüyorsun,” dedi.

“Fransız-Kanadalı baba, Avrupalı-Güneyli anne,” dedim. “Ama ben tek kelime bile Fransızca konuşmuyorum.”

“Annen bu sefer gelmeyecek, değil mi?”

“Hayır.”

“İyi. O halde, bu işi öldürülmeden yapabilirim.”

Beni sertçe öptü. Ben de onu sertçe öptüm. Birdenbire sözü vücutlanımıza verdik. Eşikten geçip kulübeye girdik. Ancak ben odaya bakmadım... Onu hissediyordum, onu tadıyordum, vücudunu bana bastırırken ben de vücudumu ona bastırıyordum. Montumu çıkardı ve ayakkabılarımızı savurduk ve beni arkaya götürdü. Yatağın kenarı bacaklarını acıttı, sonra da garip ve keyifli bir şekilde tökezleyip düştük, ben altta kaldım, o omuzlarıma bastırdı, öpüştük ve öpüştük ve öpüştük. Nefes ve sıcaklık ve temas ve üstler çıkartıldı ve ten tene değdi ve gülücükler ve mırıldanmalar ve devasa varlık kendini en ufak el kol hareketlerinde, en narin hislerde belli etti.

Öpüşürken geri çekilip ona baktım. Durup bana baktı.

“Selam,” dedim.

“Selam,” dedi.

Yüzünün, köprücük kemiğinin hatlarını çizdim. Parmaklarını omuzlarımda, sırtımda gezdiriyordu. Boynumu, kulağımı öpüyordu.

İlk kez etrafa baktım. Bu tek odalı bir kulübeydi... Tuvalet dışarıda olmalıydı. Duvarı bize cam gibi gözlerle bakan geyik kafaları vardı.

“Neredeyiz?” diye sordum.

“Arcamın av kulübesinde. Şu anda Kaliforniya’da, ben de izinsiz içeri girmenin güvenli olacağını düşündüm.”

Kırık camları, zorla içeri girildiğini gösteren işaretleri aradım.
"İçeri izinsiz mi girdin?"

"Eh, yedek anahtarla."

Eli, göğsümün ortasındaki kıl kümesine gitti, sonra da kalp
auşlarma. Elimini beline koyup, yumuşak teninde hafifçe kaydardım.

Ona, "Müthiş bir karşılamaydı," dedim.

"Henüz bitmedi," dedi. Böylece tekrar birbirimize sokulduk.

Önderlik etmesine izin verdim. Kotumun düğmesini çözmesine
izin verdim. Fermuarı indirmesine izin verdim. Sütyenini çıkarmasına
izin verdim. Ben de eşlik ediyordum ama atılan her adımla baskı
artıyordu. Bu iş nereye varacaktı? Nereye varmalıydı?

Çıplaklığımızın bir anlamı olduğunu biliyordum. Çıplaklığımızın,
arzunun olduğu kadar güvenin de bir şekli olduğunu biliyordum.
Birbirimize tamamıyla açık olduğumuzda işte böyle görünüyorduk.
Artık saklanmak istemediğimizde işte buraya geliyorduk. Onu isti-
yordum. Bunu istiyordum. Ancak korkuyordum.

Ateşimiz çıkmış gibi hareket ediyorduk, sonra yavaşladık ve
rüyadaymışız gibi hareket ettik. Artık kıyafet yoktu, sadece çarşaflar
vardı. Bu, benim bedenim değildi ama onun istediği bedendi.

Yapmacık davranıyormuşum gibi geliyordu.

Baskının kaynağı buydu. Tereddüdümün kaynağı buydu. O anda
tamamıyla onunlaydım. Ancak yarın olmayabilirdim. Bugün bunun
keyfini çıkarabilirdim. O anda hissedebiliyordum. Ancak yarın...
bilmiyordum. Yarın uzaklarda olabilirdim.

Onunla yatmak istiyordum. Onunla yatmayı çok istiyordum.
Fakat ertesi sabah da yanında uyanmak istiyordum. Beden hazırdu.
Beden hisle dolup taşmak üzereydi. Rhiannon, isteyip istemediğimi
sorduğunda bedeninin ne cevap vereceğini biliyordum.

Fakat ben hayır dedim. Ona yapmamalıyız dedim. Henüz ol-
mazdı. O anda olmazdı.

Samimi bir soru olsa da cevabım onu şaşırttı. Bana bakmak için geri çekildi.

“Emin misin? Ben istiyorum. Benim için endişeleniyorsan, endişelenme. İstiyorum. Ben... hazırlıklıyım.”

“Bence yapmamalıyız.”

Daha da geri çekilerek, “Pekâlâ,” dedi.

Ona, “Sorun sende değil,” dedim. “İstemediğimden de değil.”

“O halde ne?” diye sordu.

“Yanlışmış gibi geliyor.”

Bu cevap onu incitmiş gibi görünüyordu.

“Bırak da Justin konusunda ben endişeleneyim,” dedi. “Bu, seninle benim aramda. Farklı.”

Ona, “Ama sadece seninle benim aramda değil,” dedim. “Xavier da var.”

“Xavier mı?”

Elimle bedeni gösterdim. “Xavier.”

“Ah.”

Ona, “Daha önce hiç yapmamış,” dedim. “Ve bana onun adına yanlış geliyor... İlk defa yapıp da bilmemek. Bunu yaparsam, elinden bir şeyleri alırım diye düşünüyorum. Doğru gelmiyor.”

Doğru mu değil mi hiçbir fikrim yoktu ama bunu öğrenmek için erişime geçmeyecektim. Çünkü durmak için kabul edilebilir bir sebebi... Kabul edilebilirdi çünkü Rhiannon’un gururunu kırmazdı.

Rhiannon tekrar, “Ah,” dedi. Sonra yine yanıma gelip sokuldu. “Bunu önemseyeceğini mi düşünüyorsun?”

Beden rahatladı. Başka bir şekilde keyif alıyordu.

Rhiannon, “Alarm kurdum,” dedi. “Uyuyabilelim diye.”

Birlikte uykuya daldık, yatakta çırılçıplaktık. Kalbim hâlâ hızla atıyordu ama yavaşlarken de onun kalbiyle aynı ritimde yavaşladı.

Karşılıklı ilgimizin oluşturabildiği güvenli kozaya girdik; yatmış bu değerli anın keyfini çıkarıyorduk ve birbirimize sokulup uykuya daldık.

Bizi uyandıran alarm değildi. Pencerenin dışındaki kuş sürüsünün sesiydi. Saçaklara çarpan rüzgârın sesiydi.

Kendime normal insanların da böyle hissettiğini hatırlatmam gerekti: Bir anın sonsuza dek sürmesini sağlama arzusu. Gerçekten olabileceğinden çok daha uzun süre bir şekilde kalabilme arzusu.

“Bu konuda konuşmadığımızı biliyorum,” dedim. “Ama neden onunla birliktesin?”

Bana, “Bilmiyorum,” dedi. “Eskiden bildiğimi sanırdım. Ama artık bilmiyorum.”

“En sevdiğin hangisiydi?” diye sordu.

“En sevdiğim mi?”

“En sevdiğin beden. En sevdiğin hayat.”

“Bir keresinde gözleri görmeyen bir kızın bedenindeydim,” dedim. “On bir yaşındayken. Belki de on iki. En sevdiğim o muydu bilmiyorum ama onunla bir gün geçirerek bir sene içinde çoğu insandan öğrenebileceğimden daha fazlasını öğrenmiştim. Bana dünyadaki deneyimlerimizin ne kadar keyfe bağlı ve kişiye özgü olduğunu göstermişti. Sadece diğer duyuları daha keskin olduğundan değil. Dünyayı bize sunulduğu şekliyle idare etmenin yollarını

bulduğumuz için. Benim için çok büyük bir sınavdı. Ama onun için sadece hayattı.”

Rhiannon, “Gözlerini yum,” diye fısıldadı. Gözlerimi yumdum ve o da yumdu.

Bedenlerimizi farklı bir şekilde tecrübe ettik.

Alarm çaldı. Zamanın hatırlatılmasını istemiyordum.

Işıkları yakmadık, böylece gökyüzü karardığında kulübe de karardı. Karanlığın sisi, aydınlıktan arta kalan.

“Burada kalacağım,” dedi.

“Yarın geri geleceğim,” diye söz verdim.

Ona, “Bir son verirdim,” dedim. “Elimden gelseydi, tüm bu değişime bir son verirdim. Sırf seninle burada kalabilmek için.”

“Ama son veremezsin,” dedi. “Bunu biliyorum.”

Zamanın kendisi alarına dönüştü. Saate her baktığımda, gitmem gereken vakti çoktan geçtiğini fark ediyordum. Provalar bitmişti. Xavier prova sonrası arkadaşlarıyla dışarı gitmiş olsaydı bile yakında evde olması gerekiyordu. Taş çatlasa geceyarısına kadar...

Bana, “Seni bekleyeceğim,” dedi.

Onu yatakta bıraktım. Kıyafetlerimi giydim, anahtarlarımı aldım ve arımdan kapıyı kapadım. Arkamı döndüm. Onu görmek için arkamı dönüp duruyordum. Aramızda duvarlar olsa bile. Aramızda kilometreler olsa bile. Arkamı dönüp duruyordum. Onun olduğu yere doğru dönüp duruyordum.

6021. Gün

Uyandım ve en az bir dakika boyunca kim olduğumu anlayamadım. Tek bulabildiğim bedendi ve beden, acıyla zonkluyordu. Düşüncele-
rim bir sis perdesinin ardındaydı, başım mengeneyle sıkıştırılıyordu. Gözlerimi açtığımda ılık beni neredeyse öldürecekti.

Dışındaki bir ses, “Dana,” dedi. “Öğlen oldu.”

Öğlen olması umurumda değildi. Hiçbir şey umurumda değildi. Sadece zonklamanın bitmesini istiyordum.

Ya da bitmemesini. Çünkü zonklama kısa bir süreliğine durunca bedenim geri kalanı mide bulantısıyla çalkalanıyordu.

“Dana, tüm gün uyumana müsaade etmeyeceğim. Dışarı çık-
mama cezası aldın diye tüm gün uyuyamazsın.”

Üç kere daha denemem gerekti ama sonunda, yatak odasının ışığı güneşle aynı vatmış gibi gelse de gözlerimi açmayı ve açık tutmayı başardım.

Dana’nın annesi hem öfke, hem hüznle bana baktı.

Bana, “Dr. P yarım saat içinde gelecek,” dedi. “Sanırım onunla görüşmen gerek.”

Deli gibi erişime geçtim ama sinapslarımı katrana bulanmış gibiydi.

“Yaşadığımız onca şeyden sonra dün gece öyle bir olay çıkartman... Söyleyecek söz bulamıyorum. Seni önemsemekten başka hiçbir şey yapmadık. Karşılığında bize bunu yapıyorsun, öyle mi? Babanla yeterince çıktık. Yeter artık.”

Dün gece ne yapmıştım ki? Rhiannon’la birlikte olduğumu hatırlıyordum. Eve Xavier olarak döndüğümü hatırlıyordum. Telefonda arkadaşlarıyla konuştuğumu. Provadan bahsettiklerini. Fakat Dana’nın anılarına erişemiyordum. Anılarını yerli yerinde tutamayacak kadar akşamdan kalmaydı.

Xavier için de bu sabah böyle mi olmuştu? Tam bir boşluk hissi? Öyle olmadığını umuyordum çünkü bu berbat bir şeydi.

“Duş alıp giyinmek için yarım saatin var. Benden yardım bekleme.”

Dana’nın annesi kapıyı çarparak kapadı ve çıkan sesin yankısı tüm vücuduma yayıldı. Hareket etmeye başladığımda suda kilometrelerce derine batmışım gibi hissediyordum. Ayağa kalkmaya çalıştığımda ise fena halde iki büklüm oldum. Resmen yatak başından destek alıp doğrulmam gerekti ve elimi uzattığımda zar zor tutunabildim.

Dr. P ya da Dana’nın ebeveyni gerçekten umurumda değildi. Anladığım kadarıyla Dana bunu kendi kendine yapmıştı ve acısını da hak ediyordu. Bu duruma düşmesi için *fok* içmesi gerekiyordu. Yataktan kalkmamın sebebi o değildi. Kalktım çünkü buralarda bir yerlerde Rhiannon bir av kulübesinde tek başına beni bekliyordu. Buradan nasıl çıkabileceğimi bilemiyordum ama çıkmak zorundaydım.

Koridordan ağır adımlarla geçip duşa girdim. Suyu açtım, sonra da en az bir dakika boyunca nedenini tamamıyla unutarak orada öylece dikildim. Su, bedenimin yaşadığı felakete sadece arka plan

müziği oluyordu. Sonra hatırladım ve yıkanmaya başladım. Su beni biraz daha uyandırdı ama ağır aksak hareket ediyordum. İsteseydim rahatça küvete düşüp üzerimden sular akarken ayağımı gidere dayayarak uykuya dalabilirdim.

Dana'nın odasına döndüğümde havlunun üzerimden düşmesine izin verip öylece yere bıraktım, sonra da en yakında ne varsa üzerime geçirdim. Odada bilgisayar yoktu, telefon yoktu. Rhiannon'la temasa geçmenin imkânı yoktu. Evin geri kalanına da bakmam gerektiğini biliyordum ama sadece bunu düşünmek bile çok fazla enerji kaybına sebep oluyordu. Oturmam gerekiyordu. Yatmam. Gözlerimi yummam.

“Uyan!”

Emir, tıpkı çarpılan kapı gibi sertti ve iki kat daha yakındaydı. Gözlerimi açınca Dana'nın çok sinirli babasını karşımda buldum.

Dana'nın annesi, arkasından biraz daha ılımlı bir tonla, “Dr. P geldi,” diye lafa girdi. Belki de benim adıma kendini kötü hissediyordu. Ya da belki kocasının beni bir tanığın önünde öldürmesini istemiyordu.

Eve doktor geldiğine göre, hissettiklerimin tamamıyla akşamdan kalmalıklıkla alakalı olup olmadığını merak ediyordum. Fakat Dr. P yanıma oturduğunda görünürlerde bir tıbbi yardım çantası yoktu. Sadece bir defter vardı.

Şefkatle, “Dana,” dedi.

Ona baktım. Başım inlese de doğrulup oturdum.

Annemle babama döndü.

“Sorun yok. Neden şimdi bizi baş başa bırakmıyorsunuz?”

İkinci kere söylemesi gerekmedi.

Erişime geçmek hâlâ güçtü. Bilgilerin orada bir yerlerde olduğunu biliyordum ama kalın bir duvarın arkasındaydı.

Dr. P, "Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?" diye sordu. "Bilmiyorum," dedim. "Hatırlamıyorum."

"O kadar kötü mü?"

"Evet. O kadar kötü."

Annemle babamın bana Tylenol verip vermediğini sorduğunda hayır dedim, uyandığımdan beri vermemişlerdi. Bir saniyelğine ayrılp elinde iki Tylenol ve bir bardak suyla geri döndü.

İlk seferde Tylenol'ü yutmayı başaramayıp öğürünce utandım. İkinci sefer daha iyi oldu ve suyun kalanını da içtim. Dr. P, dışarı çıkıp bardağı tekrar doldurdu, bana düşünmek için zaman tanıdı. Ancak kafamdaki düşünceler hâlâ dağınık ve donuktu.

Kadın geri döndüğünde, "Ailenin neden huzursuz olduğunu anlayabiliyorsun, değil mi?" diyerek lafa başladı.

Kendimi aptal gibi hissediyordum ama rol de yapamıyordum.

"Gerçekten ne olduğunu bilmiyorum," dedim. "Yalan söylemiyorum. Keşke bilseydim."

"Cameron'ın partisindeydin." Anladım mı diye bana baktı. Anlamayınca devam etti. "Gitmek için evden kaçtın. Ve gittiğinde de içmeye başladın. Hem de çok. Arkadaşların doğal olarak endişelenmişler. Ama seni engellememişler. Sadece eve arabayla dönmek istediğinde engel olmuşlar."

Hâlâ su altındaydım ama anlattıklarının anısı yüzeye çıkıyordu. Oralarda bir yerlerde olduğunu biliyordum. Bana gerçekleri söylediğini biliyordum. Ancak kavrayamıyordum.

"Araba mı kullandım?"

"Evet. Kullanmaman gerektiği halde. Babanın anahtarlarını çalmışsın."

"Babamın anahtarlarını çaldım." Gözümün önünde bir şeyler canlanır diye umarak bunu yüksek sesle söyledim.

"Eve arabayla dönmeye çalıştığında arkadaşlarından bazıları sana engel olmaya çalışmışlar. Ama sen ısrar etmişsin. Sana engel olmaya çalışmışlar. Sen de onlara kızmışsın. Onlara korkunç şeyler söylemişsin. Ve Cameron anahtarlarını almaya çalıştığında..."

"Ne yapmışım?"

"Kolunu ısırmışsın. Ve kaçmışsın."

İşte Nathan böyle hissetmiş olmalıydı. Olaydan sonraki sabah.

Dr. P devam etti: "Arkadaşın Lisa, anneleri aramış. Alelacele oraya gelmişler. Baban sana ulaştığında arabadaymışsın. Sana engel olmak için harekete geçtiğinde neredeyse onu eziyormuşsun."

Neredeyse onu eziyor muydum?

"Çok uzaklaşamamışsın. Araç yolundan çıkamayacak kadar sarhoşmuşsun. Komşunun bahçesinde bulmuşsun kendini. Bir telefon direğine toslamışsın. Şansına, kimse yaralanmamış."

Nefesimi verdim. Dana'nın zihnine girmeye, bu anlatılanları bulmaya çalışıyordum.

"Bilmek istediğimiz ise Dana, neden böyle bir şey yaptığın. Anthony'yle olanlardan sonra neden böyle bir şey yaptın?"

Anthony. Bu isim saklanamayacak kadar ortadaydı. Bedenim acıyla kıvrandı. Tek hissedebildiğim acıydı.

Anthony. Kardeşim.

Ölü kardeşim.

Yanımda ölen kardeşim.

Yanımda, yolcu koltuğunda ölen kardeşim.

Kaza yaptığım için.

Sarhoş olduğum için.

Benim yüzümden.

"Ah, Tanrım," diye inledim. "Ah, Tanrım."

Şimdi onu görüyordum. Kanlı bedenini. Çılgılığı bastım.

Dr. P, "Sorun yok," dedi. "Artık sorun yok."

Ancak vardı.

Sorun vardı.

Dr. P, bana Tylenol'den daha güçlü bir şey verdi. Karşı koymaya çalıştım ama faydası yoktu.

"Rhiannon'a söylemem gerek," dedim. Bunu söylemek istemiştim. Ağzımdan çıkıvermişti işte.

Dr. P, "Rhiannon kim?" diye sordu.

Göz kapaklarım kapandı. O cevabımı alamadan yenik düştüm.

Uyduğum sırada ve tekrar uyandığımda olanlar aklıma gelmeye başladı, daha fazlasını hatırlıyordum. Sonunu değil... Arabaya bindiğimi, neredeyse babamı ezdiğimi, telefon direğine çarptığımı gerçekten hatırlamıyordum. O ana gelene kadar beynim durmuş olmalıydı. Ancak ondan öncesini, partide olduğumu hatırlayabiliyordum. Kim ne verse içtiğimi. Bu sırada kendimi daha iyi hissettiğimi. Daha hafif. Cameron'la flört ettiğimi. Biraz daha içtiğimi. Düşünmediğimi. Çok fazla içtikten sonra da kendimi soyutladığımı.

Dana'nın ebeveynleri ya da Dr. P gibiydim... Ona sebebini sormak istiyordum. İçerideyken bile anlayamıyordum. Çünkü beden, buna cevap veremiyordu.

Uzuvlarım ağırdı, tahtadandı. Ancak kendimi toparladım. Bedenimi yataktan çıkardım. Bir bilgisayar ya da telefon bulmam gerekiyordu.

Kapıya vardığımda kilitli olduğunu gördüm. Beni dışarı çıkaracak bir anahtar olmalıydı ama birileri yanında götürmüştü.

Kendi odamda sıkışıp kalmıştım.

...

Artık bir kısmını hatırladığımı bildiklerinden kendi suçumda kav-
rulmama izin veriyorlardı.

İşin kötü tarafı şuydu: İşe yarıyordu.

Suyum bitti. Daha fazla suya ihtiyacım olduğunu söyledim. Bir
dakika içinde annem elinde bir bardakla kapıdaydı. Ağlamış gibi
görünüyordu. Yaralıydı. Annemi yaralamıştım.

“İşte,” dedi.

“Odadan çıkabilir miyim?” diye sordum. “Okul için araştırmam
gereken bazı şeyler var.”

Başını salladı. “Belki daha sonra. Akşam yemeğinden sonra.
Şimdilik Dr. P, hissettiğin her şeyi yazmanı istiyor.”

Çıkıp ardından kapıyı kilitledi. Bir kâğıtla kalem buldum.

Hissettiğim şey âcizlik, yazdım.

Fakat sonra durdum. Çünkü Dana olarak yazmıyordum. Kendim
olarak yazıyordum.

Baş ağrısı ve mide bulantısı geçiyordu. Gerçi ne zaman aklıma
Rhiannon’un kulübede tek başına kaldığı gelse tekrar fenalaşıyordum.

Ona söz vermiştim. Riskin farkında olsam da söz vermiştim.
Şimdiyse ona, söz verdiğimde sözlerimi kabullenmesinin fazlasıyla
riskli olduğunu kanıtıyordum.

Ona, verdiğim sözleri yerine getiremeyecek durumda olacağımı
kanıtıyordum.

...

Dana'nın annesi, sanki sakatmışım gibi akşam yemeğini bir tepside getirdi. Ona teşekkür ettim. Sonra da en başından beri kullanmam gereken sözleri buldum.

Ona, "Üzgünüm," dedim. "Gerçekten, gerçekten üzgünüm."

Başıyla onayladı ama yeterli gelmediğini anlayabiliyordum.

Ona daha önce de birçok kez üzgünüm demiş olmalıydım. Bir noktada –belki de dün gece– artık inanmaya bir son vermişti.

Ona babamın nerede olduğunu sorduğumda bana arabayı tamir ettirdiğini söyledi.

Ertesi gün okula gitmem gerekeceğine karar verdiler ve gittiğimde de arkadaşlarımla görüşmem gerekcekti. Ev ödevi için bilgisayar kullanabileceğimi söylediler ama ben arama konuları uydururken arkamda oturdular.

Rhiannon'a e-posta göndermem mümkün değildi.

Bana telefonumu geri verecek gibi de görünmüyorlardı.

Bir önceki gecenin olaylarını hatırlayamadım. Gecenin geri kalanını, o bomboş alana gözlerimi dikerek geçirdim. Bana gözlerini dikerek karşılık verdiğini hissetmeden de edemedim.

6022. Gün

Planım erkenden, saat altı gibi uyanmak ve Rhiannon'a bir e-posta göndererek detaylı bir açıklama yapmaktı. Bir süre sonra benden umudu kesmiş olduğunu düşünüyordum.

Fakat saat beşten biraz sonra sarsılarak uyandırıldığında planım suya düştü.

“Michael, kalkma vakti geldi.”

Bu, annemdi... Michael'ın annesiydi ve Dana'nın annesinin aksine, sesinde özür d leyen bir tını vardı.

Okuldan önce yüzme antrenmanı ya da yapmam gereken başka bir şeyin vaktinin geldiğini düşünüyordum. Ancak yataktan kalktığında ayağıma bir bavul çarptı.

Annemin diğer odada kız kardeşimi kaldırdığını duydum.

Neşeyle, “Hawaii'ye gitme vakti!” dedi.

Hawaii.

her gün

Erişime geçip bu sabah Hawaii'ye gideceğimizi öğrendim. Michael'ın ablası orada evleniyordu. Michael'ın ailesi de bir haftalık bir tatile çıkmaya karar vermişti.

Tabii benim için bir hafta sürmeyecekti. Çünkü geri dönmek için, o gün Maryland'deki evine gitmek için yola çıkmış on altı yaşındaki birinin bedeninde uyanmak zorunda kalırdım. Bunun gerçekleşmesi haftalar alabilirdi. Hatta aylar.

Asla gerçekleşmeyebilirdi de.

Michael'ın babası, "Araba kırk beş dakika içinde geliyor!" diye seslendi.

Şartlar ne olursa olsun, gidemezdim.

Michael'ın dolabı, çoğunlukla heavy metal tişörtlerinden oluşuyordu. Bir tanesi ile bir kotu üzerime geçirdim.

Koridorda yanından geçtiğim kız kardeşlerimden biri, "Resmen polisin üstünü başını komple aramasını istiyorsun," dedi.

Ben hâlâ ne yapmam gerektiğini bulmaya çalışıyordum.

Michael'ın ehliyeti yoktu ve ben de ebeveyninden birinin arasını çalmanın bir faydası olacağını düşünmüyordum. Ablasının düğünü cuma günü gerçekleşecekti, yani en azından orada bulunmasına engel olmayacaktım. Fakat kimi kandırıyordum ki? Düğün bu gece olsaydı bile o uçağa binmezdim.

Michael'ın başını büyük bir belaya sokacağımı biliyordum. Notumu yazıp mutfak masasına bırakırken ondan iyice özür diledim.

Bugün gidemem. Çok üzgünüm. Bu gece geç geleceğim. Bensiz gidin. Bir şekilde perşembeye kadar oraya gelirim.

Herkes üst kattayken arka kapıdan çıktım.

• • •

Bir taksi çağırabilirdim ama evdekilerin, taksi duraklarını arayıp son zamanlarda hiç metalci genç müşterileri olup olmadığını soracağından korktum. Rhiannon'la aramda en az iki saatlik bir mesafe vardı. Bulabildiğim en yakın otobüse binip şoföre Rhiannon'un kasabasına en kısa sürede nasıl gidileceğini sordum. Kahkaha atıp, "Arabayla," dedi. Ona bunun seçenekler dâhilinde olmadığını söyledim, o da karşılık olarak muhtemelen Baltimore'a doğru yola çıkıp oradan dönmem gerektiğini söyledi.

Yol yaklaşık yedi saat sürdü.

Kasabanın merkezinden bir kilometreden fazla yürüyüp okula vardığımda dersler henüz bitmemişti. Merdivenden kasırğa gibi çıkan Metallica tişörtlü iri, kullı, terli bir genç olsam da kimse beni durdurmadı.

Rhiannon'un kafasının içindeyken öğrendiğim ders programını hatırlamaya çalıştım ve aklıma hayal meyal, dersinin beden eğitimi olduğu geldi. Spor salonuna gittiğimde bomboş olduğunu gördüm. Doğal olarak ikinci durak saha oldu ki o da okulun arkasında kalıyordu. Dışarı çıktığımda bir beyzbol maçı yapıldığını gördüm. Rhiannon üçüncü kaledeydi.

Beni göz ucuyla gördü. El salladım. Beni tanıyıp tanımadığı belirsizdi. Kendimi kabak gibi ortada, beden eğitimi öğretmenlerinin gözünün önünde hissediyordum. Böylece okula dönüp kapıdan içeri girdim. Tembelin tekiydim işte, sigara içmeden sigara molası veriyordu.

Rhiannon öğretmenlerden birinin yanına gidip bir şeyler söyledi. Öğretmen anlayışla karşılaşmış gibi görünerek başka bir öğrenciyi üçüncü kaleye geçirdi. Rhiannon okula doğru yürümeye başladı. Tekrar içeri girip onu boş spor salonunda bekledim.

İçeri girer girmez, "Selam," dedim.

“Hangi cehennemdeydin?” diye karşılık verdi.

Onu daha önce hiç bu kadar sınırlı görmemiştim. Sadece tek bir kişinin değil de tüm evrenin ihanetine uğramışsınız gibi hissettiğinizde ortaya çıkan türden bir öfkeydi bu.

Ona, “Odama kapatılmıştım,” dedim. “Berbattı. Bilgisayar bile yoktu.”

Bana, “Seni bekledim,” dedi. “Uyandım. Yatağı topladım. Biraz kahvaltı yaptım. Ve sonra da bekledim. Telefonumdaki sinyal gelip gidiyordu, ben de sorunun bu olduğunu düşündüm. *Field & Stream* dergisinin eski sayılarını okumaya başladım çünkü orada okunacak tek şey buydu. Sonra ayak sesleri duydum. Çok heyecanlandım. Kapıda birinin olduğunu duyunca koştum.

“Eh, sen değildin. Seksen yaşında bir adamdı. Ve elinde ölü bir geyik vardı. Kimin daha çok şaşırdığını bilmiyorum. Onu gördüğümde çılgı bastım. O da neredeyse kalp krizi geçiriyordu. Neredeyse çıplaktım. Kendimden çok utandım. Nazik bile davranmadı. Orada izinsiz bulunduğunu söyledi. Ona Artie’nin amcam olduğunu söyledim ama bana inanmadı. Orada iç çamaşırımla durmuş, adama kimliğini gösteriyordum. Elleri kanlıydı. Ve başka adamların da geleceğini söyledi. Arabamın, onlardan birinin arabası olduğunu düşünmüş.

“Sorun... hâlâ geleceğini düşünüyor olmamdı. Yani çekip gidedim. Kıyafetlerimi giydim ve onlar gelip o zavallı geyiğin içini deşerken orada oturmam gerekti. Onlar gittikten sonra da orada bekledim. Karanlık çökene dek bekledim. Kulübe kan kokuyordu, A. Ama orada kaldım. Ve sen gelmedin.”

Ona Dana’dan bahsettim. Sonra da ona Michael’ı ve evinden kaçıp gittiğimi anlattım.

Bu da bir şeydi. Ancak yeterli değildi.

Bana, “Bunu nasıl yürüteceğiz ki?” diye sordu. “Nasıl?”

Ortada bir cevap olmasını istiyordum. Bir cevabım olmasını istiyordum.

“Gel buraya,” dedim. Ve ona sıkıca sarıldım çünkü elimdeki tek cevap buydu.

Orada bir dakikalığına öylece durduk, ikimiz de sırada ne olduğunı bilmiyorduk. Spor salonunun kapısı açıldığında birbirimizden ayrıldık. Ancak çok geç kalmıştık. Beden eğitimi öğretmenlerinden biri ya da sınıftan bir kız olduğunu düşündüm. Fakat açılan kapı o değildi. Okul tarafında kalan kapı açılmıştı ve içeri giren Justin’di.

“Ne bok yiyorsunuz?” dedi. “Ne. Bok. Yiyorsunuz?”

Rhiannon açıklamaya çalıştı. “Justin...” diyerek lafa başladı. Fakat o, kızın sesini kesti.

“Lindsay bana mesaj atıp senin kendini pek iyi hissetmediğini söyledi. Ben de iyi misin diye bakacaktım. Eh, sanırım gerçekten iyisin. Aranıza girmeyeyim.”

Rhiannon, “Kes şunu,” dedi.

“Neyi keseyim sürtüğ?” diye sordu. Artık tepemizde dikiliyordu.

“Justin,” dedim.

Bana döndü. “Senin konuşmaya hiç hakkın yok, ahbap.”

Bir şeyler söylemek üzereydim ama o bana yumruk atıyordu. Yumruğu burnumun köprüsünde patladı. Yere yığıldım.

Rhiannon çığlık atıp bana yardım etmeye geldi. Justin onu koldan tutup çekti.

Justin, “Kaltağın teki olduğunu biliyordum,” dedi.

Rhiannon, “Kes şunu!” diye feryat etti.

Justin kolunu bırakıp tekrar yanıma geldi. Vücuduma tekme atmaya başladı.

Justin, “Yeni erkek arkadaşın bu mu yani?” diye bağırды “Onu seviyor musun?”

Rhiannon, "Onu sevmiyorum!" diye bağırarak karşılık verdi. "Ama seni de sevmiyorum."

Bir sonraki tekmesinde bacağından tutup onu yere çektim. Spor salonunun zeminini boyladı. Bunun onu durduracağını düşünmüştüm ama tekrar botunu sallayıp çeneme vurdu. Dişlerim takırdadı.

Bu noktada dışarıda bir düdüğü öttürülmüş olmalıydı çünkü otuz saniye içinde beyzbol oynayan kızlar spor salonuna doluştular. Kargaşayı gördüklerinde ağızları açık kaldı. Kızlardan biri, iyi olduğundan emin olmak için Rhiannon'un yanına gitti.

Justin ayağa kalkıp bana herkes görebilsin diye tekrar tekme attı. Yanımdan geçip gitti, ben de kendimi sakınırken kazandığım hızla ayağa kalktım. Ona vurmak, canını acıtmak istiyordum ama dürüst olmak gerekirse nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Ayrıca gitmem gerekiyordu. Bu okulda okumadığının keşfedilmesi gayet kolaydı. Bu kavganın besbelli mağlubu olsam da izinsiz gelip kavgaya karıştığım için yine de beni polise şikâyet edebilirlerdi.

Sendeleyerek Rhiannon'un yanına gittim. Arkadaşı onu benden sakınmak için harekete geçti ama Rhiannon eliyle onu durdurdu.

Ona, "Gitmem gerek," dedim. "Benimle, ilk tanıştığımızda gittiğimiz Starbucks'ta buluş. Yapabildiğinde."

Omzumda bir el hissettim. Bu beni geri çeken Justin'di. Sırtım ona dönükken bana vurmayacaktı.

Dönüp onunla yüzleşmem gerektiğini biliyordum. Elimden gelirse de ona vurmam. Ancak bunun yerine elinden kurtulup kaçtım. Peşime düşmeyecekti. Bunun yerine, kaçtığımı görmenin yaşattığı zaferin tadını çıkaracaktı.

Rhiannon'u ağlarken bırakıp gitmek istemiyordum ama yaptığım tam olarak buydu.

Otobüs durağına döndüm ve bir taksi çağırmak için en yakındaki telefon kulübesine girdim. Yaklaşık elli dolar sonra Starbucks'taydım. Önceden Metallica tişörtü iri, kullı, terli bir gençsem, şimdi de dayak yemiş, yaralanmış ve kanlar içinde Metallica tişörtü iri, kullı, terli bir gençtim. Büyük boy sade kahve alıp bahşiş kavanozuna yirmi dolar bıraktım. Artık ne kadar korkunç görünsem de burada istediğim kadar kalmama izin vereceklerdi.

Tuvallette biraz temizlendim. Sonra oturup bekledim.

Ve bekledim.

Ve bekledim.

Saat altıyı geçmeden gelmedi.

Özür dilemedi. Neden bu kadar geç kaldığını da açıklamadı. Hemen masama bile gelmedi. Önce kasaya uğrayıp kahve aldı.

Otururken, "Buna gerçekten ihtiyacım var," dedi. Başka bir şeyden değil, kahveden bahsettiğini biliyordum.

Bense ikinci kurabiyem ile dördüncü kahvemi içiyordum.

Ona, "Geldiğin için teşekkür ederim," dedim. Kulağa aşırı resmî geliyordu.

"Gelmemeyi düşündüm," dedi. "Ama cidden ölçüp biçmedim." Yüzüme, yaralarımına baktı. "İyi misin?"

"İyiyim."

"Hatırlatsana... Bugünkü adın neydi?"

"Michael."

Tekrar bana baktı. "Zavallı Michael."

"Gününün böyle geçeceğini düşündüğünü sanmıyorum."

"Tıpkı benim gibi öyleyse."

Gerçek konunun metrelerce ötesinde duruyormuşuz gibi hissediyordum. İkimizi de yakınlaştırmam gerekiyordu.

“Artık bitti mi? Aranızdakiler?”

“Evet. Yani, sanırım istediğini elde ettin.”

“Durumu açıklamamanın berbat bir yolu bu,” dedim. “Sen de bunu istemiyor muydun?”

“Evet. Ama böyle olmasını değil. Böyle herkesin ortasında.”

Yüzüne dokunmak için uzandım ama irkildi. Elimi indirdim. Ona, “Ondan kurtuldun,” dedim.

Başını salladı. Yine yanlış bir şey söylemiştim.

“Bu işler hakkında ne kadar az bilgin olduğunu unutuyorum,” dedi. “Ne kadar deneyimsiz olduğunu unutuyorum. Ondan kurtulmadım, A. Sırf biriyle ayrıldın diye ondan kurtulmuş sayılmazsın. Hâlâ yüzlerce farklı şekilde Justin’e bağlıyım. Sadece artık çıkmıyoruz. Ondan kurtulabilmem seneler alacak.”

Ama en azından işe başladın, demek istedim. En azından o bağı kopardın. Fakat sessizliğimi korudum. Belki de bunu biliyor ama duymak istemiyordu.

“Yani Hawaii’ye mi gitmeliydim?” diye sordum.

Bu sefer yumuşadı. Gayet saçma bir soruydu ama o, ne demek istediğini biliyordu.

“Hayır, gitmemeliydin. Burada olmanı istiyorum.”

“Seninle mi?”

“Evet, benimle. Olabildiğin sürece.”

Daha fazlası için söz vermek istedim ama veremeyeceğimi biliyordum.

İkimiz de orada, ikimize ait cambaz ipinde duruyorduk. Aşağı bakmıyorduk ama kıpırdamıyorduk da.

Telefonunu kullanarak Hawaii'ye giden uçakları kontrol ettik ve Michael'in ailesinin beni bir uçağa bindirmesinin imkânı olmadığından emin olduğumuzda Rhiannon beni arabayla eve bıraktı.

"Bana dün olduğun kızı anlatmaya devam et," dedi. Ben de anlattım. Sözüm bittiğinde ve arabayı bir hüznü kapladığında ona diğer günlerden, diğer hayatlardan bahsetmeye karar verdim. Daha mutlu olanlardan. Ninniyle uyutulmakla, hayvanat bahçelerinde ve sirklerde fillerle tanışmakla, oyun odalarında, erkek izci kamplarında ve korku filmlerinde gerçekleşen ve neredeyse gerçekleşecek olan ilk öpücüklerle ilgili anılarımı onunla paylaştım. Bu şekilde ona, birçok şeyi tecrübe etmesem de bir hayatım olduğunu anlattım.

Michael'in evine gittikçe yaklaşıyorduk.

"Seni yarın görmek istiyorum," dedim.

"Ben de seni yarın görmek istiyorum," dedi. "Ama bence ikimiz de bunun istemekle olmayacağını biliyoruz."

Ona, "O halde, umarım olur," dedim.

"Ben de öyle umuyorum."

Ona iyi geceler öpücüğü vermek istiyordum, hoşça kal öpücüğü değil. Ancak o noktaya vardığımızda beni öpmek için harekete geçmedi. Şansımı zorlayıp ilk adımı atmak istemiyordum. Hayır diyeceğinden korktuğum için ona sormak da istemiyordum.

Böylece ona beni eve bıraktığı için teşekkür ettiğimde ayrıldık ve birçok şey konuşulmadan geçilmiş oldu.

Doğrudan eve girmedim. Daha fazla vakit geçirmek için dolandım. Ön kapıya vardığımda saat on olmuştu. Yedek anahtarın nereye konulduğunu öğrenmek için Michael'ın zihnine eriştim ama ben öğrenene kadar kapı açıldı ve Michael'ın babası karşımda belirdi.

İlk başta tek kelime etmedi. Orada, lamba ışığının altında dikiliyordum ve o da bana bakıyordu.

"Ağzını burnunu dağıştırmak istiyorum," dedi, "ama görünüşe göre biri benden önce davranmış."

Annem ve kız kardeşlerim Hawaii'ye gitmişti. Babam benim için burada kalmıştı.

Özür dilemek için ona bir tür açıklama yapmalıydım. Hissettiğim kadar gülünç bir açıklama buldum... Gitmem gereken bir konser vardı ve ona bunu baştan söylemenin imkânı yoktu. Michael'ın hayatını bu derecede mahvettiğim için kendimi berbat hissediyordum ve bu his, konuşurken de ortaya çıkıyor olmalıydı çünkü Michael'ın babası haklı olsa da daha az düşmanca davrandı. Kesinlikle paçayı kurtarabilmiş değildim: Biletlerin değiştirilmesi için gereken ücret, gelecek seneki harçlığımdan kesilecekti ve Hawaii'ye gittiğimde düğünle ilgili olmayan herhangi bir şey yapmama izin verilmeyecekti. Hayatımın geri kalan günlerinde suçluluk duygusuyla yaşayacaktım. Tek teselli ise yarın için bilet bulunabilmesiydi.

O gece, Michael'ın gidip gidebileceği en iyi konserin anısını yarattım. Yaşadıklarına değdiğini hissedebilmesi için ona sunabileceğim tek şey buydu.

6023. Gün

Daha gözlerimi açmadan Vic'ten¹ hoşlandım. Biyolojik olarak dişiydi, cinsiyet olarak ise erkek. Kendi gerçeğinin sınırları içinde yaşıyordu, tıpkı benim gibi. Ne olmak istediğini biliyordu. Bizim yaşımızdaki-lerin çoğu bilmek zorunda değildir. Kolaya kaçarak yaşarlar. Kendi gerçeğinizin sınırları içinde yaşamak istediğinizde başlarda acı veren ama en sonunda rahatlatan keşfetme sürecinden geçmeniz gerekir.

Vic için yoğun bir gün olması gerekiyordu. Tarih ve matematik sınavı vardı. Koro provası vardı ki gün içinde en çok hevesle beklediği şey de oydu. Dawn isimli bir kızla buluşacaktı.

Yataktan kalktım. Giyindim. Anahtarlarımı alıp arabama bindim.

Fakat okula gitmek için dönmem gereken yere geldiğimde sürmeye devam ettim.

• • •

1 Yazar, bir genç kız görüntüsünde olan Vic'ten bahsederken İngilizcede erkek cins için kullanılan *he* zamirini kullanıyor. (ç.n.)

Rhiannon'a ulaşmak için üç saatten biraz daha fazla yolculuk yapmam gerekiyordu. Ona e-posta gönderip Vic'le birlikte geldiğimizi bildirmiştim. Cevap verebileceği ya da hayır diyebileceği süreyi tanımamıştım.

Yolda giderken Vic'in geçmişine ait parçalara eriştim. Yanlış bedende doğmaktan daha zor olan çok az şey vardır. Büyüme çağında bununla sık sık baş etmek zorunda kaldım ama sadece birer günlüğüne. Uyum sağlamaya başlamadan, hayatımın işleyiş şekline karşı koymayacak duruma gelmeden önce bazı değişimlere karşı çıkıyordum. Uzun saçlı olmayı seviyordum ve uyandığımda uzun saçımın yok olduğunu görünce içerliyordum. Bazı günler kız gibi, bazı günler erkek gibi hissediyordum ve o günler her zaman içinde bulunduğum bedenle uyumlu olmuyordu. İkisinden biri olmam gerektiğini söyleyenlere inanmayı bırakmamıştım. Kimse bana farklı bir hikâye anlatmıyordu, ben de kendi adıma düşünemeyecek kadar gençtim. Konu cinsiyet olduğunda hem ikisi hem de hiçbirini olduğumu henüz öğrenmemiştim.

Bedeniniz tarafından ihanete uğramak berbat bir şeydir. Yalnızlık da çektirir çünkü bu konuda konuşamazsınız. Vücudunuzla aranızda bir mesele olduğuna hissedersiniz. Asla kazanamayacağınız bir savaş olduğuna hissedersiniz... Yine de günbegün savaşırsınız ve bu da sizi bezdirir. Görmezden gelemeye çalışsanız bile görmezden gelmeye çalışırken harcadığınız enerji sizi tüketecektir.

Vic, ebeveyn açısından şanslıydı. Etek yerine kot pantolon giymek, bebek yerine kamyonetle oynamak istemesini önemsememişlerdi. Ancak ergenlik çağına vardığında durup düşünmüşlerdi. Kızlarının, kızlardan hoşlandığını biliyorlardı. Fakat Vic'in kızlardan erkek gözüyle hoşlandığını açık seçik ortaya dökmesi –kendine dahi– biraz zaman almıştı. Erkek olması ya da en azından erkek gibi yaşaması,

erkeksi kadın ile kadınsı erkek arasındaki o bulanık alanda hayatını sürdüreceğini de.

Sessiz sakin bir adam olan babası, onu sessiz sakin bir şekilde anlayıp desteklemişti. Annesi için daha zor olmuştu. Vic'in olması gerektiğini hissettiği kişi olma arzusuna saygı göstermişti ama kız evladı yerine oğlu olduğu gerçeğini kabullenmekte de zorlanıyordu. Vic'in arkadaşlarından bazıları anlamıştı, on üç on dört yaşlarında olsalar bile. Diğerleriyse korkmuştu... Erkeklerden çok kızlar. Erkeklerle göre Vic, her zaman peşlerine takılan, cinsiyeti olmayan bir arkadaştı. Durumu değişmemişti.

Dawn hep arka planda bir yerlerdeydi. Anaokulundan beri okula birlikte gidiyorlardı, gerçekten arkadaş olmadan dostane geçiniyorlardı. Liseye başladıklarında Vic, defterlerine tutkuyla şiirler yazan çocuklarla takılırken Dawn, şiirleri biter bitmez edebiyat dergisine gönderen çocuklardı. Sınıf başkanı olmaya aday, münazara kulübüne katılan dışadönük kız ile 7-Eleven'larda getir götür işleri yapan içine kapanık çocuk. İlk önce Dawn onu fark etmeseydi, Vic asla Dawn'u fark etmez, olasılık dâhilinde olduğunu asla düşünmezdi.

Fakat Dawn onu fark etmişti. Gözlerinin daima takıldığı noktaydı. Uyumak için gözlerini yumduğunda onun düşüncesiyle rüyalara dalıyordu. Çekici bulduğunun ne olduğunu bilemiyordu -erkeksi kadın, kadınsı erkek- ve sonunda gerçekten önemi olmadığına karar vermişti. O, Vic'i çekici buluyordu. Vic'inse onun varlığından haberi yoktu. O anlamda.

Dawn'un daha sonraları Vic'e anlattığına göre durum nihayetinde dayanılmazacak bir hal almıştı. Bilgi akışı sağlayabilecek birçok ortak arkadaşları vardı ama Dawn, risk alacaksa bunu kendi başına da alabileceğini hissetmişti. Böylece bir gün Vic'in diğer birkaç çocukla 7-Eleven'dan çıktığını görünce arabasına binip onları takip etmişti. Diğer çocuklar koridorlarda oynarken Vic, tam da Dawn'un umduğu

gibi binanın önünde takılmaya karar vermişti. Dawn gidip merhaba demişti. Vic, ilk başta Dawn'un neden onunla konuştuğunu ya da neden bu kadar heyecanlı göründüğünü anlamamıştı ama yavaş yavaş olanları ve olmasını istediğini fark etmişti. Ön kapının sesi arkadaşlarının çıktığını haber verdiğinde onları el sallayarak göndermiş ve dükkândan bir şey alacakmış gibi yapmayı dahi unutan Dawn'un yanında kalmıştı. Dawn orada saatlerce konuşabilirdi; kahve içmeyi öneren Vic olmuştu ve her şey böylece başlamıştı.

O zamandan beri ilişkilerinde inişler çıkışlar olmuştu ama özü korunmuştu: Dawn, Vic'e baktığında Vic'i tam da görülmek istediği gibi görüyordu. Vic'in ebeveyni onu eskiden olduğu gibi görmeye engel olamıyordu ve birçok eş dost ile yabancı da onu artık görünmek istemediği gibi görmeye engel olamıyordu ama Dawn, sadece onu görüyordu. İsterseniz bulanık bir alanda olduğunu söyleyebilirsiniz ama Dawn bulanıklık görmüyordu. O gayet bariz, gayet belirgin bir kişi görüyordu.

Bu anıları gözden geçirirken, hikâyenin parçalarını birleştirirken minnet ve özlem duydum... Vic değil, kendim olarak. Rhiannon'dan istediğim de buydu işte. Rhiannon'a sunmak istediğim buydu.

Asla gerçekten tutunamayacağı bir hayatta asla gerçekten görmediği bir bedensem, nasıl o bulanıklığın ötesini görmesini sağlayabilirdim ki?

Okula öğle yemeğinden önce vardım ve her zamanki yere park ettim.

Artık Rhiannon'un hangi sınıfta olduğunu biliyordum. Bu nedenle kapının dışında durup zilin çalmasını bekledim. Çaldığında kalabalığın ortasındaydı, arkadaşı Rebecca'yla konuşuyordu. Beni görmedi; bakmıyordu bile. Geçmişinin mi şimdiki zamanının mı

yoksa geleceğinin mi hayaleti olduğumu bilmeden peşi sıra gittim. Sonunda Rebecca'yla yolları ayrıldı ve onunla baş başa konuşabildim.

"Selam," dedim.

İşte oradaydı... Bana dönmeden önce bir an tereddüt yaşadı. Ancak döndüğünde yine beni tanıdığını anladım.

"Selam," dedi. "Buradasın. Neden şaşırmadım?"

Tam olarak beklediğim karşılama olmasa da anlayabildiğim bir karşılamaydı. Baş başa kaldığımızda amaç bendim. Buraya gelip okuldaki hayatına girdiğimde ise ona engel oluyordum.

"Ögle yemeği?" diye sordum.

"Tabii," dedi. "Ama sonra cidden okula dönmeliyim."

Ona sorun olmadığını söyledim.

Yürürken sessizdik. Rhiannon'a odaklanmadığımda insanların ona farklı gözlerle baktığını hissedebiliyordum. Bazısı olumluydu, çoğu ise olumsuz.

Fark ettiğimi gördü.

"Görünüşe bakılırsa, ben artık metarci kıltağın tekiyim," dedi. "Bazı kaynaklara göre Metallica üyeleriyle bile yatmışım. Biraz komik ama biraz da değil." Bana şöyle bir baktı. "Ancak sen, tamamıyla farklı bir şeysin. Bugün neyle karşı karşıya olduğumu bile bilmiyorum."

"Adım Vic. Biyolojik olarak kadınıam ama cinsiyetim erkek."

Rhiannon iç çekti. "Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum."

Açıklamaya başladım ama lafımı kesti.

"Okuldan çıkana kadar bekleyelim, olur mu? Neden bir süreliğine arkamdan gelmiyorsun? Bence işleri kolaylaştırır."

Ona uymaktan başka seçeneğim yoktu.

Müşterilerinin yaş ortalaması doksan dört olan bir lokantaya gittik ve görünüşe göre menüdeki en popüler ürün de elma püresi idi. Pek liselilerin takılacağı bir yer sayılmazdı.

Oturup siparişlerimizi verir vermez ona önceki günkü felaketin sonuçlarını sormaya devam ettim.

“Justin’in moralinin o kadar da bozuk olduğunu söyleyemem,” dedi. “Ve onu teselli etmek isteyen sürüsüyle kız var. Güllünç. Rebecca da bir harika. Yemin ederim, Dost Temsilcisi diye bir meslek olmalı... Rebecca uzmanı olurdu. Hikâyenin benim tarafımdan duyulması için sağda solda konuşuyor.”

“Yani ne diyor?”

“Justin’in pisliliğin teki olduğunu. Ve o metalciyle konuşmak dışında bir şey yapmadığımızı.”

İlk kısma karşı çıkılamazdı ama bana göre bile ikinci kısım zayıf kalıyordu.

“Olaylar o şekilde geliştiği için üzgünüm,” dedim

“Daha beteri de olabilirdi. Ve birbirimizden özür dilemeyi kesmeliyiz. Her cümlede ‘üzgünüm’ denmemeli.”

Sesinde pes etmiş gibi bir tını vardı ama aslında neye teslim olduğunu anlayamıyordum.

“Yani, sen erkek olan bir kız mısın?” dedi.

“Öyle bir şey.” Konuyu irdelemek istemediğini hissettim.

“Peki, kaç saattir yoldaydın?”

“Üç saat.”

“Peki, neyi kaçırıyorsun?”

“Birkaç sınavı. Kız arkadaşım ile buluşmayı.”

“Sence bu adil mi?”

Bir anlığına kalakaldım. “Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

Rhiannon, "Bak," dedi, "bunca yolu geldiğin için mutluyum. Gerçekten. Ama dün gece pek uyuyamadım, sinirlerim tepemde ve bu sabah e-postanı aldığımda şöyle düşündüm: Tüm bunlar gerçekten adil mi? Bana ya da sana karşı demiyorum. Ama... hayatlarını alıkoyduğun insanlara karşı."

"Rhiannon, ben hep dikkatli davranıyorum..."

"Dikkatli olduğunu biliyorum. Ve durumun tek bir günlüğüne olduğunu da. Ama ya bugün tamamıyla beklenmedik bir şey olursa? Ya kız arkadaşı, onun için büyük bir sürpriz parti düzenlediyse? Ya o yardım etmek için orada değil diye laboratuvar eşi sınıfta kalırsa? Ya... bilmiyorum. Ya büyük bir kaza olacaksa ve bir bebeği kurtarmak için orada bulunması gerekiyorsa?"

Ona, "Biliyorum," dedim. "Ama ya *ben* başına bir şeyler gelmesi gereken kişiysem? Ya burada olmam gerekiyorsa ve olmazsam dünya yanlış bir yöne gürerse? Son derece ufak ama önemli bir anlamda."

"Ama onun hayatının seninkinden önce gelmesi gerekmiyor mu?"

"Neden?"

"Çünkü sen sadece misafirsin."

Doğru olduğunu biliyordum ama söylediğini duymak şoke ediciydi. Anında, suçlulara gibi gelen lafı çevirmek için harekete geçti.

"Sen daha az önemlisin demiyorum. Öyle demediğimi biliyorsun. Şu anda sen, dünyada en çok sevdiğim insansın."

"Gerçekten mi?"

"Ne demek *gerçekten mi*?"

"Dün beni sevmediğini söyledin."

Tam olarak ne demek istediğimi biliyordu. "Metalciden bahsediyordum. Senden değil."

Aniden bu konuşma, önceden düşündüğüm kadar kötü gelmedi. Her ne kadar parmak basılan noktalar değişmemiş olsa da...

Yemeğimiz geldi ama Rhiannon sadece patates kızartmasını ketçaba batırıyordu.

“Ben de seni seviyorum, biliyorsun,” dedim.

Bana, “Biliyorum,” dedi. Ancak daha mutlu görünmüyordu.

“Bunu aşacağız. Her ilişkinin başlarda bir zorluğu olur. Bizim için zorluk da bu. Anında yerine oturan bir yapboz parçası değil ki. İlişkilerin mükemmel derecede uyumlu olması için her parçayı şekillendirmen gerekir.”

“Ve senin parçalarının şekli her gün değişiyor,” dedi.

“Sadece fiziksel anlamda.”

“Biliyorum.” Sonunda patates kızartmalarından birini yedi. “Gerçekten biliyorum. Sanırım benim parçamın üzerinde daha fazla çalışmam gerekiyor. Ve senin burada olman da... çok fazla geliyor.”

“Gideceğim,” dedim. “Yemekten sonra.”

“Yapmanı istediğim bu değil. Sadece ihtiyacım olan bu.”

“Anlıyorum,” dedim. Anlıyordum da.

“Güzel.” Gülümsedi. “Şimdi bana bu gece buluşacağın kişiden bahset. Senin yanında olamayacaksam, kimin olacağını bilmek isterim.”

Dawn’a mesaj atıp okulda olmadığımı ama yine de buluşacağımızı söyledim. Hokey antrenmanından sonra akşam yemeğinde buluşacaktık.

Vic’in evine, okuldan eve döneceği saatte gittim. Odamın güvenli ortamında randevudan önce genellikle olduğum gibi gerildim. Vic’in dolabında büyük bir kravat koleksiyonu olduğunu görünce kravat takmaktan hoşlandığına inandım. Böylece şık bir kılığa büründüm... Belki fazlasıyla şıktı ama Dawn hakkında edindiğim bilgilere bakılırsa hoşuna gidecekti.

Vaktimi internette öldürdüm. Rhiannon'dan yeni bir e-posta yoktu ve Nathan'dan sekiz yeni e-posta vardı ki hiçbirini açmadım. Sonra Vic'in müzik listesini açıp en çok dinlediği bazı şarkıları dinledim. Genellikle yeni müzikleri bu yolla keşfediyordum.

Sonunda saat altıya yaklaşırken kapıdan çıktım. Bunu iple çekiyor olmam neredeyse garipti. Ne kadar zorlayabilecek olsa da, yolunda giden bir şeyin bir parçası olmak istiyordum.

Dawn hayal kırıklığı yaşatmadı. Vic'in böyle görünmesine bayılıyordu, şık demek yerine erkeklere daha uygun bir tabir kullandı. Bugüne ait bir sürü haberi ve neler yaptığımı ilgili bir sürü sorusu vardı. Hassas bir noktadaydık... Vic'in sonradan yalancı konumuna girmesini istemiyordum, bu nedenle ona sadece içimden tatil yapmak geldiğini söyledim. Sınavsız, koridorsuz, daha önce hiç gitmediğim bir yere öylesine çekip gitmek istediğimi... Zamanında onu görmek için geri döndüğüm sürece. Bu kararı sonuna dek destekledi ve onu neden davet etmediğimi sormadı bile. Vic'in de günü bu şekilde hatırlamasını umuyordum.

Dawn'un konuşurken bahsettiklerini anlayabilmek için ışıık hızıyla erişime geçmek zorunda kalyordum ama yine de iyi vakit geçiriyordum. Vic'in onunla ilgili anıları tamamıyla doğru çıkmıştı... Dawn'un gözünde o gayet anlaşılır, gayet muhteşem, gayet doğaldı. Bu düşüncelerini belirtmiyordu. Sadece belli oluyordu.

Durumları bizimkinden farklıydı. Rhiannon, Dawn değildi, ben de Vic değildim. Ancak bir yanım, bağlantı kurmak istiyordu. Bir yanım, aynı şekle bürünmek istiyordu. Bir yanım, aşkın bu kadar güçlü, bu kadar kuvvetli olmasını istiyordu.

Vic'in de Dawn'un da kendine ait arabası vardı ama Dawn'un isteği üzerine Vic, sırf doğru dürüst bir iyi geceler öpücüğü verebilmek için onu kapısına kadar takip etti. Bunu sevimli buldum ve peşi sıra gidip Dawn'la el ele ön merdivenden çıktım. Ebeveyninin evde olup

olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama o umursamıyorsa, ben de umursamıyordum. Ön kapiya vardığımızda bir anlığına orada öylece, 1950'lerden kalma, kur yapan bir çift gibi dikildik. Sonra Dawn uzanıp beni sert bir şekilde öptü, ben de onu sert bir şekilde öptüm ve kapiya değil, çalılığa yöneldik. Beni karanlığa sürükledi, ben de onu kendime hapsedtim ve öyle yoğunlu ki aklımı ya da Vic'in zihin akışını kaybediyordum. Onu öpüp hissederken ağzımdan *Rhiannon* kelimesi çıkıverdi. İlk başta Dawn'un duyduğunu düşünmemiştim ama bir anlığına geri çekilip bana ne dediğimi sorunca ona tıpkı o şarkıdaki gibi olduğunu –o şarkıyı bilmiyor muydu?– ve hep bu kelimenin ne anlama geldiğini merak ettiğimi söyledim ama olan biten buydu işte, böyle hissettiriyordu ve Dawn'un hangi şarkıdan bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yoktu ama bir önemi de yoktu, şimdiye kadar benim garipliklerime alışmış olmalıydı ve şarkıyı daha sonra onun için çalacağımı söyledim ama aynı zamanda birçok şey oldu ve etrafımız yapraklarla kaplandı, kravatım bir dala takıldı ama hayat öyle dolu doluydu ki umursamadık. Hiçbirini umursamadık.

O gece Rhiannon'dan bir e-posta geldi.

A,

Bugün tuhaftı ama sanırım sebebi bu aralar tuhaf şeylerin olması. Seninle bir ilgisi yok ve sevgiyle de bir ilgisi yok. Her şeyin bir anda birbirine girmesiyle ilgili. Sanırım ne demek istediğimi biliyorsun.

Haydi, tekrar deneyelim. Ama okulda olabileceğini sanmıyorum. Sanırım bu bana kaldıramayacağım kadar fazla

gelir. Okuldan sonra buluşalım. Hayatımın geri kalanına ait hiçbir izin olmadığı bir yerde. Sadece baş başa olduğumuz.

Şu anda hayal etmekte güçlük çekiyorum ama o parçaların yerli yerine oturmasını istiyorum.

Sevgiler,

R

6024. Gün

Ertesi gün beni hiçbir alarm uyandırmadı. Bunun yerine kalktı ımda karşımda bir anne buldum; birinin annesi, benim annem. Yata ımın ucuna oturmuş, beni izliyordu. Beni uyandırdığı için üzülüyordu, bunu anlayabiliyordum ama bu üzüntü, çok daha büyük bir hüznün parçasıydı. Baca ıma hafifçe dokundu.

Usluca, sanki uykudan uyanmanın en kolay yolu olsun istiyormu  gibi, "Uyanma vakti geldi," dedi. "Kıyafetlerini dolabının kapısına astım. Kırk be  dakika içinde  ıkaca ız. Baban... Çok  zg n. Hepimiz  yleyiz. Ama bunu hazmetmek onun için daha g  , yani...  st ne gitme, olur mu?"

O benimle konuşurken kim olduğuma ya da neler d nd  ne odaklanmak zorunda kalmadım. Ancak o gittikten sonra dolabımın kapısındaki koyu renkli takım elbiseyi gördüm. Tüm parçaları birle tirdim.

Büyükbabam  lm  t  ve hayatımın ilk cenaze törenine gitmek üzereydim.

Anneme, arkadaşlarıma ev ödevi konusunda bana arka çıkmalarını söylemeyi unuttuğumu söyleyip bilgisayara geçerek Rhiannon'a bugün onu görmemin mümkün olmayacağını söyledim. Anlayabildiğim kadıyla cenaze törenine en az iki saat vardı. Ancak geceyi birlikte geçirmeyecektik.

Babam, sabahın çoğunu yatak odasında geçirmişti ama ben Rhiannon'a mesajı göndermek için tuşa bastığımda ortaya çıktı. Sadece üzgün görünmüyordu... Az önce kör olmuş gibiydi. Kaybı gözlerinden okunuyor ve tüm vücuduna yayılıyordu. Öylesine bağlanmış kravat, boynundan sarkıyordu.

Bana, "Marc," dedi. "*Marc*." Benim adım buydu ve şu anda dudaklarının arasından hem büyülü bir sözmüş hem de şaşkınlık feryadımış gibi çıkıyordu. Nasıl tepki vereceğimi bilemiyordum.

Marc'ın annesi araya girdi.

"Ah, tatlım," dedi, kollarını bir saniyelğine kocasının boynuna doladı, sonra kravatını düzeltmek için geri çekildi. Sonra bana dönüp hazır olup olmadığını sordu.

Tarayıcı geçmişini temizledim, bilgisayarı kapadım ve ona sadece ayakkabılarımı giymem gerektiğini söyledim.

Cenaze törenine giderken araba yolculuğu genellikle sessiz geçti. Radyoda haberler vardı ama üçüncü haberden sonra hiçbirimizin dinlediğini sanmıyordum. Bunun yerine Marc'ın anne babasının benimle aynı şeyi yaptıklarını düşünüyordum... Marc'ın büyükbabasına ait anılara erişiyorduk.

Bulabildiğim anıların çoğu sözsüzdü. Balıkçı teknesinde oturup oltanın çekilmesini beklediğimiz sessiz, yoğun anlar. Şükran Gün

masasının başında oturup hindiye doğuştan hakkıymış gibi keserkenki görüntüsü. Çocukken beni hayvanat bahçesine götürmüştü... Tek hatırlayabildiğim, bana aslanlar ve ayılardan bahsederken sesinde oluşan otoriter tondur. Aslanları ya da ayıları değil, sadece onun yarattığı hissi hatırlıyordum.

Ben henüz ölümün gerçekten ne anlama geldiğini bilmeden gerçekleşen, büyükannemin ölümü de vardı. O, tüm bu anıların arka planında kalan hayaletti ama ebeveynimin düşüncelerinde çok daha etkili olduğundan emindim. Kendi düşüncelerim son birkaç aya kaydı; büyükbabamın yok oluşu, boyum onunkini geçtikçe ve o da küçülüp yaşına bürünüyor gibi göründükçe aramızda oluşan o gariplik. Ölümü yine de bir sürprizdi... Yaklaştığını biliyorduk ama tam da o günde olacağını bilmiyorduk. Telefonu açan annemdi. Bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamak için, söylediklerini duymama gerek yoktu. Babama söylemek için arabayla ofisine gitmişti. Ben orada değildim. Görmemiştım.

Artık yok oluyormuş gibi görünen babamdı. Sanki bize yakın olan birileri öldüğünde bir anlığına onlarla yer değiştiriyoruz, tam gerçekleşmeden önceki anda. Olayı atlatırken de onların hayatlarını aslında sondan başa doğru yaşıyor, ölümden hayata, hastalıktan sağlığa geçiyoruz.

Çevredeki göller ve nehirlerdeki balıkların hepsi bugün güvende olacaktı çünkü görünüşe göre Maryland eyaletindeki tüm balıkçıları cenaze törenindeydi. Birkaç takım elbise vardı, kravat sayısı ise daha azdı. Akrabalarım da buradaydı... Ağlayan kuzenler, gözü yaşlı teyzeler, içine atan amcalar. Sanki en zor durumda olan babamdı, herkes ona baş sağlığı diliyordu. Annemle yanında duruyorduk ve insanlar bize baş sallayıp omzumuzu vuruyorlardı.

Kendimi tam bir üçkâğıtçı gibi hissediyordum. Gözlem yapıyordum, elimden geldiğince olanları Marc'ın hafızasına kaydetmeye çalışıyordum çünkü burada olmayı, bunları hatırlamayı isteyeceğini biliyordum.

Kiliseye girdiğimizde açık tabuta, Marc'ın büyükbabasını gözümlerin önünde bulmaya hazır değildim. En ön sıradaydık ve gözlerimi ondan alamıyordum. İçinde hiçbir şey olmadığında beden işte böyle görünüyordu. Bir anlığına Marc'ın içinden çıkabilseydim –o da geri gelemeseydi– işte böyle görünürdü. Cenaze evi görevlisi uykuda görünsün diye ne kadar uğraşmış olursa olsun bu, uykudan çok daha farklıydı.

Marc'ın büyükbabası, bu kasabada doğmuş ve tüm hayatı boyunca bu cemaatin bir parçası olmuştu. Söylenecek birçok şey vardı ve söylerken birçok duygu açığa çıkıyordu. Vaiz bile etkilenmiş gibi görünüyordu... Bu kelimeleri söylemeye çok alışkındı ama umursadığı biri hakkında söylemeye değil. Marc'ın babası konuşmak için ayağa kalktığı anda vücudu sanki kelimeleriyle savaşıyordu... Ne zaman bir şey demek istese nefesi kesiliyor, omuzları geriliyordu. Marc'ın annesi kalkıp onun yanında durdu. Babası sanki kelimeleri onun yerine okumasını isteyecekmiş gibi görünüyordu ama sonra vazgeçti. Bunun yerine konuşmasını önünden kaldırdı. Konuştu. Anıları ortaya döküyordu ve anılar bazen iç içe geçmiş, bazen de solup gitmiş oluyordu ama o babasını düşünürken aklından işte bunlar geçiyordu. Etrafındaki cemaat kahkaha atıyor, ağlıyor ve hatırlayarak başını sallıyordu.

Gözlerim doldu, yaşlar yüzümden aktı. İlk başta anlamıyordum çünkü bahsettikleri adamı gerçekten tanı mıyordum... Bu odadaki hiç kimseyi tanı mıyordum. Tüm bunların bir parçası değildim... ve bu nedenle ağlıyordum. Çünkü bunun bir parçası değildim ve

asla da böyle bir şeyin parçası olamayacaktım. Bir süredir bunu biliyordum ama bir şeyleri tam olarak idrak etmeden senelerce bilebilirsiniz. Şimdi bunu idrak etmiştim. Asla arımdan yas tutacak bir ailem olmayacaktı. Kimse benim için Marc'ın büyükbabasına karşı hissedilenleri hissetmeyecekti. Ben, onun ardında bıraktığı anıları bırakmayacaktım. Kimse beni ya da yaptıklarımı bilmeyecekti. Şayet ölürsem beni teşhis edecekleri bir beden olmayacaktı, katılacak bir cenaze töreni olmayacaktı, toprağa verme töreni de olmayacaktı. Ölürsem, Rhiannon hariç hiç kimse var olduğumu bilmeyecekti.

Ağlıyordum çünkü Marc'ın büyükbabasını çok kıskanıyordum çünkü insanlar tarafından bu denli önemsenmeyi başaran herkesi kıskanıyordum.

Babam sustuktan sonra bile hıçkırarak ağladım. Annemle babam, sıramıza döndüklerinde yanıma oturup beni teselli ettiler.

Marc'ın bu gözyaşlarının büyükbabası için olduğunu hatırlayacağını, burada olduğumu asla bilmeyeceğini kesin olarak bilerek biraz daha ağladım.

Garip bir ritüeldi bu... bedeni toprağa verme. Onu toprağa indirdiklerinde oradaydım. Dualarımızı okurken oradaydım. Tabutun üstüne toprak atılırken sıradaki yerimdeydim.

Bir daha asla bu kadar insan onu aynı anda düşünmeyecekti. Onu hiç tanımamış olsam da burada olup görebilmesini diliyordum.

Sonra evine gittik. Yakında evdeki eşyalar toplanıp kaldırılacaktı ama o anda ev, yasın sergilendiği bir müzeydi. Hikâyeler anlatılıyordu... Bazen farklı odalarda aynı hikâyeler anlatılıyordu. Oradaki insanların çoğunu tanıımıyordum ama erişime geçmekte başarısız

olduğundan değildi. Marc'ın büyükbabasının hayatında, torununun bilebileceğinden çok daha fazla insan olduğundan.

Yiyeceklerden, hikâyelerden, teselli etme faslından sonra içkiler içildi ve içki içildikten sonra da eve yolculuk başladı. Marc'ın annesi, tüm bu süre boyunca içki içmemişti, bu nedenle karanlıkta yola koyulduğumuzda direksiyonun başında o vardı. Marc'ın babası uyuyor muydu yoksa düşüncelere dalıp gitmiş miydi, anlayamıyordum.

Marc'ın annesi, "Uzun bir gündü," diye mırıldandı. Sonra nihayetinde eve varana dek kendi kendine akan, yarım saatlik arayla tekrarlanan haberleri dinledik.

Bu hayat benimmiş gibi davranmaya çalışıyordum. Bu aile benimmiş gibi davranmaya çalışıyordum. Ancak her şey boş geliyordu çünkü gerçekleri biliyordum.

6025. Gün

Ertesi gün başımı yastıktan kaldırmak, kollarımı oynatmak, vücudumu yataktan kaldırmak zor geldi.

     en az yüz kırk kiloydum.

Daha önce de kilolu olmuştum ama hiç bu kadar kilolu değildim. Sanki eklemlerime, g vdemnin üst kısmına torbalar dolusu et bağlanmış gibiydi. Bir şey yapmak için çok fazla çaba sarf etmek gerekiyordu.      bu, kaslar nedeniyle hissedilen bir ağırlık değildi. Defans oyuncusu değildim. Hayır, şişkoydum. Her tarafı sarkık, hantal bir şişkoydum.

Sonunda etrafa ve içime bir göz attığımda gördüklerim beni pek heyecanlandırmadı. Finn Taylor dünyadan elini eteğini çekmişti; kilosunun sebebi ihmal ve tembellikti; biraz daha üstüne d ş lse patolojik olacak türden bir ilgisizlikti. Yeterince derinlere inersem

insaniyet namına bir şeylere ulaşabileceğimden emin olsam da yüzeysel anlamda görebildiğim tek şey duygusal zekâsının dibe vurduğuydu.

Zorla duşa girdim, kedi patisi büyüklüğünde bir topağı Finn'in göbek deliğinden çıkarttım. Bir şeyler yapabilmek için çok zorlamam gerekiyordu. Bir şeyler yapmanın çok yorucu olmaya başladığı bir anda Finn'in pes etmiş olduğunu düşünüyordum.

Duştan çıktıktan sonra beş dakika içinde terledim.

Rhiannon'un beni böyle görmesini istemiyordum. Ancak Rhiannon'la görüşmek zorundaydım... İki gün üst üste randevumu iptal edemedim, özellikle de ilişkimiz bu kadar istikrarsız giderken.

Onu uyardım. E-postamda ona bugün devasa olduğumu söyledim. Ancak yine de okuldan sonra onu görmek istiyordum. Bugün Yonca Kitabevi'ne yakındım, bu nedenle buluşma yeri olarak orayı önerdim.

Gelmesi için dua ettim.

Finn'in anılarında okulu kaçırdığına üzüleceğini düşündüren hiçbir şey yoktu ama yine de gittim. Okulu kırma hakkını bilinci yerindeyken kullanmasına izin verdim.

Bu bedeninin boyutu nedeniyle normalde olduğundan daha çok odaklanmam gerekiyordu. Ufak tefek şeyler bile; gaza basan ayağım, koridorda insanlarla arama koymam gereken mesafe büyük bir dikkat gerektiriyordu.

Bir de yöneltilen bakışlar vardı... Hiç gizlenmeyen tiksinti. Sa-dece diğer öğrencilerden de değil. Öğretmenlerden. Yabancılardan. Herkes özgürce yargılıyordu. Finn'in kendini salarak dönüştüğü şeye tepki veriyor olmaları da mümkündü. Ancak tiksintilerinin

daha temel, daha savunmacı bir nedeni vardı. Ben, onların olmaktan korktukları şeydim.

Bugün siyah giymiştim çünkü insanları zayıf gösterdiğini sıkça duyuyordum. Fakat zayıflamak şöyle dursun, koridorlardan tanker gibi geçen bir kara deliğe dönüşmüştüm.

Tek paydos, Finn'in en iyi arkadaşı Ralph ve Dylan'ın da olduğu öğle yemeği idi. Üçüncü sınıftan beri en iyi arkadaşlardı. Finn'in kilosuyla dalga geçiyorlardı ama gerçekten umursamadıkları belliydi. İncecik olsaydı da bu nedenle dalga geçerlerdi.

Onların yanında rahatlayabildiğimi hissettim.

Okuldan sonra tekrar duş alıp üstümü değiştirmek için eve gittim. Kurulanırken Finn'in beynine travmatik bir düşünce soksam mı diye düşündüm; öyle şoke edici olmalıydı ki bu kadar çok yemeyi kesmeliydi. Sonra böyle bir şeyi düşünebildiğim için bile dehşete düştüm. Kendime, Finn'e ne yapması gerektiğini söylemenin bana düşmediğini hatırlattım.

Rhiannon'la buluşmak için Finn'in en iyi kıyafetlerini giydim... XXXL beden bir gömlek ile 46 beden kot pantolon. Kravat takmayı bile denedim ama gülünç duruyor, karnıma doğru kayak pisti gibi iniyordu.

Kitabevinin kafesindeki sandalyeler altımda zor dayanıyordu. Oturmak yerine rafların arasında yürümeye karar verdim ama yol fazlasıyla dardı ve sürekli bir şeyleri düşürüp duruyordum. Sonunda Rhiannon'u dışarıya çıkarak bekledim.

Beni anında fark ertti; gözden kaçırması mümkün değildi. Gözlerinde tanıdığını belli eden o bakış vardı ama mutlu mesut değildi.

“Selam,” dedim.

“Evet, selam.”

Orada öylece dikildik. “Ne var ne yok?” diye sordum.

“Sanırım sadece görüntünü idrak ediyorum.”

“Pakete bakma. İçindekine bak.”

“Demesi kolay. Ben hiç değişmiyorum, değil mi?”

Evet ve hayır, diye düşündüm. Bedeni aynı kalıyordu. Ancak genelde biraz farklı bir Rhiannon’la buluşuyor gibi hissediyordum. Her bir ruh hali birer çeşit gibiydi.

“Haydi, gidelim,” dedim.

“Nereye?”

“Eh, daha önce okyanusa, dağa ve ormana gittik. Ben de bu sefer düşündüm ki... Akşam yemeğine ve filme gitmeyi deneyebiliriz.”

Bu onu gülümsetti.

“Kulağa fena halde bir randevu gibi geliyor,” dedi.

“Hoşuna gidecekse sana çiçek bile alırım.”

“Al öyleyse,” diye meydan okudu. “Bana çiçek al.”

Rhiannon sinema salonunda, yanındaki koltukta bir düzine gül olan tek kızdı. Ayrıca, onun eşlikçisi kendi koltuğundan taşıyordu. Bu garip durumu hafifletmek için kolumu ona doladım. Ancak o zaman da terlediğimden, kalın kolumun ensesinde bıraktığı histen endişelendim. Ayrıca nefes alıp verişimden de endişeleniyordum çünkü nefesimi biraz fazla versem hırıltı çıkıyordu. Reklamlar bittikten sonra bir yan koltuğa geçtim. Fakat elimi ortamızdaki koltuğa uzattım ve o da tuttu. Orada öylece, eli kaşınmış gibi yapıp elini çekene ve bir daha uzatmayana dek en az on dakika oturduk.

• • •

Akşam yemeği için hoş bir mekân seçmiştim ama bu hoş bir akşam yemeği geçirmemizi garantilemedi.

Bana... Finn'e gözlerini dikip duruyordu.

Sonunda, "Ne var?" diye sordum.

"Sadece... seni içeride göremiyorum. Normalde görebiliyorum. Gözlerinde bir tür parıltı olur. Ama bu gece yok."

Bir açıdan bakınca göğsüm kabardı. Fakat bu şekilde söylemesi de şevkimi kıldı.

"Buradayım, yemin ederim."

"Biliyorum. Ama elimde değil. Sadece hiçbir şey hissetmiyorum. Seni böyle gördüğümde hissetmiyorum. Hissedemiyorum."

"Sorun değil. Beni görememenin nedeni, bu kişinin bana hiç benzememesi. Ben böyle olmadığım için hissedemiyorsun. Yani, bir anlamda mantıklı."

Kuşkonmazı çatalıyla dürterek, "Olabilir," dedi.

Sesi ikna olmuş gibi çıkmamıştı. İkna etme aşamasına geçtiysek, çoktan kaybetmiştim.

Randevuymuş gibi gelmiyordu. Dostlukmuş gibi de gelmiyordu. Cambaz ipinden düşmüş ama henüz yeri boylamamış bir şeymiş gibi geliyordu.

Arabalarımız hâlâ kitabevinin önündeydi, bu nedenle oraya geri döndük. Güllerini kucaklamak yerine, sanki her an sopa niyetine kullanacakmış gibi aşağıda tutuyordu.

Ona, "Neler oluyor?" diye sordum.

“Sadece bu gece havamda değilim sanırım.” Gülleri burnuna tuttu, kokladı. “Bazı geceler havamızda olmamamız normal, değil mi? Özellikle de şeyi hesaba katacak olursak...”

“Evet. Özellikle de şeyi hesaba katacak olursak.”

Başka bir bedende olsaydım o anda eğilip onu öperdim. Başka bir bedende olsaydım, o öpücük bu geceki havasını yerine getirirdi. Başka bir bedende olsaydım içeride olduğumu görürdü. Görmek istediklerini görürdü.

Fakat o anda garip geliyordu.

Gülleri burnuma tuttu. Kokuyu içime çektim.

“Çiçekler için teşekkürler,” dedi.

İşte böyle vedalaştık.

6026. Gün

Ertesi sabah normal kiloda olduğumda rahatladığım için kendimi suçlu hissettim. Kendimi suçlu hissettim çünkü eskiden insanların ne düşündüğünü ya da beni nasıl gördüğünü önemsemezken artık bilincindeydim, onlarla birlikte kendimi yargılıyordum, artık kendimi Rhiannon'un gözünden görüyordum. Sanırım bu, beni diğer insanlara daha da çok benzetiyordu ama bir şeylerin de kaybolup gittiğini hissediyordum.

Lisa Marshall, Rhiannon'un arkadaşı Rebecca'ya benziyordu; koyu renkli düz saçlar, bir tutam çil, mavi gözler. Sokakta görseniz dönüp bakmayacağınız ama sınıfta yanınızda oturursa kesinlikle fark edeceğiniz türden biriydi.

Rhiannon bugün beni kafasına takmaz, diye düşündüm. Sonra böyle düşündüğüm için kendimi suçlu hissettim.

• • •

Gönderdiği bir e-posta, gelen kutusunda beni bekliyordu. Şöyle başlıyordu:

Seni bugün gerçekten görmek istiyorum.

Ben de, *Bu iyi*, diye düşündüm. Ancak sonra devam ediyordu:

Konuşmamız gerek.

Artık ne düşüneceğimi bilemiyordum.

Gün, bir bekleme oyununa dönüştü, ne için olduğunu bilmesem de tam bir geri sayımdı. Saat beni o ana yaklaştırıyordu. Korkularımın sesi yükseliyordu.

Lisa'nın arkadaşları bugün onunla pek de keyifli vakit geçiremiyorlardı.

Rhiannon, bana onunla okulun yanındaki parkta buluşmamı söylemişti. Bugün kız olduğumdan sanırım burası güvenli, tarafsız bir bölgeydi. Kasabadaki kimse bizi görüp de aklına bel altı bir şey getirmeyecekti. Zaten onun tipinin erkek metalciler olduğunu düşünüyorlardı.

Erkenden geldiğim için Lisa'nın Alice Hoffman romanıyla bir banka oturdum, ara sıra durup, önümden koşarak gelip geçenleri izliyordum. Sayfaların arasında öyle bir kayboldum ki yanıma oturana dek Rhiannon'un geldiğini fark etmedim.

Onu görünce gülümsemeden duramadım. "Selam," dedim.

"Selam," dedi.

Bana söylemek istediği neyse söylemeden önce ona gününün nasıl geçtiğini, okulu, havayı sordum... Bizden bahsetmemek için her şeyi sordum. Ancak bu sadece on dakika kadar sürdü.

"A," dedi. "Sana söylemem gereken şeyler var."

Bu cümlelerin ardından nadiren iyi şeylerin geldiğini biliyordum. Ancak yine de umutluydum.

Her ne kadar *şeyler* demiş olsa da, her ne kadar birden fazla şey olduğunu ima etmiş olsa da her şey bir sonraki cümlesinde yatıyordu.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Sadece bir an duraksadım. "Bunu yapabileceğini sanmıyor musun yoksa yapmak *istemiyor musun?*"

"İstiyorum. Gerçekten istiyorum. Ama nasıl olacak, A? Nasıl mümkün olabileceğini bilemiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, her gün farklı birisin. Ve ben olduğun her kişiyi eşit derecede sevemem. İçlerinde senin olduğunu biliyorum. Sadece paketin değiştiğini biliyorum. Ama yapamıyorum, A. Denedim. Ve yapamıyorum. Yapmak istiyorum –bunu yapabilen insan olmak istiyorum– ama yapamıyorum. Ve sadece bu da değil. Justin'den henüz ayrıldım... Bunu idrak etmek, atlatmak için zamana ihtiyacım var. Ve seninle birlikte yapamayacağımız o kadar çok şey var ki. Asla arkadaşlarımla takılamayacağız. Arkadaşlarıma senden bahsedemiyorum bile ve bu beni çıldırtıyor. Asla annemlerle tanışmayacaksın. Asla gece olduğunda seninle yatıp sabah olduğunda yanında uyanamayacağım. Asla. Ve kendimle tartışıp bu şeylerin önemsiz olduğunu söyledim, A. Gerçekten denedim. Ama tartışmayı kaybeden taraf ben oldum. Ve gerçek cevabın ne olduğunu bile bile bu tartışmayı sürdürmeye devam edemem."

Bu, *değişeceğim*, diyebileceğim kısım olmalıydı. Bu, her şeyin farklı olabileceğine, mümkün kılınabileceğine onu ikna edebileceğim

kısım olmalıydı. Ancak elimden gelenin en iyisi, ona paylaşmaktan utandığım, en derin fantezimi sunmaktı.

Ona, “İmkânsız değil,” dedim. “Sence ben de içimde ayrı tartışmaları yaşamıyor muyum, aynı düşünceleri paylaşmıyor muyum? Nasıl birlikte bir geleceğimiz olabilir diye düşünüp duruyorum. Peki, şuna ne dersin? Bence, çok uzaklara gitmememin bir yolu, bir şehirde yaşamamız. Yani, yakınlarda aynı yaşta olan çok daha fazla beden olacak ve bir bedenden diğerine nasıl geçildiğini bilmesem de gittiğim mesafelerin civarda kaç olası beden mevcut olmasıyla ilgili olduğunu düşünüyorum. Yani New York’ta olsaydık, muhtemelen asla çekip gitmezdim. Seçilecek birçok insan var. Böylece birbirimizi hep görebiliriz. Birlikte oluruz. Çılgınlık olduğunu biliyorum. Apar topar evinden taşınamayacağını da biliyorum. Fakat sonunda bunu yapabiliriz. Sonunda hayatımız böyle olur. Asla yanında uyanamayabilirim ama sürekli yanında olurum. Normal bir hayat olmaz... Biliyorum. Ama bir hayat olur işte. Birlikte geçirilecek bir hayat.”

Oradaki halimizi, kendimize ait bir dairemiz olduğunu gözümün önüne getirdim. Her gün eve geldiğimi, ayakkabılarımı çıkardığımı, birlikte yemek yaptığımızı, sonra yatağa girdiğimizi, geceyarısı yaklaşırken parmak uçlarıma basarak gittiğimi. Birlikte büyüdüğümüzü. Onu tanıyarak dünyayı daha çok tanıdığımı.

Ancak o kafasını salladı. Gözlerinde yaşlar belirdi. Fantezi balonumun patlaması için de bu kadarı yeterli oldu. Fantezimin, bir budalanın hayaline dönüşmesi için bu kadarı yeterliydi.

Şefkatle, “Bu asla olmayacak,” dedi. “Keşke buna inanabilsem ama inanamıyorum.”

“Ama Rhiannon...”

“Bilmeni isterim ki tanıştığım bir adam olsaydın –her gün aynı adam olsaydın, için dışın gibi olsaydı– muhtemelen seni sonsuza dek severdim. Bu senin kalbinle ilgili değil... Umarım bunu biliyorsundur.

Ama onun dışındaki her şey fazlasıyla zor geliyor. Bununla başa çıkabilecek kızlar olabilir. Umarım vardır da. Ama ben onlardan biri değilim. Yapamıyorum işte."

Artık ben de ağlıyordum. "Ne yani?.. Buraya kadar mı? Bitiriyor muyuz?"

"Birbirimizin hayatına dâhil olmamızı istiyorum. Ama senin hayatın, benimkini yolundan çıkarıp durmamalı. Arkadaşlarımla birlikte olmalıyım, A. Okula gitmem, okul balosuna gitmem ve yapmam gereken her şeyi yapmam gerek. Artık Justin'le birlikte olmadığım için şükrediyorum... Gerçekten minnettarım. Ama diğer şeylerden de vazgeçmem."

Ne kadar iğneleyici konuştuğuma şaşıtm: "Benim senin için yaptığımı sen benim için yapamaz mısın yani?"

"Yapamam. Üzgünüm ama yapamam."

Dışarıdaydık ama duvarlar üstüme üstüme geliyordu. Ayaklarınız sert zemindeydi ama dibi çöküp gidiyordu.

"Rhiannon," dedim. Ancak lafım orada kesildi. Aklıma diyecek başka bir şey gelmiyordu. Kendi savunmamı tüketmiştim.

Uzanıp yanağımdan öptü.

"Gitmem gerek," dedi. "Sonsuza dek değil. Ama şimdilik. Birkaç gün içinde tekrar konuşalım. Gerçekten düşünürsen, aynı sonuca varırsın. Ve o zaman o kadar da kötü gelmeyecektir. Sonra birlikte gözden geçirir, sırada ne var diye bakarız. Sırada bir şeylerin olmasını istiyorum. Sadece aramızda olamayacak şey..."

"Aşk mı?"

"Bir ilişki. Flört. Senin istediğin şey."

Ayağa kalktı. Bankta bir başıma kaldım.

"Görüreceğiz," diye bana teminat verdi.

"Görüreceğiz," diyerek tekrarlardım. Kulağa bomboş geliyordu.

Bu işi bu şekilde bırakmak istemiyordu. İyi olduğumu, bu anı atlattığımı belli edene dek kalacaktı.

"Rhiannon, seni seviyorum," dedim.

"Ben de seni seviyorum."

Sorunun bu olmadığını anlatmaya çalışıyordu.

Ancak cevap da bu değildi.

Aşkın her şeye galip gelmesini istedim. Fakat aşk hiçbir şeye galip gelmiyordu. Kendi başına hiçbir şey yapamıyordu.

Onun adına galip gelelim diye bize güveniyordu.

Eve döndüğümde Lisa'nın annesi akşam yemeği yapıyordu. Harika kokuyordu ama masaya oturup konuşmak zorunda kaldığımı hayal bile edemiyordum. Bir başkasıyla konuştuğumu hayal bile edemiyordum. Çılgık atmadan önümüzdeki birkaç saati atlatabileceğimi hayal bile edemiyordum.

Ona kendimi pek iyi hissetmediğimi söyleyip üst kata çıktım.

Kendimi Lisa'nın odasına hapsettim ve hep böyle kalacakmışım gibi geldi. Bir odaya hapsolarak. Kendi içimde kapana kısılarak.

6027. Gün

Ertesi sabah kırk bir ayak bileğiyle uyandım. Neyse ki bir süredir böyleydi ve koltuk değnekleri yatağımın ucundaydı. Yeni yeni iyileştiğini hissettiğim tek yanımdı.

Elimde değildi... E-postamı kontrol ettim. Ancak Rhiannon'dan tek kelime yoktu. Kendimi yapayalnız hissediyordum. Tamamıyla yalnız. Sonra dünyada kim olduğumu bir nebze bilen bir insan daha olduğunu fark ettim. Bana son zamanlarda yazıp yazmadığını kontrol ettim.

Gerçekten de yazmıştı. Artık Nathan'dan gelen, okunmamış yirmi tane mesajım vardı, her biri bir öncekinden daha umutsuzdu ve şöyle bitiyordu:

Tek istediğim bir açıklama. Ondan sonra seni rahat bırakacağım. Sadece bilmem gerekiyor.

Ona cevap yazdım.

İyi. Nerede buluşalım?

Kasey kırık bileğiyle tabii ki araba kullanamıyordu. Hâlâ hatırlamadığı kaçamağından dolayı başı deritte olan Nathan'ın da araba kullanmasına izin verilmiyordu. Bu nedenle bizi ebeveynlerimizin bir yere bırakması gerekmişti. Belirtmemiş olsam da benimki, biriyle randevulaştığını sanıyordu.

Mesele sırf geçen sefer öyle söyledim diye, Nathan'ın karşısında Andrew isimli bir erkek görmeyi ummasıydı. Ancak ona gerçekleri anlatacaksam, Kasey olmanın bana faydası dokunacaktı.

Evinin yakınlarındaki bir Meksika restoranında buluştuk. Halka açık ama ebeveynlerimizin kaşlarını kaldırmadan bizi bırakabilecekleri bir yer olsun istemiştım. İçeri girdiğini gördüm, neredeyse randevuya gider gibi giyinmişti... Spor giyinmişe benzemese de besbelli en iyi haline bürünmeye çalışmıştı. Koltuk değneklerimden birini kaldırıp ona doğru salladım; koltuk değneklerim olduğunu biliyordu, sadece kız olduğumu bilmiyordu. O kısmı yüz yüzeyken görsün istemiştım.

Yanuma gelirken çok şaşkın görünüyordu.

Vardığında, "Nathan," dedim. "Otursana."

"Sen... Andrew musun?"

"Açıklayabilirim. Otur."

Gerginliği sezen garson, araya girip bizi spesiyallere boğdu. Su bardaklarımız dolduruldu. İçecek siparişimizi verdik. Sonra da birbirimizle konuşmak zorunda kaldık.

"Kızsın," dedi.

Kahkaha atmak istedim. Bir erkek tarafından değil de bir kız tarafından ele geçirilmiş olmak onu daha da korkutmuştu. Sanki gerçekten önemi varmış gibi.

"Bazen," dedim. Bu da onu daha şaşırttı.

"Kimsin sen?" diye sordu.

"Sana söyleyeceğim," diye cevap verdim. "Söz veriyorum. Ama önce sipariş verelim."

Ona gerçekten güvenmiyordum ama karşılıklı güven oluşturabilmek için, güvendiğimi söyledim. Yine de riske giriyordum ama onu rahatlatmanın başka bir yolunu da düşünemiyordum.

"Bunu sadece tek bir kişi daha biliyor," diye söze başladım. Sonra da ona ne olduğumu anlattım. Ona nasıl işlediğini anlattım. Ona bedeninde geçirdiğim gün neler olduğunu tekrar anlattım. Ona bir daha olmayacağım nasıl bildiğimi anlattım.

Rhiannon'un aksine onun benden şüphelenmeyeceğini biliyordum. Çünkü açıklamam kafasına yatmıştı. Kendi deneyimiyle örtüşüyordu. Hep şüphelendiği şey buydu. Çünkü bir şekilde hatırlamasını sağlamıştım. Nedenini bilmiyordum ama benim zihnim ve onunkinin uydurduğu hikâyede bir boşluk kalmıştı. Şimdi ben o boşluğu dolduruyordum.

Bitirdiğimde Nathan ne diyeceğini bilmiyordu.

"Yani... Vay be... Sanırım... Eee, yani, yarın sen bu kız olmayacak mısın?"

"Hayır."

"Peki ya o?"

"O, bugüne ait başka bir anıya sahip olacak. Muhtemelen bir çocukla çıktığını ama anlaşılmadıklarını düşünecek. Sen olduğunu hatırlamayacak. Birine ait hayal meyal bir anısı olacak, yani ailesi ertesi gün ona gününün nasıl geçtiğini sorduğunda soru karşısında afallamayacak. Burada olmadığını asla bilmeyecek."

"Peki, ben nasıl bildim?"

"Belki de sebebi içinden apar topar çıkmamdır. Belki de doğru düzgün bir anı yaratamamışımdır. Belki bir şekilde beni bulmanı istemişimdir. Bilmiyorum."

Ben konuşurken gelen yemeğimiz, masada neredeyse hiç dokunulmadan duruyordu.

Nathan, "Muazzam bir şey," dedi.

"Kimseye anlatamazsın," diye hatırlattım. "Sana güveniyorum."

"Biliyorum, biliyorum." Öylesine başını sallayıp yemeye başladı. "Bu, ikimizin arasında."

Yemeğin sonunda Nathan benimle konuşmanın ve gerçekleri bilmenin gerçekten faydalı olduğunu söyledi. Ertesi gün de görüşüp görüşemeyeceğimizi sordu ki değişimi kendi gözleriyle görebilsin. Ona garanti veremeyeceğimi ama deneyeceğimi söyledim.

Ebeveynlerimiz gelip bizi aldılar. Eve geri dönüş yolunda Kasey'nin annesi nasıl gittiğini sordu.

Ona, "İyi... Sanırım," dedim.

Tüm yolculuk boyunca söylediğim tek doğru şey de buydu.

6028. Gün

Ertesi gün, bir pazar günü, Ainsley Mills olarak uyandım. Gl ten alerjisi olan, örümceklerden korkan, sahip olduğu    teriyerle gurur duyan biriydi ki iki tanesi yatağında uyuyordu.

Normal Şartlar altında sıradan bir gün olacağını düşünürdüm.

Nathan, bana e-posta gönderip buluşmak istediğini ve arabam varsa evine gelebileceğimi söylemişti. Ailesi bugün evde yoktu, yani onu kimse bir yere bırakamazdı.

Rhiannon bana e-posta g ndermeyince ben de Nathan'a uydum.

Ainsley, annesi ve babasına arkadaşlarıyla alıŐveriŐe çıkacağını söyledi. Onu sorguya çekmediler. Annesinin arabasının anahtarını verip çok geç kalmamasını söylediler. Saat beŐten itibaren kız kardeŐine göz kulak olması gerekiyordu.

Saat henüz on birdi. Ainsley, onlara vaktinden önce döneceğinin garantisini verdi.

Nathan, sadece on beş dakikalık mesafedeydi. Fazla uzun kalmama gerek olmayacağını düşünüyordum. Sadece ona dün olduğumdan farklı bir kişi olduğumu kanıtlamam gerekecekti. Hepsi bu... Ona sunacak başka bir şeyim olduğunu sanmıyordum. Gerisi ona kalmıştı.

Kapıyı açıp beni gördüğünde şaşırmış gibiydi. Sanırım gerçek olacağına inanmamıştı ama artık doğrudu. Gergin görünüyordu ve ben de bunu evinde olmama bağladım. Evi hatırlıyordum ama şimdiden yaşadığım diğer evlerin arasına karışmış durumdaydı. Koridora gitsem ve tüm kapılar kapalı olsa, hangi kapının hangi odaya açıldığını hatırlayacağımı sanmıyordum.

Nathan beni oturma odasına götürdü... Misafirler buraya alınırdı ve her ne kadar bir günlüğüne o olmuş olsam da hâlâ misafirdim.

"Yani, bu gerçekten sensin," dedi. "Farklı bir bedende."

Başımınla onaylayıp koltuğa oturdum.

"İçecek bir şeyler ister misin?" diye sordu.

Ona suyun yeterli olacağını söyledim. Tabii yakında gitmeyi planladığımı ve suyun da aslında gerekli olmadığını söylemedim.

O suyu getirmeye giderken ben de büfe vitrinindeki aile fotoğraflarını inceledim. Nathan, her birinde rahatsızmış gibi görünüyordu... Tıpkı babası gibi. Sadece annesi parıltılar saçıyordu.

Nathan'ın geldiğini duyunca başımı çevirip bakmadım. Bu nedenle Nathan'a ait olmayan bir ses, "Seninle tanışma fırsatı bulduğuma öyle sevindim ki," dediğinde şoke oldum.

Karşımdaki gümüşü saçlı ve gri takım elbiseli bir adamdı. Kravat takmıştı ama boynundan sarkıyordu; şu anda iş başında değildi.

Ayağa kalktım ama Ainsley'nin narin bedenindeyken onunla göz göze gelmem mümkün değildi.

Papaz Poole, "Lütfen," dedi, "ayağa kalkmana hiç gerek yok. Haydi, oturalım."

Kapıyı ardından kapadı, sonra kapıyla aramda kalan tekli koltuğa geçti. Muhtemelen fiziksel anlamda Ainsley'nin iki katıydı, yani isteseydi beni durdurabilirdi. Asıl soru, bunu gerçekten isteyip istemediğiydi. İçgüdülerim beni bu şeyleri düşünmeye itiyorsa gerçekten endişelenmem gerekiyordu.

Sert davranmaya karar verdim.

"Bugün günlerden pazar," dedim. "Kilisede olman gerekmiyor mu?"

Gülümsedi. "Burada benim için daha önemli şeyler var."

Kırmızı Başlıklı Kız da Hain Kurt'la ilk karşılaştığında böyle olmuştu herhalde. Dehşete düştüğü kadar meraklanmış olmalıydı.

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

Bacak bacak üstüne attı. "Eh, Nathan bana çok ilginç bir hikâye anlattı ve ben de gerçek olup olmadığını merak ediyorum."

İnkâr etmenin bir faydası olmazdı. Nathan'ın beni duyacağını umarak yüksek sesle, "Nathan'ın kimseye söylememesi gerekiyordu!" dedim.

"Sen son bir aydır Nathan'ı bekletirken, cevapları ona sunmaya çalışan bendim. Ona böyle bir şey söylendiğinde benimle paylaşması gayet doğal."

Poole'un belli bir bakış açısından baktığı ortadaydı. Sadece henüz ne olduğunu bilmiyordum.

“Ben şeytan değilim,” dedim. “İblis de değilim. Olmanı istediğin o şeylerden biri değilim. Ben sadece bir insanım. Diğer insanların hayatlarını bir günlüğüne ödünç alan bir insan.”

“Ama bu işte şeytanın parmağını görmüyor musun?”

Başımı salladım. “Hayır. Nathan’ın içinde şeytan yoktu. Bu kızın içinde de şeytan yok. Sadece ben varım.”

Poole, “İşte,” dedi, “o noktada yanılıyorsun. Evet, sen bu bedenlerin içindesin. Ama senin içinde ne var, evladım? Neden bu şekilde var olduğunu düşünüyorsun? Şeytanın işi olduğunu hissetmiyor musun?”

Sakince konuştum. “Yaptıklarım şeytanın işi değil.”

Bu noktada Poole resmen kahkaha attı.

“Rahat ol, Andrew. Rahat ol. Seninle aynı saftayız.”

Ayağa kalktım. “İyi. O zaman bırak da gideyim.”

Gitmek için harekete geçmiştim ama tam da beklediğim gibi yolumu kesti. Ainsley’yi tekrar koltuğa itti.

“O kadar hızlı değil,” dedi. “Lafımı bitirmedim.”

“Aynı saftayız, tabii ya.”

Sırtmayı kesti. Bir anlığına gözlerinde bir şeyler gördüm. Ne olduğundan emin değildim ama beni felç etti.

Poole, “Seni sandığından çok daha iyi tanıyorum,” dedi. “Bunun bir kaza olduğunu mu sanıyorsun? Şeytan çıkartma ayini yapmak için buraya gelen dinci yobazın biri olduğumu mu sanıyorsun? Kendine neden bu tip olayları araştırdığımı, ne aradığımı sordun mu hiç? Cevap sensin, Andrew. Ve senin gibiler.”

Oltaya gelmemi istiyordu. Öyle olmalıydı.

Ona, “Benim gibi biri daha yok,” dedim.

Gözleri tekrar parıladı. “Tabii ki var, Andrew. Farklı olman, eşsiz olduğun anlamına gelmiyor.”

Ne dediğini anlamıyordum. Ne demek istediğini anlamak istemiyordum.

“Bana bak,” diye emretti.

Baktım. Gözlerinin içine bakınca anladım. Ne dediğini anladım.

“Muhteşem olan kısmı,” dedi, “bir günden daha uzun sürmesini sağlamayı hâlâ öğrenememiş olman. Sahip olduğun güçle ilgili hiçbir fikrin yok.”

Ondan uzaklaştım. Ainsley’nin sesinin titremesine engel olmayarak, “Sen Papaz Poole değilsin,” dedim.

“Bugün öyleyim. Dün de öyleydim. Yarın ise... Kim bilir? Çıkarıma en iyi hizmet edeni bulmam gerek. *Bunu* özleyecek değilim.”

Bambaşka bir açıdan olayları görmemi sağlamaya çalışıyordu. Ancak anında, göreceklelerinden hoşlanmayacağını anladım.

“Hayatını yaşamamın daha iyi yolları da var,” diye devam etti. “Sana gösterebilirim.”

Gözlerinde beni tanıdığını belli eden bir ifade vardı, evet. Fakat aynı zamanda kötülük de vardı. Ve bir şey daha vardı... Bir rica. Sanki Papaz Poole hâlâ içerlerde bir yerlerdeydi ve beni uyarmaya çalışıyordu.

Ayağa kalkarak, “Bana dokunma,” dedim.

Eğleniyormuş gibi görünüyordu. “Sana dokunmuyorum. Burada oturup konuşuyorum.”

Daha yüksek sesle, “Bana dokunma!” dedim ve kendi gömleğini yırtmaya, düğmeleri etrafa saçmaya başladım.

“Ne...”

“BANA DOKUNMA!” diye feryat ettim ve bu feryat aslında bir hıçkırıktı, hıçkırık da yardım çılgılığıydı ve tam da umduğum üzere Nathan bunu duydu. Nathan önceden beri bizi dinliyordu ve oturma odasının kapısı ardına kadar açıldığında, beni yırtılıp açılmış gömleğimle çılgık atıp ağlarken, Poole’u da gözlerinde cinayet işlemeye hazır ifadeyle görmek için tam vaktinde gelmişti.

Önceden Nathan'ın içine girdiğimde hissettiğim insaniyete güvendim ve resmen dehşete düşmüş olsa da insaniyet namına harekete geçti; koşup kaçmak ya da kapıyı kapamak veya Poole'un diyeceklerini dinlemek yerine, "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı ve ben kaçarken kapıyı açık tuttu, ön kapıdan çıkıp arabama giderken papazın -ya da içinde kim varsa onun- beni yakalamasına engel oldu. Nathan, Poole'u geride tutmak için gereken gücü buldu, bana o hayati önem taşıyan saniyeleri kazandırdı, böylece Poole bahçeye vardığında anahtarım çoktan kontaktaydı.

Poole, "Kaçmanın bir anlamı yok!" diye bağırdı. "Sonra yine beni bulmak isteyeceksin! Diğer hepsi öyle yaptı!"

Titreyerek radyoyu açtım ve onun sesini çalan şarkıyla, arabayı sürerken çıkarttığım sesle basturdım.

Ona inanmak istemiyordum. Aktörün, şarlatanın, sahtekârın teki olduğunu düşünmek istiyordum.

Fakat ona yakından baktığımda içinde başka birini görmüştüm. Onu, tıpkı Rhiannon'un beni tanıdığı gibi tanımıştım.

Yalnız orada tehlikeyi de görmüştüm.

Aynı kurallar çerçevesinde oynamayan birini görmüştüm.

Orayı terk eder etmez, birkaç dakika daha kalıp biraz daha konuşmasına izin vermiş olmayı diledim. Hayatımda hiç olmadığı kadar çok sorum vardı ve cevaplar onda olabilirdi.

Fakat sadece birkaç dakika daha kalsaydım, çekip gidebileceğimden emin değildim. Ainsley'yi de Nathan'a yaptığım gibi dara sokmuş olurdum, daha beter bir şey olmazsa şayet. Kalsaydım,

Poole'un onunla neler yapabileceğini bilmiyordum... Onunla neler yapabileceğimizi de.

Yalan söylüyor olabilir. Kendime, yalan söylüyor olabileceğini hatırlatmam gerekti.

Ben, tek değilim.

Mantıklı düşünemiyordum. Başkaları da olabilir. Benimle aynı okulda, aynı odada, aynı ailede olabilirlerdi. Fakat sırrımızı çok iyi sakladığımızdan bilmemizin imkânı olmazdı.

Montana'daki, hikâyesi benimkine çok benzeyen çocuğu hatırladım. O gerçek miydi? Yoksa Poole'un kurduğu bir tuzak mıydı?

Diğerleri de var.

Bu her şeyi değiştirebilirdi.

Ya da hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Ainsley'nin evine dönerken bunun benim seçimim olduğunu fark ettim.

6029. Gün

Ertesi gün Darryl Drake bir türlü odaklanamadı. Onu okulda yönlendirip mecbur kaldığımda doğru şeyleri söylüyordum. Ancak arkadaşları uzayda kaybolup gittiğini belirtip duruyorlardı. Koşu antrenmanında koç onu sürekli dikkatini toplayamadığı için azarlardı.

Darryl'in kız arkadaşı Sasha, onu eve bıraktığında, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Ona, "Sanırım bugün aklım pek başımda değil," dedim. "Ama yarın yerine gelir."

Akşamüstünü de akşamı da bilgisayar başında geçirdim. Darryl'in annesiyle babası işte ve ağabeyi de üniversitedeydi, yani tüm ev bana kalmıştı.

Hikâyetim, Poole'un internet sitesinde baş sayfada yer alıyordu... Nathan'a anlattıklarımın ya onun sakladıklarından dolayı ya da

Poole'un beni zorlamasıyla ortaya çıkan hatalarla birlikte, gerçeğin rezil bir versiyonuydu.

Kendi sitesinden çıkıp Papaz Poole'la ilgili mümkün olan her şeyi öğrendim ama elime pek fazla bir şey geçmedi. Nathan'ın hikâyesi yayılmadan önce şeytan tarafından ele geçirilmeyle ilgili tek kelime etmişe benzemiyordu. Öncesi ve sonrasını gösteren fotoğraflara bakıp arada fark var mı diye anlamaya çalıştım. Fotoğraflarda aynı görünüyordu. Gözler, görselin tekdüzeliğiyle gizlenmişti.

Sitedeki tüm hikâyeleri okuyup aralarında kendimi, kendim gibi insanları bulmaya çalıştım. Yine Montana'dan bir çift vardı. Poole'un çıtlattığı şey doğruysa, benzer başka durumlar da vardı: Tek gün sınırlaması, sadece işe yeni başlayanlar içindi ve bir şekilde üstesinden gelinebilirdi.

İstediğim buydu tabii ki. Tek bir bedende kalmak. Tek bir hayatı sürdürmek.

Ancak aynı zamanda istediğim bu değildi. Çünkü içinde kaldığım bedendeki kişiye ne olacağını düşünmeden edemiyordum. O kızın ya da erkeğin var oluşuna bir son mu verilecekti? Yoksa kovulan ruh bedenden bedene mi gezecekti? Yani temelde roller mi değişecekti? Bir zamanlar tek bir bedene aitken aniden bir bedende tek günden fazla kalamamak kadar üzücü bir şey düşünemiyordum. En azından ben başka türlüşünü bilmediğim için rahattım. Bu göçebe varlığı sürdürmeye başlamadan önce bir şeylerden vazgeçmek zorunda kalsaydım mahvolurdum.

İşe başka kimse karışmasaydı, basit bir tercih olurdu. Fakat zaten hep olan da bu değil midir? Hep işe başkaları da karışır.

Nathan'dan, dün olanlar için ne kadar üzgün olduğunu belirten bir e-posta vardı. Papaz Poole'un bana yardım edebileceğini düşündüğünü söylüyordu. Artık hiçbir şeyden emin değildi.

Ona, olanların onun suçu olmadığını ve Papaz Poole'dan kurtulup normal hayatına dönmeye çalışması gerektiğini yazdım.

Ayrıca, ona bunun son e-postam olduğunu da söyledim. Bunun sebebinin ona güvenmemem olduğunu açıklamadım. Bu bağlantıyı kendi başına kurabileceğini düşünüyordum.

İşim bittiğinde e-posta yazışmalarımızı yeni e-posta adresime gönderdim. Sonra e-posta hesabımı kapattım. İşte böylece hayatımın birkaç yılı sonlanmış oldu. Tek iletişim hattı da yok oldu. Bir e-posta adresi için nostaljiye kapılmak aptalcaydı ama kapıldım. Geçmişime ait pek fazla parça yoktu, bu nedenle parçalardan biri yok olduğunda en azından biraz yas tutmam gerekiyordu.

O gece geç saatlerde Rhiannon'dan bir e-posta geldi.

Nasılsın?

R

Hepsi buydu.

Ona son kırk sekiz saatte yaşanan her şeyi anlatmak istiyordum. Nasıl tepki vereceğini, benim için ne anlama geldiğini anlayıp anlayamayacağını görmek için son iki günü önüne sermek istiyordum. Yardım etmesini istiyordum. Tavsiye vermesini istiyordum. Güven vermesini istiyordum.

Fakat onun bunları istediğini sanmıyordum. O istemedikçe de ona bir şey sunmak istemiyordum. Böylece şunları yazdım:

Poole'un beni zorlamasıyla ortaya çıkan hatalarla birlikte, gerçeğin rezil bir versiyonuydu.

Kendi sitesinden çıkıp Papaz Poole'la ilgili mümkün olan her şeyi öğrendim ama elime pek fazla bir şey geçmedi. Nathan'ın hikâyesi yayılmadan önce şeytan tarafından ele geçirilmeyle ilgili tek kelime etmişe benzemiyordu. Öncesi ve sonrasını gösteren fotoğraflara bakıp arada fark var mı diye anlamaya çalıştım. Fotoğraflarda aynı görünüyordu. Gözler, görselin tekdüzeligiyle gizlenmişti.

Sitedeki tüm hikâyeleri okuyup aralarında kendimi, kendim gibi insanları bulmaya çalıştım. Yine Montana'dan bir çift vardı. Poole'un çıtlattığı şey doğruysa, benzer başka durumlar da vardı. Tek gün sınırlaması, sadece işe yeni başlayanlar içindi ve bir şekilde üstesinden gelinebilirdi.

İstedğim buydu tabii ki. Tek bir bedende kalmak. Tek bir hayatı sürdürmek.

Ancak aynı zamanda istediğim bu değildi. Çünkü içinde kaldığım bedendeki kişiye ne olacağını düşünmeden edemiyordum. O kızın ya da erkeğin var oluşuna bir son mu verilecekti? Yoksa kovulan ruh bedenden bedene mi gezecekti? Yani temelde roller mi değişecekti? Bir zamanlar tek bir bedene aitken aniden bir bedende tek günden fazla kalamamak kadar üzücü bir şey düşünemiyordum. En azından ben başka türlüünü bilmediğim için rahattım. Bu göçebe varlığı sürdürmeye başlamadan önce bir şeylerden vazgeçmek zorunda kalsaydım mahvolurdum.

İşe başka kimse karışmasaydı, basit bir tercih olurdu. Fakat zaten hep olan da bu değil midir? Hep işe başkaları da karışır.

Nathan'dan, dün olanlar için ne kadar üzgün olduğunu belirten bir e-posta vardı. Papaz Poole'un bana yardım edebileceğini düşündüğünü söylüyordu. Artık hiçbir şeyden emin değildi.

Ona, olanların onun suçu olmadığını ve Papaz Poole'dan kurtulup normal hayatına dönmeye çalışması gerektiğini yazdım.

Ayrıca, ona bunun son e-postam olduğunu da söyledim. Bunun sebebinin ona güvenmemem olduğunu açıklamadım. Bu bağlantıyı kendi başına kurabileceğini düşünüyordum.

İşim bittiğinde e-posta yazışmalarımızı yeni e-posta adresime gönderdim. Sonra e-posta hesabımı kapattım. İşte böylece hayatımın birkaç yılı sonlanmış oldu. Tek iletişim hattı da yok oldu. Bir e-posta adresi için nostaljiye kapılmak aptalcaydı ama kapıldım. Geçmişime ait pek fazla parça yoktu, bu nedenle parçalardan biri yok olduğunda en azından biraz yas tutmam gerekiyordu.

O gece geç saatlerde Rhiannon'dan bir e-posta geldi.

Nasıl'sın?

R

Hepsi buydu.

Ona son kırk sekiz saatte yaşanan her şeyi anlatmak istiyordum. Nasıl tepki vereceğini, benim için ne anlama geldiğini anlayıp anlayamayacağını görmek için son iki günü önüne sermek istiyordum. Yardım etmesini istiyordum. Tavsiye vermesini istiyordum. Güven vermesini istiyordum.

Fakat onun bunları istediğini sanmıyordum. O istemedikçe de ona bir şey sunmak istemiyordum. Böylece şunları yazdım:

her gün

Zorlu iki gün geçirdim. Görünüşe göre, bu şekilde yaşayan tek kişi olmayabilirim. Ki bunu düşünmek de güç.

A

Gecenin bitmesine hâlâ birkaç saat vardı ama bu saatleri bana cevap yazmak için kullanmadı.

6030. Gün

Bir başkasının kollarında, Rhiannon'la aramızda sadece iki kasaba varken uyandım.

Bana sarılan kızı uyandırmamaya gayret ettim. Kuş tüyü gibi sarı saçları gözlerini kapatıyordu. Kalbi sırtımda çarpıyordu. Adı Amelia'ydı ve dün gece benimle birlikte olabilmek için pencereden gizlice içeri girmişti.

Benim adım Zara'ydı... Ya da en azından kendim için seçtiğim isim buydu. Clementine olarak doğmuştum ve bu ismi on yaşına basana kadar sevmiştim. Sonra deneyler yapmaya başlamıştum ve içime sinen isim Zara olmuştu. Z, hep en sevdiğim harfi ve yirmi dokuz da uğurlu numaramdı.

Amelia  arşafın altında döndü. Genizden gelen sesiyle, "Saat kaç?" diye sordu.

Ona, "Yedi," dedim.

Kalkmak yerine bana sarıldı.

“İyi bir kız olup annen nerede diye bakar mısın? Geldiğim yoldan gitmemeyi tercih ederim. Gündüzleri geceleri olduğu kadar uyumlu hareket edemiyorum ve esas kıza yaklaşıırken hep çok daha yaratıcı olurum.”

“Tamam,” dedim ve teşekkür etmek adına çıplak omzumu öptü.

İki insanın arasındaki şefkat havayı, odayı, zamanı bile yumuşacık kılabilirdi. Yataktan çıkıp üstüme büyük bir gömlek giyerken etrafımdaki her şey sanki mutluluğun ısınısını yayıyordu. Dün gecedan kalan hiçbir şey yok olmamıştı. Yaratılan huzur içinde uyanmıştım.

Parmak uçlarıma basarak koridoru geçip annemin kapısını dinledim. Gelen tek ses, uyurken nefes alıp veriydi, yani güvendeydik. Odama döndüğümde Amelia hâlâ yataktaydı, çarşaf açıktı, yani ortada sadece o, tişörtü ve iç çamaşırı vardı. İçimden bir ses, Zara’nın bu anı yatakta yanına gitmeden geçiştirmeyeceğini söylüyordu ama bunu onun yerine yapabileceğimi sanmıyordum.

“Uyuyor,” diyerek raporumu sundum.

“Yani, duş alabileceğimiz kadar mı uykuda?”

“Sanırım.”

“Duşa ilk mi girmek istiyorsun, sonra mı yoksa birlikte mi?”

“Önce sen girebilirsin.”

Yataktan kalkıp yanımdan geçerken durup beni öptü. Elleri üstüme bol gelen gömleğimin içine kaydılar ve ben de karşı koymadım. Kendimi koyuverip onu biraz daha öptüm.

“Emin misin?” diye sordu.

Ona, “Önce sen git,” dedim.

Sonra da tıpkı Zara’nın yapacağı gibi onu odadan çıktığı anda özledim.

Onun, Rhiannon olmasını istiyordum.

• • •

Ben duş alırken o gizlice evden çıkmıştı. Sonra, yirmi dakika geçince, geri dönüp beni okula götürmek için kapıya geldi. Annem artık uyanıktı ve mutfaktaydı ve Amelia'nın geldiğini görünce gülümsedi.

Ne kadarını bildiğini merak ediyordum.

Günün çoğunu okulda birlikte geçirdik ama diğerk insanlarla olan etkileşimimizi kısıtlayacak bir şekilde değildi. Hatta arkadaşlarımızı aramızda olanlara dâhil ettik. Bireydik. Çifttik. Üçlü, dörtlü ve daha fazlasıydık. Hepsi de doğru hissettiriyordu.

Rhiannon'u aklımdan çıkaramıyordum. Arkadaşlarının beni asla tanımayacağını söylediğini hatırladım. Beni kimsenin asla tanımayacağım da. Birlikte yaşadıklarımızın sadece, daima bize özel olacağını da.

Ne anlama geldiğini ve ne kadar üzücü olacağını fark etmeye başladım.

şimdiden hüznün bir kısmını hissediyordum, üstelik daha hiçbir şey yaşanmamıştı.

Yedinci derste Amelia'nın kütüphanede ders çalışması gerekirken benim beden eğitimi dersim vardı. Sonrasında buluştuğumuzda bana, beğeneceğimi düşünüp benim için dn aldığı kitapları gösterdi.

Ben de bir gün Rhiannon'u bu kadar iyi tanıyabilecek miydim?

Onun okuldan sonra basketbol antrenmanı vardı. Genellikle onu beklerken ev ödevimi yapıyordum. Ancak Amelia, Rhiannon'u çok zlememe neden olmuştu; bu konuda bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Ona arabasını ödünç alıp dışarıdaki işlerimi halledip halledemeyeceğimi sordum.

Anahtarları verdi, hiç soru sormadı.

Rhiannon'un okuluna yirmi dakikada gittim. Diğer arabaların çoğu farklı yöne çevrilmişken ben her zamanki yerime park ettim. Sonra henüz okuldan çıkmadığını umarak oturup kapıyı gözleyecek bir yer buldum.

Onunla konuşmayacaktım. Tekrar her şeyi başa sarmıyacaktım. Sadece onu görmek istiyordum.

Ben geldikten beş dakika sonra ortaya çıktı. Rebecca ve diğer birkaç arkadaşıyla konuşuyordu. Ne dediklerini duyamıyordum ama hepsi sohbete dâhil olmuş durumdaydı.

Buradan bakınca çok yakın dönemde bir şeyini kaybetmiş gibi görünmüyordu. Hayatı normal akışında seyrediyor gibiydi. Bir an geldi –kısacık bir an– başını kaldırıp etrafına baktı. O anda beni aradığına inandım. Ancak o andan sonra ne olduğunu öğrenemedim çünkü hızla başımı çevirip gözlerimi başka bir şeye diktim. Gözlerimi görmesini istememiştim.

O artık olayı aşmıştı ve sonrasında yaşanacakları yaşıyordu, o halde ben de sonrasında yaşanacakları yaşamalıyım.

Amelia'ya geri dönerken yoldaki bir Target marketine uğradım. Zara, onun sevdiği tüm yiyecekleri biliyordu ve çoğu da abur cubur kategorisindeydi. Bir sürü şey aldım ve onu bulmak için okula gitmeden önce gösterge panelinin üstüne, aldıklarımın adını yazdım. Zara'nın bunu yapmamı istediğine inanıyordum.

• • •

Adil davranmıyordum. Rhiannon'un beni orada görmesini istemiştim. Başka yere baktığımda bile hemen yanıma gelip üç gün ayrı kaldıklarında Amelia'nın Zara'ya davranacağı gibi davranmasını istemiştim.

Bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyordum. Bu bilgi de âdeta görmemi engelleyen bir ışık patlamasıydı.

Amelia, arabanın gösterge panelini görünce mest oldu ve beni akşam yemeğine götürmek için ısrar etti. Evi arayıp anneme söyledim, pek umursamadı.

Amelia'nın sadece kısmen yanında olduğumu fark ettiğini hissediyordum ama kısmen başka bir yerde olmama da izin vermişti çünkü orada olmaya ihtiyacım vardı. Yemek boyunca sessizliği bugün yaşadığı kimi gerçek, kimi hayali öykülerle doldurdu. Hangisinin hangisi olduğunu tahmin etmemi istedi.

Sadece yedi aydır birlikteydik. Yine de Zara'nın biriktirdiği anıları hesaba katınca uzun bir zaman geçmiş gibi geliyordu.

İstedğim bu, diye düşündüm.

Sonrasında da kendime engel olamadım ve *sahip olamayacağım da bu*, diye ekledim.

Amelia'ya, "Sana bir şey sorabilir miyim?" dedim.

"Tabii ki. Nedir?"

"Her gün farklı bir bedende uyansaydım –yarın nasıl görüneceğimi asla bilemeseydin– yine de beni sever miydin?"

Bir an bile durmadı ya da soru garipmiş gibi yapmadı. "Tenin yeşil olsaydı ve sakalın olsaydı ve bacaklarının arasında erkeklere özelekten olsaydı. Kaşların tıruncu olsaydı ve tüm yanağını kaplayan bir benin olsaydı ve ne zaman seri öpsem gözüme batan bir burnun olsaydı. Üç yüz kilo olsaydın ve koltuk altlarında bir Doberman boyutunda kıllar olsaydı. O zaman bile seri severdini."

Ona, "Hislerimiz karşılıklı," dedim.

Söylemesi çok kolaydı çünkü asla gerçek olması gerekmiyordu.

Hoşça kal demeden önce beni sahip olduğu her şeyi ortaya koyarak öptü. Ben de onu istediğim her şeyi ortaya koyarak öpmeye çalıştım.

Günü güzelce sonlandırdık, diye düşünmeden edemedim.

Fakat tıpkı ses gibi, o güzellik ortaya çıkar çıkmaz yok olmaya başlıyordu.

İçeri girerken Zara'nın annesi ona, "Amelia'yı eve davet edebileceğini biliyorsun, değil mi?" dedi.

Ona bunu bildiğimi söyledim. Sonra odama koştum çünkü bu çok fazla geldi. Çok fazla mutluluk beni ancak üzebilirdi. Kapıyı kapayıp hıçkırarak ağlamaya başladım. Rhiannon haklıydı. Biliyordum. Ben asla bunlara sahip olamazdım.

E-postamı kontrol bile etmedim. Her halükârda, bilmek istemiyordum.

Amelia iyi geceler dilemek için telefon etti. Ona cevap vermeden önce telefonu sesli mesaj sistemine aktarmak, önce elimden geldiğince Zara gibi olmak durumunda kaldım.

Onu aradığımda, “Üzgünüm,” dedim. “Annemle konuşuyordum. Daha sık gelmen gerektiğini söylüyor.”

“Yatak odası penceresinden mi, ön kapıdan mı demek istiyor?”

“Ön kapıdan.”

“Eh, görünüşe göre adına *gelişme* denen küçük kuş artık om-zumuza tünüyor.”

Esnedim, sonra da özür diledim.

“Özür dilemene gerek yok, uykucu. Rüyanda biraz da beni gör, olur mu?”

“Görürüm.”

“Seni seviyorum,” dedi.

“Seni seviyorum,” dedim.

Sonra da telefonu kapadık çünkü bu söylendikten sonra başka bir şey demeye gerek kalmadı.

Zara’ya hayatını geri vermek istiyordum. Bunun gibi bir şeyi hak ettiğimi düşünsem bile onun elinden almak istemiyordum.

Hepsini hatırlamasına karar verdim. Memnuniyetsizliğimi değil. Ona yol açan memnuniyeti.

6031. Gün

Uyandığımda ateşim, ağrım sızım vardı, rahatsızdım.

July'ın annesi, onu kontrol etmeye geldi. Dün gece iyi göründüğünü söyledi.

Hastalık mıydı yoksa kalp acısı mı?

Bilemiyordum.

Termometre normal olduğumu söylüyordu ama belli ki değıldim.

6032. Gün

Rhiannon'dan bir e-posta... Sonunda.

Seni görmek istiyorum ama görüşmeli miyiz, emin değilim. Neler olduğunu bilmek istiyorum ama bunun her şeyi tekrar başlatacağından korkuyorum. Seni seviyorum –gerçekten– ama bu aşka fazlasıyla önem yüklemekten korkuyorum. Çünkü sen beni hep terk edeceksin, A. Bunu inkâr edemeyiz. Hep çekip gideceksin.

R

Buna nasıl cevap verebileceğimi bilmiyordum. Bunun yerine kendimi Howie Middleton olmaya kaptırdım. Kız arkadaşı, öğle yemeğinde artık hiç vakit geçirmedikleri için onunla kavga ediyordu. Howie'nin bu konuda diyecek pek fazla şeyi yoktu. Aslına bakılırsa tamamıyla sessiz kalıyordu ki bu da yalnızca kızın daha da köpürmesine neden oldu.

her gün

Gitmeme gerek, diye düşündüm. Burada asla sahip olamayacağım şeyler varsa, asla bulamayacağım şeyler de vardı. Belki de bulmam gereken şeylerdi.

6033. Gün

Ertesi sabah Alexander Lin olarak uyandım. Saatinin alarmı gerçekten hoşlandığım bir şarkıydı ki bu, uyanmamı kolaylaştırdı.

Ayrıca oda da hoşuma gitmişti. Raflarda bir sürü kitap vardı, bazılarının sırtı, tekrar tekrar okunmaktan çatlamıştı. Köşede üç tane gitar vardı, teki elektrogitardı ve amplifikatör hâlâ dün gece takıldığı yerde duruyordu. Diğer köşede misket limonu renginde bir koltuk vardı ve anında bu koltuğun yatıya gelen, yuvasından ayrı kalan arkadaşlarının yuvası olduğunu anladım. Her yerde rastgele yazılmış alıntıların olduğu yapışkanlı kâğıtlar vardı. Bilgisayarının üstünde George Bernard Shaw'dan bir alıntı vardı: *Dans, yatay arzunun dikey ifadesidir.* Bazılarını kendi el yazısıyla yazmıştı ama diğerleri arkadaşları tarafından yazılmıştı. *I am the walrus.*² *Ben, hiç kimseyim... Sen kimsin?*³ *Let all the dreamers wake the nation.*⁴

Henüz onu tanımasam bile Alexander Lin beni gülümsetmişti.

2 Bir Beatles şarkısı. (ç.n.)

3 Emily Dickinson'ın *HiçKimse* şiirinden. (ç.n.)

4 Carly Simon'ın *Let the River Run* şarkısından bir alıntı. (ç.n.)

Annesiyle babası onu gördüğüne sevindiler. İçimden bir ses, onu gördüklerine hep sevindiklerini söylüyordu.

Annesi, "Hafta sonu idare edebileceğinden emin misin?" diye sordu. Sonra buzdolabını açtı ki içi en az bir aylık erzakla dolu görünüyordu. "Burada yeteri kadar var sanırım ama bir şeylere ihtiyacın olursa zarftaki parayı kullanırsın."

Burada bir şeyleri kaçırdığımı düşünüyordum; yapıyor olmam gereken bir şeyler vardı. Erişime geçip yarın Lin çiftinin evlilik yıldönümü olduğunu öğrendim. Yıldönümleri için seyahate çıkıyorlardı. Alexander'ın onlara aldığı hediye de odasında duruyordu.

"Bir saniye," dedim. Üst kata koşup hediyeyi dolabında buldum... Her birinde ebeveyninin seneler içinde *Armut A harfiyle başlar*'dan *Daima zayıf yönlerinin farkında ol*'a kadar ona söylediği sözlerin yazdığı yapışkanlı kâğıtlarla bezeli bir paketti. Hem de bu daha sadece paketin dışıydı. Paketi alt kata Bay ve Bayan Lin'e verdiğimde, içinde on saatlik yolculuk boyunca dinleyebilecekleri müzik ile Alexander'ın onlar için yaptığı kurabiyeleri buldular.

Alexander'ın babası, ona teşekkür etmek için sarıldı ve Alexander'ın annesi de onlara katıldı.

Bir anlığına gerçekten kim olduğumu unuttum.

Alexander'ın okuldaki dolabı da üzerinde el yazısıyla yazılmış bir sürü alıntı olan yapışkanlı kâğıtlarla kaplıydı. En iyi arkadaşı Mickey, gelip ona bir kekin yarısını uzattı... Alt kısmıydı çünkü Mickey sadece üst kısmını seviyordu. Sabahlarını hep böyle geçirdiklerini hissettim.

Mickey bana Greg'den, ezelden beri... yani en azından üç haftadır vurgun olduğu çocuktan bahsetti. Benim de içimden buna karşılık Mickey'ye sadece iki kasaba ötedeki Rhiannon'dan bahsetmek geldi. Erişime geçip Alexander'ın o anda hiç kimseye vurgun olmadığını öğrendim ama olsaydı bile kadın olurdu. Mickey bu konuya pek takılmıyordu. Hızla diğer arkadaşları da yanlarına geldi ve sohbet Müzik Grupları Savaşı'na döndü. Görünüşe göre Alexander, Mickey'nin grubu dâhil olmak üzere en az üçünün grubunda çalışıyordu. O öyle biriydi, müziğe bir şekilde katkıda bulunmak istiyordu hep.

Gün ilerlerken Alexander'ın olmaya çalıştığım türden bir insan olduğunu hissetmeden duramadım. Ancak kişiliğinin böyle olmasının sebebi insanların yanında günbegün yer alabilmesiydi. Arkadaşları ona güveniyorlardı ve o da arkadaşlarına güveniyordu... Birçok hayatın üstüne kurulduğu basit denge budur.

Bunun gerçekliğinden emin olmaya karar verdim. Matematik sınıfındayken zihnimi kapayıp Alexander'ın anılarına daldım. Ona erişme şeklim, aynı anda yüz televizyonu birden açmak gibiydi, yani bir anda onun birçok yönünü görebiliyordum. İyi anıları. Zor anıları.

Arkadaşı Cara, ona hamile olduğunu söylüyordu. Bebeğin babası o değildi ama kız ona daha çok güveniyordu. Kendi babası, gitara çok fazla vakit ayırmasını istemiyordu, müziğin onu bir yere ulaştırmayacağını söylüyordu. Gece saat bire kadar arkadaşlarıyla dışarıda takıldığından saat sabahın dördünde üçüncü Red Bull'unu içerek bir ödevini bitirmeye çalışıyordu. Bir ağaç evin merdivenine tırmanıyordu. Ehliyet sınavını geçemiyordu ve görevli bunu ona söylerken Alexander gözyaşlarıyla savaşıyordu. Odasında tek başına aynı melodiyi tekrar tekrar çalıp ne anlama geldiğini çözmeye çalışıyordu. Ginny Dulles, ondan sadece arkadaş olarak hoşlandığını söyleyerek onu terk ediyordu ama aslında Brandon Rogers'tan daha çok hoşlanıyordu. Bir salıncakta, altı yaşında, artık uçacağına emin

olana dek yukarı, daha yukarı sallanıyordu. Mickey'nin cebine o görmeden para sokuşturuyordu ki daha sonra Mickey kendine düşen payı ödeyebilsin. Cadılar Bayramı'nda Teneke Adam oluyordu. Annesi ocakta elini yakınca ne yapacağını bilemiyordu. Ehliyetini aldığı ilk sabah gündoğumunu izlemek için okyanus kenarına gidiyordu. Orada ondan başka kimse yoktu.

Burada durdum. Bunu durdurdum. Kendime döndüm. Bunu yapabileceğimden emin değildim.

Poole'un teşvik ettiği şeyi kafamdan çıkaramıyordum: Bu hayatta kalabilseydim, kalır mıydım? Ne zaman kendime bu soruyu yöneltsem, Alexander'ın hayatından apar topar kendi hayatıma dönüyordum. Aklıma bazı fikirler geliyordu ve bir kere yerleştiler mi, engel olamıyordum.

Ya kalmanın gerçekten bir yolu olsaydı?

Her insan bir olasılıktı. Umutsuz vaka seviyesindeki romantikler, bunu en belirgin hissedenlerdi ama diğerleri için bile her insanı bir olasılık olarak görmek, hayata devam edebilmenin tek yoluydu. Dünyaya yansıyan şekliyle Alexander'ı ne kadar çok görürsem, o kadar olasılık haline bürünüyordu. Olasılığı, bana en anlamlı gelen şeylerde yatıyordu. Nezaket. Yaratıcılık. Dünyayla bağlantısı. Çevresindeki insanların yarattığı olasılıkla bağlantılı olması.

Gün neredeyse yarılanmıştı. Alexander'ın olasılıklarıyla ne yapacağıma karar vermek için kısa bir sürem kalmıştı.

Saat sürekli tik tak eder. Duymadığınız zamanlar olur, duyduğunuz zamanlar olduğu gibi.

• • •

Nathan'a e-posta gönderip Poole'un e-posta adresini istedim. Cevap hızla geldi. Poole'a birkaç basit soru gönderdim.

Başka bir cevap hızlıca geldi.

Rhiannon'a e-posta gönderip ona bu akşamüstü geleceğimi söyledim.

Önemli olduğunu söyledim.

Bana orada olacağını söyledi.

Alexander, Mickey'ye okuldan sonraki grup çalışmasına katılamayacağını söylemek zorunda kaldı.

Mickey şaka yollu, "Randevun mu var?" diye sordu.

Alexander hınzır bir şekilde güldü ve konuyu böylece kapadı.

Rhiannon, beni kitabevinde bekliyordu. Artık burası bizim mekânımız olmuştu.

Kapıdan girdiğimde beni tanıdı. Yaklaştığım sırada gözleri beni takip ediyordu. Gülümsemiyordu ama ben gülümsüyordum. Onu gördüğüm için minnet duyuyordum.

"Selam," dedim.

"Selam," dedi.

Burada olmak istiyor ama iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordu. O da minnet duyuyordu ama minnetin pişmanlığa dönüşeceğinden emindi.

Ona, "Bir fikrim var," dedim.

"Ne?"

"Haydi, ilk defa tanışıyor muydunuz gibi yapalım. Haydi, sen buraya bir kitap almaya gelmişsin ve ben de sana çarpmışım gibi yapalım. Konuşmaya başlıyoruz. Senden hoşlanıyorum. Benden hoşlanıyorsun. Şimdi de kahve içmek için oturuyoruz. Bize doğrusu buymuş gibi geliyor. Her gün beden değiştirdiğimi bilmiyorsun. Ben de senin eski sevgilini falan bilmiyorum. Biz sadece ilk kez buluşan iki insanız."

"Ama neden?"

"Akşamüstünün keyfini çıkarabilelim diye. Başka bir şeyden bahsetmek zorunda kalmayalım diye. Sadece birlikte olabilelim diye. Tadını çıkar."

"Nedenini anlamıyorum..."

"Geçmiş yok. Gelecek yok. Sadece şimdiki zaman var. Bir şans tanı."

İki arada bir derede kalmış gibi görünüyordu. Çenesini yumruğuna dayayıp bana baktı. Sonunda karar verdi.

"Seninle tanıştığıma çok sevindim," dedi. Henüz anlamıyor ama uyum sağlıyordu.

Gülümsedim. "Ben de seninle tanıştığıma çok sevindim. Nereye gidelim?"

"Sen karar ver," dedi. "En sevdiğin mekân hangisi?"

Alexander'ın anılarına eriştiğimde cevap elimin altındaydı. Sanki avcumu bırakmıştı.

Tebessümüm yüzüme yayıldı.

"Gideceğimiz yeri biliyorum," dedim. "Ama önce markete gitmemiz lazım."

İlk defa tanıştığımız için ona Nathan'dan veya Poole'dan ya da olan veya olacak olaylardan bahsetmek zorunda değildim. Karmakarışık

olan, geçmiş ve gelecektir. Basit olansa şimdiki andır. Bu basitliği sağlayan his de baş başa olmamızdı.

Sadece birkaç şey lazım olsa da market arabası alıp tüm reyonlara girdik. Çok geçmeden Rhiannon tam önüne oturdu, ben de arkasındaydım ve arabayı elimizden geldiğince hızlı sürdük.

Bir kural koyduk: Her reyonun bir hikâyesi olması gerekiyordu. Böylece hayvan mamaları bölümünde kötü tavşan Cızırtı hakkında daha çok şey öğrendim. Meyve sebze reyonunda ona yaz kampına gidip yağlanmış karpuz çekme yarışına katılmak zorunda kaldığımı ve karpuz herkesin kolundan kurtulup gözümde patladığında üç dikiş attırmam gerektiğini anlattım... Hastanede karşılaşılan ilk karpuz vakasıydı. Mısır gevreği reyonunda seneler içinde yediğimiz kahvaltılıkлар üzerinden otobiyografilerimizi anlattık, sütü maviye dönüştüren gevreğin havalı olmaktan çıkıp iğrenç olmaya başladığı yılı bulmaya çalıştık.

Sonunda bir vejetaryen şölenine yetecek kadar çok yiyecek topladık.

Rhiannon telefonunu çıkarıp, "Annemi arayıp ona yemeği Rebecca'larda yiyeceğimi söylemeliyim," dedi.

"Ona yatıya kaldığını söyle," diye önerdim.

Duraksadı. "Cidden mi?"

"Cidden."

Ancak aramak için harekete geçmedi.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"Güven bana," dedim. "Ne yaptığımı biliyorum."

"Ne hissettiğimi biliyorsun."

"Biliyorum. Ama yine de bana güvenmeni istiyorum. Seni incitmeyeceğim. Seni asla incitmem."

“Haydi, ilk defa tanışıyor muydunuz gibi yapalım. Haydi, sen buraya bir kitap almaya gelmişsin ve ben de sana çarpmışım gibi yapalım. Konuşmaya başlıyoruz. Senden hoşlanıyorum. Benden hoşlanıyorsun. Şimdi de kahve içmek için oturuyoruz. Bize doğrusu buymuş gibi geliyor. Her gün beden değiştirdiğimi bilmiyorsun. Ben de senin eski sevgilini falan bilmiyorum. Biz sadece ilk kez buluşan iki insanız.”

“Ama neden?”

“Akşamüstünün keyfini çıkarabilelim diye. Başka bir şeyden bahsetmek zorunda kalmayalım diye. Sadece birlikte olabilelim diye. Tadını çıkar.”

“Nedenini anlamıyorum...”

“Geçmiş yok. Gelecek yok. Sadece şimdiki zaman var. Bir şans tanı.”

İki arada bir derede kalmış gibi görünüyordu. Çenesini yumruğuna dayayıp bana baktı. Sonunda karar verdi.

“Seninle tanıştığıma çok sevindim,” dedi. Henüz anlamıyor ama uyum sağlıyordu.

Gülümsedim. “Ben de seninle tanıştığıma çok sevindim. Nereye gidelim?”

“Sen karar ver,” dedi. “En sevdiğin mekân hangisi?”

Alexander’ın anılarına eriştiğimde cevap elimin altındaydı. Sanki avcuma bırakmıştı.

Tebessümüm yüzüme yayıldı.

“Gideceğimiz yeri biliyorum,” dedim. “Ama önce markete gitmemiz lazım.”

İlk defa tanıştığımız için ona Nathan’dan veya Poole’dan ya da olan veya olacak olaylardan bahsetmek zorunda değildim. Karmakarışık

olan, geçmiş ve gelecektir. Basit olansa şimdiki andır. Bu basitliği sağlayan his de baş başa olmamızdı.

Sadece birkaç şey lazım olsa da market arabası alıp tüm reyonlara girdik. Çok geçmeden Rhiannon tam önüne oturdu, ben de arkasındaydım ve arabayı elimizden geldiğince hızlı sürdük.

Bir kural koyduk: Her reyonun bir hikâyesi olması gerekiyordu. Böylece hayvan mamaları bölümünde kötü tavşan Cızırtı hakkında daha çok şey öğrendim. Meyve sebze reyonunda ona yaz kampına gidip yağlanmış karpuz çekme yarışına katılmak zorunda kaldığımı ve karpuz herkesin kolundan kurtulup gözümde patladığında üç dikiş atturmam gerektiğini anlattım... Hastanede karşılaşılan ilk karpuz vakasıydı. Mısır gevreği reyonunda seneler içinde yediğimiz kahvaltılıklar üzerinden otobiyografilerimizi anlattık, sütü maviye dönüştüren gevreğin havalı olmaktan çıkıp iğrenç olmaya başladığı yılı bulmaya çalıştık.

Sonunda bir vejetaryen şölenine yetecek kadar çok yiyecek topladık.

Rhiannon telefonunu çıkarıp, "Annemi arayıp ona yemeği Rebecca'larda yiyeceğimi söylemeliyim," dedi.

"Ona yatıya kaldığını söyle," diye önerdim.

Duraksadı. "Cidden mi?"

"Cidden."

Ancak aramak için harekete geçmedi.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"Güven bana," dedim. "Ne yaptığımı biliyorum."

"Ne hissettiğimi biliyorsun."

"Biliyorum. Ama yine de bana güvenmeni istiyorum. Seni incitmeyeceğim. Seni asla incitmem."

Annesini arayıp Rebecca'larda olduğunu söyledi. Sonra arkadaşını arayıp hikâyeye uyacağından emin oldu. Rebecca ona neler olduğunu sorduğunda daha sonra anlatacağını söyledi.

Telefonu kapar kapamaz, "Ona biriyle tanıştığını söyleyeceksin," dedim.

"Henüz tanıştığım biri mi?"

"Evet," dedim, "henüz tanıştığın biri."

Alexander'ın evine gittik. Dolapta aldığımız erzakları koyacak yeri zor bulduk.

Rhiannon, "Neden uğraştık ki?" diye sordu.

"Çünkü bu sabah dolapta neler olduğuna dikkat etmemiştim. Ve tam olarak canımızın çektiklerine sahip olduğumuzdan emin olmak istedim."

"Yemek yapmayı biliyor musun?"

"Pek sayılmaz. Sen?"

"Pek sayılmaz."

"Sanırım öğrenebiliriz. Ama önce sana göstermek istediğim bir şey var."

Alexander'ın yatak odasını benim kadar çok sevdi. Bunu anlayabiliyordum. Kendini yapışkanlı kâğıtlardaki notları okumaya kaptırdı, sonra da parmağını kitapların sırtında gezdirdi. Yüzü, aldığı zevki yansıtan bir tabloydu.

Sonra bana döndü ve gerçekler ortaya çıktı: Bir yatak odasıydık ve bir yatak vardı. Ancak ben onu oraya bu nedenle getirmemişim.

"Yemek vakti," dedim. Sonra elini tuttum ve birlikte çıkıp gittik.

...

Yemek yaparken havayı müzikle doldurduk. Uyum içinde, ahenkle hareket ediyorduk. Bunu daha önce hiç birlikte yapmamıştık ama ritmimizi, çalışma şeklimizi bulduk. Hep böyle olabileceğini düşünmeden duramıyordum... Ortamı rahatça paylaşmak, birbirini tanımanın sağladığı keyifli sessizlik. Annemler evde yoktu ve kız arkadaşım akşam yemeği yapmama yardım etmek için bize gelmişti. İşte burada sebzeleri doğruyordu; duruşunun, saçının dağınıklığının hatta ona aşkla baktığının bile farkında değildi. Mutfak boyutundaki baloncuğumuzun dışında bile gece, şarkısını söylüyordu. Bunu ve onun yansıyan görüntüsünü pencereye bakınca görebiliyordum. Her şey yerli yerindeydi ve kalbim bunun hep böyle olacağına inanmak istedi. Kalbim, bunun böyle olmasını sağlamak istedi, daha kasvetli bir şey fikrin kenarından çekştirip dururken bile.

İşimizi bitirdiğimizde saat dokuzu geçmişti.

Rhiannon yemek odasını göstererek, "Masayı kurayım mı?" diye sordu.

"Hayır. Seni en sevdiğim yere götürecektim, unuttun mu?"

İki tepsi bulup yemeklerimizi üstüne dizdim. Yanında götürmek için bir düzine mum bile buldum. Sonra Rhiannon'u arka kapıdan çıkardım.

Bahçeye çıktığımızda, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Ona, "Yukarı bak," dedim.

İlk başta görmedi... Tek ışık mutfaktan geliyor, üstümüze başka bir diyardan geliyormuş gibi vuruyordu. Sonra gözlerimiz ışığa alışınca görebildi.

"Hoş," diyerek yürüdü, böylece Alexander'ın ağaç evi tepemize dikildi, merdiven parmak uçlarımıza değdi.

"Çark sistemi kurulu," dedim, "tepsiler için. Ben yukarı çıkıp çalıştırırım."

Mumlardan ikisini alıp merdivenden hızla çıktım. Ağaç evin içi Alexander'ın anılarındakine çok benziyordu. Ağaç ev olduğu kadar, bir köşede duran gitar ve şarkı sözleriyle, müzikle dolu defterlerle bir prova alanıydı da. Tepede yakılabilen bir lamba olsa da ben mumlara güveniyordum. Sonra çarkı çalıştırıp tepsileri teker teker yukarı çıkardım. İkinci tepsi güvenle içeri alınınca Rhiannon da yanıma geldi.

O etrafa bakarken, "Gayet havalı, değil mi?" diye sordum.

"Evet."

"Hepsi onun. Anne babası buraya gelmiyor."

"Bayıldım."

Masa ya da sandalye yoktu, biz de yere bağdaş kurup mum ışığında karşılıklı yemek yedik. Acele etmedik... Anın tadını çıkardık. Birkaç mum daha yakıp onun görüntüsüne kendimi kaptırdım. Burada aya ya da güneşe ihtiyacımız yoktu. O, kendimize ait bu ışıktaydı.

"Ne oldu?" diye sordu.

Uzanıp onu öptüm. Sadece bir kez.

"Bu," dedim.

O, benim ilk ve tek aşkımdı. Çoğu insan, ilk aşkının tek aşkı olmayacağını bilir. Ancak benim için o her ikisiydi de. Bu, kendime tanıdığım tek şans olacaktı. Bu, bir daha asla olmayacaktı.

Burada saat yoktu ama ben dakikaların farkındaydım, saatlerin farkındaydım. Mumlar bile işbirliği yapıyor, zaman azaldıkça azalıyordu. Bana hatırlatıyor, hatırlatıyor ve hatırlatıyorlardı.

Bunun, tanıştığımız gün olmasını istiyordum. İki gencin ilk randevusuna çıkmış olmasını istiyordum. Kafamda şimdiden ikinci randevuyu planlıyor olmak istiyordum. Üçüncüsünü de.

Ancak söylemem gereken başka şeyler vardı, yapmam gereken başka şeyler de.

Yemeğimizi bitirdiğimizde tepsileri bir kenara itti. Aramızdaki mesafeyi kapattı. Beni öpeceğini düşünüyordum ama bunun yerine elini cebine attı. Alexander'ın yapışkanlı kâğıtlarından birini aldı. Bir kalem çıkardı. Sonra yapışkanlı kâğıdın üzerine bir kalp çizdi, yapışkanlı kısmı sıyrıp kalbimin üstüne yapıştırdı.

"İşte," dedi.

Eğilip baktım. Başımı kaldırıp ona baktım.

"Sana bir şey söylemem gerekiyor," dedim.

Demek istediğim, ona her şeyi söylemem gerektiği.

Ona Nathan'dan bahsettim. Ona Poole'dan bahsettim. Ona yalnız olmayabileceğimden bahsettim. Ona tek bir bedende kalabilmenin bir yolu olabileceğinden bahsettim. Gitmemenin bir yolu olabileceğinden.

Mumlar eriyordu. Çok fazla vakit harcıyordum. Lafımı bitirdiğimde saat neredeyse on bir olmuştu.

Bitirdiğimde, "Yani, kalabilir misin?" diye sordu. "Kalabileceğini mi söylüyorsun?"

"Evet," diye cevap verdim. "Ve hayır."

İlk aşk bittiğinde çoğu insan sonunda yenisinin geleceğini bilir. Aşkla işleri bitmemiştir. Aşkın onlarla işi bitmemiştir. Asla ilki gibi olmayacak ama farklı açılardan daha iyi olacaktır.

Benim böyle bir tesellim yoktu. Bu nedenle sıkı sıkıya tutunuyordum. Bu nedenle çok zordu.

Ona, "Kalmanın bir yolu olabilir," dedim. "Ama kalamam. Asla kalmayı başaramam."

Cinayet. Eninde sonunda, kalmak cinayet olurdu. Hiçbir aşk bunu dengeleyemezdi.

Rhiannon benden uzaklaştı. Ayağa kalktı. Tepeme dikildi.

"Bunu yapamazsın!" diye bağırdı. "Öylece gelip, beni buraya sürükleyip, bana bunca şeyi verip... sonra da olmaz diyemezsin. Acımasızlık bu, A. Acımasızlık."

"Biliyorum," dedim. "Bu nedenle bu ilk randevumuz. Bu nedenle yeni tanışıyoruz."

"Bunu nasıl söyleyebilirsin? Diğer her şeyi nasıl söylebilirsin?"

Ayağa kalktım. Yanına gittim. Onu kollarımın arasına aldım. İlk başta karşı koydu, geri çekilmek istedi. Ancak sonra boyun eğdi.

"O iyi biri," dedim. Sesim paramparça bir fısıltıydı. Bunu yapmak istemiyordum ama yapmak zorundaydım. "Harika biri bile olabilir. Ve bugün, tanıştığınız gün. Bugün ilk randevunuz. Kitabevinde olduğunu hatırlayacak. Seni ilk gördüğü anı, sırf güzelsin diye değil, gücünü de görebildiği için sana nasıl çekildiğini hatırlayacak. Senin dünyanın bir parçası olmak istediğini görebildi. Seninle konuştuğunu, konuşmanın ne kadar kolay, ne kadar ilgi çekici olduğunu da hatırlayacak. Bitmesini istemediğini ve sana başka bir şeyler yapmak isteyip

istemediğini sorduğunu hatırlayacak. Senin ona en sevdiği mekânı sorduğunu ve aklına buranın geldiğini, sana göstermek istediğini hatırlayacak. Market, reyonlardaki hikâyeler, odasını ilk gördüğün an... hepsi yerli yerinde olacak ve benim tek bir şeyi bile değiştirmem gerekmeyecek. Onun nabızı, benim kalp atışım. Nabzımız aynı. Onun seni anlayacağını biliyorum. İkinizin kalbi aynı.”

Rhiannon, “Ama sana ne olacak?” diye sordu, onun da sesi çatladı.

Ona, “Bende bulduğun şeyleri onda da bulacaksın,” dedim. “Hiçbir güçlük olmadan.”

“Böyle daldan dala atlayamam.”

“Biliyorum. Bunu sana kanıtlaması gerekecek. Her gün, sana layık olduğunu kanıtlaması gerekecek. Kanıtlamazsa da biter. Ama bence kanıtlayacak.”

“Bunu neden yapıyorsun?”

“Çünkü gitmem gerek, Rhiannon. Bu sefer gerçekten. Çok uzaklara gitmem gerek. Öğrenmem gereken şeyler var. Ve senin hayatına müdahale edip duramam. Bundan daha fazlasına ihtiyacın var.”

“Yani veda mı ediyorsun?”

“Bazı şeylere veda ediyorum. Ve bazılarına da merhaba diyorum.”

Rhiannon’a sarılmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamasını istiyordum. Onunla dünyayı paylaşmanın nasıl bir şey olduğunu bilmesini istiyordum. İçinde bir yerlerde onu ne kadar çok sevdiğimi hatırlamasını istiyordum. Ayrıca, onu kendince sevmeyi öğrenmesini istiyordum, benimle hiçbir ilgisi olmadan.

Poole’a bunun gerçekten mümkün olup olmadığını sormuştum. Bana gerçekten öğretip öğretemeyeceğini sormuştum.

Öğretebileceğine söz vermişti. Birlikte çalışabileceğimizi söylemişti. Hiç tereddüt etmemişti. Hiçbir uyarı yapmamıştı. Mahvedeceğimiz hayatlardan hiç bahsetmemişti.

İşte o anda kaçıp gitmem gerektiğini kesinlikle anlamıştım.

Rhiannon bana sarıldı. Bana öyle sıkı sarıldı ki bırakmaya dair hiçbir düşünceye yer kalmadı.

Ona, "Seni seviyorum," dedim. "Daha önce kimseyi sevmediğim gibi."

"Sen bunu hep söylüyorsun," dedi. "Ama benim için de öyle olduğunu fark etmiyor musun? Ben de kimseyi böyle sevmedim."

"Ama seveceksin," dedim. "Yine seveceksin."

Gözlerinizi evrenin merkezine dikerseniz, oradaki soğukluğu görürsünüz. Boşluğu. Neticede evren bizi önemsemiyor. Zaman bizi önemsemiyor.

İşte, bu nedenle birbirimize göz kulak olmamız gerekiyor.

Dakikalar geçiyordu. Geceyarısı yaklaşıyordu.

"Senin yanında uykuya dalmak istiyorum," diye fısıldadım.

Bu benim son arzumdu.

Başını sallayarak kabul etti.

Ağaç evden çıkıp gecenin içinde hızla koşarak evin ışığının altına, geride bıraktığımız müziğe döndük. 23.13. 23.14. Yatak odasına gidip ayakkabılarımızı çıkardık. 23.15. 23.16. O yatağa girdi, ben de ışıkları söndürdüm. Yanına yattım.

Sırtüstü yattım, o da bana sarıldı. Aklıma bir kumsal, okyanus geldi.

Söylenecek çok şey vardı ama söylemenin bir anlamı yoktu. Zaten biliyorduk.

Yanağıma uzanıp başımı çevirdi. Beni öptü. Dakikalar boyunca öpüştük.

"Bunu yarın hatırlamanı istiyorum," dedi.

Sonra nefes almaya geri döndük. Orada öylece yatmaya geri döndük. Uyku yaklaşıyordu.

Ona, "Her şeyi hatırlayacağım," dedim.

"Ben de," diyerek söz verdi.

Asla cebimde bir fotoğrafını taşıyamayacaktım. Asla el yazısıyla yazdığı bir mektuba ya da yaptığımız her şeyi gösteren bir albüme sahip olmayacaktım. Asla onunla şehirde bir apartman dairesini paylaşamayacaktım. Asla aynı anda aynı şarkıyı dinleyip dinlemediğimizi bilmeyecektim. Birlikte yaşlanamayacaktık. Baş sıkıştığında aradığı kişi olmayacaktım. Anlatacak hikâyelerim olduğunda arayacağım kişi olmayacaktı. Bana verdiklerini asla saklayamayacaktım.

Yanımda uykuya dalarken onu izledim. Nefes alırken onu izledim. Rüyalara dalarken onu izledim.

Bu anı.

Sahip olacağım tek şey olacaktı.

Her zaman buna sahip olacaktım.

Alexander da bunu hatırlayacaktı. Bunu hissedecekti. Mükemmel bir akşamüstü, mükemmel bir akşam olduğunu bilecekti.

Yanımda uyanacak ve kendini şanslı hissedecekti.

her gün

• • •

Vakit ilerliyordu. Evren önümde uzanıyordu. Kalpli kâğıdı kendi bedenimden alıp onunkine koydum. Orada durduğunu gördüm.
Gözlerimi yumdum. Veda ettim. Uykuya daldım.

6034. Gün

İki saatlik mesafede, Katie adında bir kızın bedeninde uyandım.

Katie bilmiyordu ama o gün çok uzaklara gidecekti. Günlük rutinini tamamıyla bozacak, hayatının yönünü büsbütün değiştirecekti. Fakat işleri düzeltmek için elinde zamanın sağladığı rahatlık olacaktı. Bugün, hayatında hafif, neredeyse fark edilemeyecek derecede bir sapmayı temsil edecekti.

Fakat benim için bu radikal bir değişimdi. Benim için bu, hem geçmişi hem geleceği olan şimdiki anın başlangıcıydı.

Hayatımda ilk defa koştum.

TEŞEKKÜRLER

Yazdığım çoğu romanın belirli bir başlangıç noktası; hikâyeye dönüşen fikir kıvılcımları oldu. Genellikle hatırlarım. Ancak bu kitap için hatırlamadığımı itiraf etmeliyim. Fakat beni yazmaya iten üç önemli nokta olduğunu hatırlıyorum. İlki, turnedeyken John Green'le yaptığım konuşmadır. İkincisi, o turnedeyken Suzanne Collins'le yaptığım konuşmadır. Üçüncüsü de Billy Merrell'in dairesinde bir akşamüstü ona ilk bölümü (o ana kadar yazılanların hepsi o kadardı) okumam ve tepkisine pür dikkat kesilmemdir. Üçüne de ateşi harladıkları için teşekkür etmek isterim. John'la ikimize şoförlük yapan adama da fikri çalıp benden önce yayımlamayacağı üzerine verdiği sözü tuttuğu için teşekkür ederim.

Her zaman olduğu gibi aileme ve arkadaşlarıma teşekkür etmeliyim. Annemle babama. Adam, Jen, Paige, Matthew ve Hailey'ye. Teyzelerime, amcalarıma, kuzenlerime ve büyükanmemle büyükbabama. Yazar arkadaşlarıma. Scholastic Yayınları'ndaki arkadaşlarıma. Okul arkadaşlarıma. Kütüphaneci arkadaşlarıma. Facebook'taki ar-

kadaşlarıma. En iyi arkadaşlarıma. Ben bu kitap üzerinde çalışırken karşımda oturup kendi kitaplarını yazan arkadaşlarıma da (Eliot, Chris, Daniel, Marie, Donna, Natalie). Ben yazarken resim yapan arkadaşşıma da (Nathan).

Cesur yayın hakları temsilcim Bill Clegg'e kocaman teşekkürler, aynı şekilde WMEE'deki Alicia Gordon, Shaun Dolan ve Lauren Bonner'ı kapsayan muhteşem ekibe de. Random House Yayınları'ndaki muhteşem ekibime... satış, pazarlama, editörlük ve sanat departmanları dâhil olmak üzere. (Neredeyse on yıla yetecek akşam yemekleri ve imza günleri için Adrienne Waintraub, Tracy Lerner ve Lisa Nadel'ı özellikle öne çıkarmak istiyorum, ayrıca Jeremy Medina'nın dikkatli gözlerine ve Elizabeth Zajac'ın dikkatli planlamasına da teşekkürler.) İngiltere Egmont Yayınevi'ndeki kahramanlarıma, Avustralya'daki Text Yayınları'na ve bu kitabın diğer uluslararası yayıncılarına da teşekkürler.

Son olarak, Nancy Hinkel editörüm olduğu için her gün şükrediyorum. Direksiyon başında olduğumda yolculuğa çıkmak istemene bayılıyorum.

YAZAR HAKKINDA

Wide Awake ve *The Lover's Dictionary*'nin yanı sıra John Green'le birlikte *Tek İsim*, *Tek Kader* ve Rachel Cohn'la birlikte *Dash and Lily's Book of Dares* gibi kitapların yazarı olan David Levithan'ın eserleri *New York Times* çoksatanları arasına girmiş ve yazara çeşitli ödüller kazandırmıştır. Scholastic Yayınları'nın bünyesinde gençlik edebiyatı yayımlayan PUSH Yayınları'nın kurucu editörlerindendir. New Jersey'de yaşayan ancak günlerini New York'ta, başka yazarların kitaplarına editörlük yaparak geçiren Levithan, boş vakitlerinde deli gibi fotoğraf çekmektedir.

www.davidlevithan.com